

S. N. LAZAREV

DODIR S BUDUĆNOŠĆU

DIJAGNOSTIKA KARME
KNJIGA 4.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME

DODIR S BUDUĆNOŠĆU

KNJIGA 4.

Dopunjeno i prerađeno izdanje

Novi prevod s ruskog:

Dragan Lončar

Slobodanka K. Vanjkević

Beograd, decembar 2016.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Диагностика кармы.

Книга 4. Прикосновение к будущему.

Санкт-Петербург, 1997

Copyright © S.N. Lazarev, 1997

Copyright © Satja Juga, 2016

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga”

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

• aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Nakon objavljivanja treće knjige, u proleće 1996. godine, bio sam ubeđen da je moj sistem zaokružen. Sve češće sam susretao ljudi koji su mi govorili kako su se njihov karakter i pogled na svet promenili nakon što su pročitali moje tri knjige. Ako se čovek ozbiljno odnosio prema informaciji izloženoj u tim knjigama, uspevao je da se reši mnogobrojnih bolesti. Istina, bilo je situacija kada su moja znanja, iskustvo i intuicija bili bespomoći pred bolesću pacijenata. Tada sam želeo da dignem ruke od istraživanja i bavim se nečim drugim. Međutim, mnogo češće sam uviđao slučajeve zadivljujućeg izlečenja, što me je primoravalo da nastavim dalje.

Od velikog značaja je bilo to što sam uspeo da sažmem ogromnu količinu informacija u nekoliko jednostavnih i razumljivih istina. Međutim, mišljenja o mojim knjigama su se dijametralno razlikovala. Jedni su smatrali da je sistem suviše jednostavan, a drugi - da je složen i nedostupan. Neki su tvrdili da je za njih prva knjiga bila najmoćnija, dok su drugi izdvajali treću knjigu. Najjače dejstvo je ipak imala druga knjiga, uveravali su treći, i argumentovano to potkrepljivali. Na kraju sam shvatio da ljudi različito usvajaju informaciju i da knjiga na svakog deluje različito.

U to, da moje knjige zaista deluju na čitaoce, uverio sam se na svom iskustvu, kada sam iščitavao rukopis prve knjige. Nekoliko minuta nakon što sam počeo da ga čitam, sa suptilnog nivoa je usledio tako moćan udarac da su se suptilni omotači mog polja raspršili u parчиće. A zatim je čaura mog polja počela glatko da „klizi“ s mog fizičkog omotača...

Mnoge vidovite osobe su primetile da kada aura napušta fizičko telo, čovek nakon nekog vremena umire. Shvatio sam da je situacija ozbiljna te sam pokušavao da pronađem izvor koji me je napadao. Rezultat je bio sasvim neočekivan. Ispostavilo se da je taj izvor bio moj rukopis. Prvi put u životu sam imao pred sobom tekst koji je energetski delovao, odnosno koji je imao veliku brzinu pretvaranja informacije u energiju. Kada sam zamislio šta je moglo da se dogodi s mojim čitaocima, postalo mi je loše.

Iza spoljašnjeg sloja informacije izložene u knjizi, nalazila se daleko snažnija, unutrašnja pozadina. Ukoliko je ona disharmonična, informacija nije mogla da se usvoji. Sproveo sam interesantan

eksperiment: izvesnom broju osoba sam davao na uvid dve-tri stranice rukopisa s ciljem da mi iznesu svoje mišljenje.

- Oprostite - govorili su oni, vraćajući mi stranice - ali to je nemoguće čitati: tekst je komplikovan, teško shvatljiv i praktično se ništa ne razume.

Istraživao sam dublju pozadinu na suptilnom nivou, i kroz molitvu i pokajanje sam otklanjao agresivne programe, odnosno energetski „čistio“ tekst.

Nakon dva dana, isti tekst sam bez ikakvih izmena ponovo davao na uvid ljudima koji su ga već čitali i oni su se oduševljivali.

- Odmah se primeti da je urađena dobra korektura! Tekst se odlično čita i sve je prosto i jasno.

Shvatio sam da je u svakom tekstu najvažniji - dublji, informaciono-senzitivni kanal. U slikarstvu, poeziji i muzici osnova je ono što neprimetno stoji iza svake boje, reči, note, odnosno forme. Što se više ljubavi sadrži u informaciji, time je veća njena gustina i moćniji uticaj. Ispostavilo se da misaona spoznaja sveta ne funkcioniše kada nema senzitivne, a dubina senzitivne spoznaje se određuje količinom ljubavi prema Bogu.

Mnogi su govorili da se posle čitanja moje druge knjige može upasti u očajanje. Za najmanji prekršaj čoveku sledi kazna: za grehe roditelja, deda i baba, iz nekog razloga plaćaju ceh njihova deca i unuci, zbog čega osećaju potpunu beznadežnost. Umirivao sam ih. Iako je informacija u knjigama maksimalno obrađena, to je ipak bila samo reportaža o tome kako sam napredovao na putu spoznaje sveta i zakona koji njime upravljuju.

- Čovek ne plaća cenu za agresivne misli - objašnjavao sam pacijentima. Ako se te misli ne učvršćuju agresivnim osećanjima, one ne prodiru na unutrašnji plan. Kada neko pravi buku, više i besni na spoljašnjem planu, na njegovo zdravstveno stanje to neće negativno uticati ako iznutra uspeva da sačuva ljubav.

Negativne emocije i gresi naših predaka prodiru nam u polje i zadržavaju se u njemu ako su identični našoj duhovnoj konstrukciji. Ako u prošlim životima nismo bili ljubomorni, tada ljubomora naših roditelja neće prodreti u dubinu naše duše. Ako smo pravilno usmereni, nestaće i površinska „prljavština“ nasleđena od predaka. Lična karma se podudara s roditeljskom, i ako smo u prethodna tri života prezirali ljudi, smatrali

sebe pametnijim od drugih, u ovom životu dobijamo istog takvog oca, dedu i pradedu.

Kada čovek počne da radi na sebi i okreće se Bogu, može se smatrati da je poništo porodičnu karmu, da mu je preostala samo lična. Što je jača težnja ka Bogu i što je više ljubavi, time čovek manje zavisi od energije sveta koji ga okružuje, od negativnih iskustava svojih predaka i sopstvenog iskustva iz prošlih života.

Kada sam pisao treću knjigu, doživljavao sam trenutke konfuzije. Otklanjala se vezanost za jednu zemaljsku vrednost, a pojavljivala se druga. Proces se činio beskonačnim i zato sam nastojao da maksimalno generalizujem pojam „ljudske vrednosti“.

U principu, na kraju krajeva, preostala su dva kardinalna koncepta - „ljubomora“ i „gordost“. Jedna grupa bolesti i nesreća je bila povezana s temom odnosa, a druga - s temom sposobnosti, intelekta i savršenstva. Ljubomora dovodi do jednih vrsta bolesti, gordost - do drugih, a kombinacija ljubomore s gordošću po pravilu uzrokuje ozbiljne i često neizlečive bolesti.

Sećam se kako je jedna žena, koja mi je došla na konsultaciju, rekla:

- Sada već hodam i mogu da govorim.
- Šta to znači? - iznenadio sam se. - Do sada niste mogli da hodate i govorite?

Njeno lice mi se činilo poznatim, ali nisam mogao da se setim где sam je i kada video.

- Ovo mi je treći put da dolazim kod vas na konsultaciju - osmehnula mi se. - Kada sam prvi put bila kod vas, muž me je doneo na rukama i tada nisam mogla ni da hodam niti da govorim. Moja bolest se smatrala neizlečivom, jer je prati postepena atrofija mišića i čovek prvo prestaje da hoda, zatim da govorи i na kraju da diše. Hirurg-akademik je odbio da me operiše. Rekao mi je da će u svakom slučaju umreti na operacionom stolu i da stoga nemam praktično nikakve izglede. Shvatila sam da ne želi da kvari statistiku.

Tad ste mi objasnili da su kod mene ljubomora i gordost prisutne istovremeno. Ispostavilo se da nisam imala predstavu o tome šta je smisao života, zašto živim i kako treba da se ponašam da bih bila srećna. Preispitala sam čitav svoj život i mnogo toga sam shvatila. I, što mi je bilo toplije na duši, to je bolest brže prolazila. Ljubav prema Bogu je za mene uvek bila apstraktan pojam, a sada to jednostavno osećam.

Susreti s takvim pacijentima su mi pričinjavali radost.

U poslednje vreme sam osećao zamor od šestogodišnjeg maratonskog rada koji je započeo 1990. godine.

Radovalo me je to što je sistem funkcionalan bez mog učešća, što je informacija mogla da pomogne milionima ljudi.

Pre nego što sam počeo da sprovodim svoja istraživanja, uvek i svuda sam čitao i čuo jedno te isto: submina se ne može promeniti, od nje se ne može pobeći, kao i to da je praktično nemoguće promeniti karakter. Nisam mogao ni da zamislim da se submina, zdravlje i karakter deteta mogu promeniti pre njegovog rođenja, pa čak i do trenutka začeća. Nisam znao zbog čega se čovek uopšte pojavio na Zemlji. Koja je svrha života? Čemu život, kada neizbežno starimo, postepeno gubimo sve što imamo i zatim umiremo?

Nisam mogao ni da slutim da se za samo nekoliko sati karakter čoveka može kardinalno izmeniti.

Sećam se jedne žene koja mi je na konsultaciji ispričala:

- Prošli put, posle vaše terapije sam se zaputila kući. Dočekala me je čerka koja je, kada me je ugledala, odjednom zaprepašćeno konstatovala: „Mama, šta se to s tobom desilo? Moja potreba da prema tebi budem gruba iz nekog razloga je nestala!“

U životu se pokazalo da čovek samo treba da izmeni svoj pogled na svet, da oseti koliko je ljubav prema Bogu realna, a koliko je sve ostalo iluzorno i sporedno, i tad će se promeniti ne samo njegov karakter, zdravlje i submina, već i ljudi iz njegovog okruženja, kao i čitav svet. Nisam mogao ni da pomislim da je na taj način moguće spasiti ne samo pojedinca, već i grupe ljudi, pa čak i ceo grad, narod i državu. Ali što sam više napredovao u svojim istraživanjima, sve sam jasnije uviđao koliko je za spas, ne samo pojedinca nego i većih grupa ljudi, od vitalnog značaja pravilan pogled na svet i rad na sebi.

Na početku mi je bilo teško da zamislim da je ljubav najveća sila u Vasioni.

Jedna od svetlih tačaka u mojim istraživanjima bile su indijska i kineska filozofija. Zašto je potrebno da se odrekнемo svih želja da bismo bili istinski srećni? Zašto indijska filozofija smatra čitav pojarni svet iluzijom? Zašto se najvećim neprijateljem čoveka smatra misao, jer upravo razvijen um čoveka čini čovekom? Do objašnjenja sam mogao da dođem sam za sebe, ali moj sistem to nije mogao da objasni. U mojim

istraživanjima se još nisu razmatrali pojmovi kao što su - volja, želja i čovekova svest. Shvatao sam da sve zemaljske vrednosti moraju da se sažmu u jedan koncept, ali ja to nisam uspevao da učinim.

Izdvojila su se dva jasna i definisana koncepta: „ljudomora“ i „gordost“. Shvatio sam kako se mogu prevazići i kako se čovek može izbaviti od bolesti do kojih oni dovode.

Pojavila su se još dva koncepta, prilično maglovita. Prvi je bio moralnost, odnosno ljubav prema ljudima.

Drugi je kontakt s budućnošću koji se ostvarivao kroz ciljeve, maštu i ideale. Mada, da budem iskren, nisam mogao da vidim njihovu uzajamnu vezu. U trećoj knjizi sam pokušao da sve objedinim u celovit sistem.

Poslednjih šest godina sam radio na granici svojih mogućnosti. Bilo je jasno da sistem nije bio završen, ali je delovao - u šta sam se uveravao svakog dana. Nisam mislio da je potrebno ići dalje. Bio sam uveren da u narednih nekoliko godina nije predviđeno da ću napraviti još jedan proboj u mojim istraživanjima.

Kako sam završavao pisanje treće knjige, sve češće sam bacao pogled na prazna slikarska platna u mom ateljeu. Na kraju krajeva, da li sam ja slikar? Smatrao sam da sam ispunio svoj dug prema ljudima i da sada mogu da se opustim i normalno živim. Tako sam razmišljao početkom proleća 1996. godine.

Međutim, sve vreme mi nije davao mira „trn“ zariven duboko u moju svest, a to je tema vremena. Ipak, osećao sam da neću moći da je načnem i zato sam odustao. „Odmoriću se godinu - godinu i po dana i onda ću videti“ - odlučio sam. U narednih mesec dana postepeno sam napuštao sve što je bilo vezano za moja istraživanja. A onda su otpočeli događaji koji su me naterali da se najednom prenem i zaboravim na sve svoje planove i snove. Nova informacija često pritiže kao niz nesreća i takva jedna je počela da mi pristiže u proleće 1996. godine.

Razlog zbog kog sam uopšte počeo da pišem knjige je taj da ne moram svaki put pacijentima da ponavljam jedno te isto. Na prvi pogled jednostavna informacija često se usvajala vrlo teško. U početku sam htio da na pisaćoj mašini samo otkucam tekst koji bih davao pacijentima. Zatim, kada sam shvatio da su te informacije potrebne mnogim ljudima, to jest da je došlo vreme da se objavi knjiga - uskoro se ta prilika i pojavila. Kasnije se ispostavilo da informacija izložena u mojoj knjizi ima istu vrednost kao i konsultacija. Tada sam odlučio da u

knjigama napišem maksimalno sve ono što sam znao, da bi pacijenti sami mogli da se leče, a ja će se posvetiti samo najsloženijim slučajevima.

Ispostavilo se da će ili prestati s radom ili će raditi uz preopterećenje. Ako nisam bio u mogućnost da načinim kvalitativan napredak u onome čime se bavim, tada sam gubio interesovanje i napuštao taj posao. Rad u maksimalno brzom tempu mobilise sve snage organizma i omogućava da se pređe na kvalitativno novi nivo. Nekoliko godina sam radio kao slikar-dekorater. Sećam se kako mi je u jednoj organizaciji žena-organizatorka svečano saopštila:

- Prethodni slikar je na poslu sedeо po 15 sati, ali nije uvek bio u stanju da obavi zadatke koji su pred njim postavljeni. Uopšte me ne interesuje koliko ćete vremena provesti na radnom mestu. Potreban mi je rezultat.

Nakon nekoliko nedelja zahtevala je da provedem na radnom mestu 3-4 sata dnevno.

- Ispunjavam sve zadatke koje mi postavljate.
- Ali vi na radnom mestu ne provedete više od sat vremena.
- Ali ja svoje obaveze izvršavam.
- Insistiram na tome da budete na svom radnom mestu do ručka - odbrusila mi je.
- Takav zahtev uputite onome ko će sledeći doći na moje radno mesto - odgovorio sam joj i nakon toga sam dao otkaz.

Takav stil rada se pokazao krajnje važnim i korisnim kada sam počeo da pišem knjige. Informacije koje se sadrže u prvoj knjizi mogle su da se izlože u nekoliko tomova, međutim, uspeo sam da ih sažmem u jednu brošuru. Zbog toga nije bilo lako odmah usvojiti ono što je napisano u mojim knjigama, ali zato kod čitaoca mogu da se dogode značajne promene. Kada mi pričaju da im se nakon čitanja mojih knjiga kardinalno menja karakter, više se ne čudim. Ne čini mi se da je neverovatno to što se ljudi isceljuju od mnogih bolesti, sad se više čudim kada se tako nešto ne dešava.

Nakon objavljene treće knjige, smatrao sam da će mi na konsultaciju sigurno dolaziti samo zdravi ljudi.

Zapravo, počele su da dolaze osobe koje su uspele da promene svoj karakter, zdravlje i sudbinu. Njima je bilo potrebno samo da se uvere da li sve ispravno rade, kao i da zadovolje svoju znatiželju.

Međutim, posle nekog vremena, postepeno su dolazili pacijenti kod kojih, s tačke gledišta mojih dosadašnjih istraživanja, nije trebalo da bude problema. To je bilo nešto novo. Pritom, to novo je bilo daleko ozbiljnije i opasnije od vezanosti za odnose (koja je izazivala ljubomoru), i vezanosti za sposobnost, intelekt i savršenstvo (koja je stvarala gordost).

U skladu s mojoj klasifikacijom, to novo se nazivalo „vezanost za budućnost“. Iz nekog razloga nisam bio u stanju da otklonim tu vezanost... Iznova sam se vraćao na tu temu. Da se ne bismo vezivali za budućnost ne treba da se vezujemo za snove i planove. Potrebno je da shvatimo: sve što se dešava određeno je Božjom voljom, dok je naša volja sporedna. Činio sam uporne pokušaje u cilju prevazilaženja zavisnosti od budućnosti, ali u tome nisam imao uspeha.

Što više ljubavi i znanja pružamo, više ćemo ih i dobiti. Najčešće baš u toku razgovora s ljudima i na predavanjima, probleme sam počeo da shvatam na nov način.

Tako sam na predavanju u jednom Domu kulture objašnjavao:

- S tačke gledišta indijske filozofije, u osnovi čitavog sveta koji nas okružuje nalazi se vreme iz kog sve nastaje. A ono se deli na prošlost, sadašnjost i budućnost. Prošlo vreme odgovara materijalnom aspektu a buduće vreme duhovnom. Ono što nazivamo materijom, supstancom, jeste podvrsta vremena koja se naziva „prošlost“. Ono što nazivamo duhom, poljem i prostorom, takođe je podvrsta vremena pod nazivom „budućnost“. Dakle, budućnost su duhovne vrednosti, prošlost su materijalne, dok je sadašnjost duhovno-materijalna. Ljubav rađa duh. Duh rađa materiju. Materija teži sjedinjenju s duhom i povratku ljubavi i Bogu.

Iz čega nastaje život? Život počinje od homeostaze. Svet koji nas okružuje je podložan promenama, ali unutar ćelije se te promene odvijaju drugačije. Međusobna interakcija materije, prostora i energije unutar ćelije se razlikuje od analognih spoljašnjih procesa. Odnosno, vremenski procesi u ćeliji se razlikuju od vremenskih procesa koji teku u okruženju. Da bi opstala u sredini, ćelija mora da kontroliše stanje materije, energije i prostora oko sebe!

Vratimo se početnoj karici u lancu. Ljubav rađa informacione strukture polja, odnosno prostorne strukture. Informacija stvara

energiju. Energija se pretvara u materiju koja teži da pribavi što više energije i informacija.

Interakcija s materijalnim i duhovnim strukturama, kao i kontrola nad njima označava posedovanje materijalnih i duhovnih vrednosti. Što je viši nivo razvijenosti organizma, time je viši nivo kontrole nad okruženjem, odnosno vremenom, prostorom i materijom. Što je veći obim materijalnih i duhovnih vrednosti koje poseduje čovek, time je veća njegova kontrola nad prošlošću i budućnošću.

Ali iz ljubavi se u svakom deliću sekunde ponovo stvaraju duhovne i materijalne vrednosti. Kada dimenzije tih vrednosti prevaziđu zalihe ljubavi, otpočinje ono što nazivamo bolestima, nesrećama. Tada dolazi do zaustavljanja u gomilanju materijalnih i duhovnih vrednosti a pojačava se potreba za uvećanjem ljubavi. Kada se dostigne određeni stepen materijalnih i duhovnih vrednosti, obim prikupljene ljubavi mora da dosegne određeni nivo i tada se prostor i materija sažimaju u tačku, kao i prošlost, sadašnjost i budućnost. Sve se pretvara u prapočetno vreme i vraća u Prauzrok.

Vasiona se isprva pojavila kao jedna celina, jedinstven organizam. To jedinstvo nastavlja da se održava na suptilnom nivou. Spolja, potpuno različiti živi i neživi objekti, na suptilnom nivou čine jednu celinu. Svaki objekat Vasiona na suptilnom planu održava apsolutno jedinstvo s njom. Svaka materijalno-prostorna jedinica, bez obzira na svoje dimenzije, poseduje potpunu informaciju o čitavoj Vasioni. Na taj način, može se tvrditi da je Vasiona stvorena po principu holograma.

Vasiona se pojavila kao informaciono-senzitivni impuls, nesvesna tvorevina. Da bi se vratila u Prauzrok, ona mora da se preokrene u svoju suprotnost. Duh rađa materiju. Kako se taj proces i dalje bude odvijao, doći će do stvaranja sve veće količine materije, u kojoj se stvara sve više međusobnih veza i ona postaje sve inteligentnija.

Razlika između žive i nežive materije se ogleda u većoj gustini vremena, u njegovoj koncentraciji. Međutim, ta gustina se ne pojačava na račun povećanja obima materije i njenog širenja u prostoru, već na račun informacionih veza, to jest povećanja aspekta razumevanja. U odnosu na evoluciju, Vasiona mora da bude sve inteligentnija, a individualna svest mora da se postepeno objedinjuje u grupne forme svesti, to jest mora da postepeno, uvećavajući obim, dostigne razmere čitave Vasione.

Pošto se Vasiona pojavila kao jedno biće, kolektivna i individualna svest su u svom početku bile jedna celina. U odnosu na to kako se Vasiona razvija, razlika u potencijalu između kolektivne i individualne svesti postaje sve veća. Pritom, individualno „ja“ sve jače pokušava da „u sebe uvuče“ svet koji ga okružuje i ispoljava sve više karakteristika kolektivne svesti. Na taj način, Vasiona, nastavljajući da se širi, počinje da se sažima.

Kada individualna svest svakog živog bića dosegne razmere čitave Vasione, dolazi do stapanja individualne i kolektivne svesti u jednu celinu. Viši personalni i viši impersonalni aspekt se pretvaraju u jednu celinu i ciklus razvoja se završava. Proces razvoja Vasione predstavlja impulsni, oscilatorni proces od materijalnog ka duhovnom i obratno.

Svest je sveukupnost materijalnih i duhovnih aspekata, u čijoj osnovi leži senzualnost. Svest prolazi kroz tri faze u svom razvoju: prvi impuls je - rasplamsavanje ljubavi; drugi impuls je - ojačavanje duhovnog aspekta; treći impuls je - materijalni aspekt. Drugim rečima - isprva je ljubav, zatim intuicija i, napisletku, logika.

Nove spoznaje ruše prethodne logičke strukture. Dakle, rušenje duhovnih struktura i njihova destabilizacija je svojevrstan vid usvajanja novog. Dakle, rušenje i destabilizacija ljubavi prema okruženju, takođe predstavljaju neophodan uslov za spoznaju. Što je veći napredak predodređen nekoj osobi, time ona mora da iskusi dublje lomove. Onoliko koliko je u takvoj situaciji snažna ljubav prema Bogu, koliko za čoveka postaje sporedan njegov fizički, materijalni omotač, njegove duhovne strukture, njegov senzualni potencijal, u tolikoj meri on može da se uzdigne na novi nivo.

Svaki čovek, kao uostalom i svako živo biće, poseduje svoj model sveta koji ga okružuje. Senzitivni model je daleko širi, ali ga odlikuje ogromna inercija. Spoznajni model je uži po obimu, ali je njegova adaptibilnost daleko veća. Međutim, koliko god da je spoznajno-senzitivni model okruženja savršen, on je uvek ograničen. To znači da je neizbežan sudar, konflikt sa okolinom, a, samim tim, dolazi do agresivnosti i bolesti.

Jedino što je realno je spoznaja sveta kroz Prauzrok, odnosno kroz ljubav prema Bogu. Kada je ljubav prema Bogu prioritetna, tada se u kritičnoj situaciji svest, koja ulazi u konflikt sa okruženjem, neće raspasti i uništiti, već će se reorganizovati i dosegnuti nove nivoe. Bolesti,

problem i nesreće znak su da naš model sveta, koji nas okružuje, prestaje da bude u skladu s realnošću. Da bismo bilo šta mogli da shvatimo, moramo da uvećamo intuiciju, a da bismo uvećali intuiciju, moramo da uvećamo ljubav prema svetu koji nas okružuje. Da bismo uvećali ljubav prema svetu, moramo da osnažimo ljubav prema Bogu!

U trećoj knjizi sam pokušao da sve ljudske vrednosti podelim na tri grupe: prva grupa - materijalne vrednosti: druga grupa - duhovne vrednosti (u nju su ulazili odnosi, sposobnosti i intelekt), i treću grupu sam nazvao - „ljubav prema ljudima i svetu koji nas okružuje“. Kasnije se pokazalo da je ljubav prema ljudima i svetu suptilniji nivo duhovnih vrednosti, koji leži u osnovi odnosa, intelekta i sposobnosti i da je to forma proširenog kontakta s budućnošću. Tada još nisam znao da je to najopasnija tema i da vezanost za kontakt s budućnošću može da dovede do najtežih psihičkih oboljenja, onkoloških bolesti, neplodnosti, kao i iznenadne smrti.

BUDUĆNOST

Ispred mene je sedela jedna pacijentkinja.

- Ispričaće vam svoju priču. Pre nekoliko godina mi je dijagnostikovan rak. Malo kasnije su se već pojavile prilično velike metastaze. Lečenje nije imalo nekog efekta. Onda mi je do ruku došla vaša prva knjiga, kao i dve naredne. Imala sam sreće što nisam kupila plagijate. U Njujorku je falsifikata vaših knjiga isto tako puno kao i u Rusiji. Nakon što sam pročitala vaše knjige, otvorile su mi se rane na telu i iz njih su potekli krv i gnoj. Posle nekog vremena sam osetila da sam zdrava.

Ovde, u Njujorku, rade japanski lekari koji imaju odličnu dijagnostičku aparaturu. Pomoću kompjutera se prilično brzo detektuju i najmanji znaci prisutnosti onkološkog oboljenja. Nakon detaljnog pregleda koji sam obavila, saopštili su mi da nisam potpuno izlečena. Nešto je u organizmu ipak preostalo. Sada sam došla kod vas i želela bih da saznam šta je to što nisam razumela u vašim knjigama, zbog čega nisam uspela potpuno da ozdravim.

Pogledao sam pacijentkinju i pomislio na to koliko ljudi se danas nalazi u sličnom položaju. Možda su im informacije, izložene u mojim knjigama, jedina nada i šansa za spasenje. Ali zbog toga što nisam uspeo da spoznam nekoliko jednostavnih istina, tim ljudima neće poći za rukom da ozdrave i prežive.

- Kod vas je prisutna samo jedna vezanost - objasnio sam joj. - Jedan problem je ostao nerešen. Budućnost vam je „zatvorena“ više od 100%. Dokle god to bude trajalo, do potpunog ozdravljenja neće doći.

- Šta to znači budućnost vam je „zatvorena“? - pitala me je. Znači li to da suviše maštam i neprestano pravim planove?

- To nije osnovni znak - odgovorio sam joj. - Radi se o daleko ozbiljnijoj temi. Smireno i metodično sam nastavio da joj objašnjavam. Nakon nekog vremena sam primetio kako njen polje počinje ujednačeno da se menja.

To je označavalo da prikrivena bolest, koja joj je visila nad glavom, počinje da se povlači.

Setio sam se kako je kod mene isplivala tema budućnosti. Sve je krenulo od jednog osećaja nesigurnosti i gubitka kontrole nad situacijom. Nama se čini da umom i logikom procenujemo stvari koje

nam se dešavaju u životu. Međutim, misli ne mogu da žive bez osećanja. Ukoliko nam osećanja ne pružaju minimalnu adaptaciju na spoljašnji svet, um tada postaje nesiguran i pojavljuje se strah. Kada sam učio da vozim automobil, panično sam se plašio i stalno gledao na instruktora koji je sedeо pored mene. Kada sam prvi put samostalno seo za volan, već posle par minuta sam imao osećaj kao da to radim ceo život. Pritisnuo sam papučicu za gas, i nakon toga sam uvek vozio brzo.

Nakon nekog vremena povezao sam jednog čoveka, koji se nakon deset minuta našeg putovanja oprezno zainteresovao:

- Koliko imate vozačkog staža?
- Dva-tri meseca.

On je prečutao, a zatim primetio:

- Verovatno je u pitanju karakter.

U proleće 1996. godine nešto čudno je počelo da mi se dešava. Odjednom mi se pojavio strah od vožnje automobila. U toku dva dana prouzrokovao sam tri opasne okolnosti, kada samo igrom slučaja moј automobil nije bio smrskan. U tim trenucima sam na mentalnom nivou svaki put bio svestan da će doći do nesreće, ali ta spoznaja ništa nije promenila. Ukoliko nam osećaj ne dopusti pravilnu procenu onoga što se dešava, misli nas mogu spasiti u jednom od četiri-pet slučajeva.

Pokušao sam da vozim opreznije, ali mi se osećaj sigurnosti i dalje nije pojavljivao. Davno sam primetio u kojoj meri su neprijatnosti u saobraćaju povezane s našim emocionalnim stanjem. Ako ste loše pomislili o pešacima koji su vam zasmetali, lako se može desiti da ćete udariti nekog. Ako ste uputili saobraćajnom policajcu arogantne misli, ponizili ga u mislima ili rečima, očekujte da će nakon par dana, pritom potpuno neopravdano i nelogično, saobraćajni policajac uniziti vas.

Za sebe sam jednom za svagda sastavio pravila kojih je neophodno pridržavati se kada sedamo za volan. Ona se sastoje iz četiri punkta: poštuj pešaka na putu; poštuj ostale učesnike u saobraćaju; poštuj saobraćajnu policiju; poštuj saobraćajne znake.

Posle toga, primetio sam, bilo mi je mnogo lakše da vozim automobil.

Nakon godinu dana mi se desila takva saobraćajna nesreća da sam čudom ostao živ. Kasnije sam proanalizirao situaciju. Počeo sam da kočim u krivini iako sam video da na ivici puta stoji pešak. Kada je auto počeo da se zanosi, bilo je potrebno da pritiskam kočnicu, a da pritom ne držim stisnuto kvačilo, kako bi auto zadržao stabilnost. Zatim su levi

točkovi upali u baru na čijem dnu je bilo blato - a u takvima situacijama nije moguće uspostaviti kontrolu nad automobilom. I pored uvažavanja osnovnih pravila, doživeo sam saobraćajni udes. Kada sam o svemu bolje razmislio, svoju listu pravila sam obogatio još jednim punktom: poštuj put kojim putuješ, kakav god da je.

Više puta sam se uverio da su razmetljivost i oholost u saobraćaju direktni put ka povredama i samoubistvu. Naše emocionalno stanje određuje da li će nam se desiti nesreća na putu i kakav će biti stepen njene težine, i to daleko pre nego što se ona dogodi.

Moja pravila su mi pomogla u proleće 1996. godine iako sam osećao da sa mnom nešto nije u redu što se tiče budućnosti. Odjedanput me je obuzela iznenadna slabost. Gubio sam snagu i zanosio sam se prilikom hodanja. Nekoliko puta sam dijagnostikovao s čim je to povezano i dobijao sam uporan odgovor: s drugim svetovima. U meni se odvijalo neko snažno narušenje što je imalo veze s drugim svetovima.

Uzgred, počeo je da mi slabi i vid, što se odvijalo nekako čudno: ili sam bio u stanju da odlično vidim i najsitniji tekst, ili mi se pred očima zamagljavao i onaj najkrupniji. To je podsećalo na situaciju kada sam počeo da gubim vid, što sam opisao u drugoj knjizi. Ovaj put, proces se odvijao sporije i bio je daleko širih razmara. Osećao sam se poput muve koja se batrga u paukovoј mreži. Bilo mi je jasno da to, što se nadvilo nada mnom, neću moći da savladam.

U kritičnim situacijama čovek može da preživi ako zaboravi na sebe a posveti se pomaganju drugima.

Kad sam osećao da je situacija bezizlazna, započinjao sam intenzivnije da se bavim isceliteljstvom. Spasavajući druge, spasavao sam sebe. Kada se trudite da pomognete drugom, otvaraju vam se one rezerve koje su obično nedostupne. Nažalost, ovog puta mi taj pristup nije pomogao.

Život je za mene odavno postao poput partije šaha - kao da sam ga posmatrao sa strane. Osećao sam da je protivnik daleko jači od mene. Kao i ranije, trepereo sam pokušavajući da nešto preduzmem, ali sam pritom video kako situacija doživljava krah. Sve se to dešavalo baš u vreme priprema za objavljivanje moje treće knjige.

U tom periodu sam nastojao da spasem život jednom pacijentu teško oboleлом od raka pluća. On se pridržavao svega što sam mu savetovao, ali je bolest i dalje napredovala. Bilo je nešto u njegovom karakteru što mu nije dozvoljavalo da se promeni. Međutim, to je činilo

samo polovinu problema. Imao sam osećaj da nisam u stanju da nešto do kraja shvatim, već klizim po površini. Pored svih mojih napora, njegov život se lagano gasio. Na kraju je preminuo.

Ubrzo nakon što mi je treća knjiga izašla iz štampe, imao sam nastup u Moskvi; posle toga sam primao pacijente i jedna žena mi je ispričala o svom ocu koji je bolovao od raka pluća. „Počeo je da se moli, da pije svoju mokraću, i rak je nakon nekog vremena prošao“.

Sve se činilo jednostavnim. Ali kako to da u istoj situaciji jedna osoba ozdravi a druga ne? Dešavaju se slučajevi kada čovek, saznavši da boluje od raka, menja svoj odnos prema okruženju, prestaje da jede meso, prelazi na strogu dijetu i - ozdravlja.

Mnogima je poznata makrobiotika. Pravilan način ishrane često pomaže u izlečenju onkoloških oboljenja. Međutim, u Njujorku, na konsultaciji mi je bio jedan od najvatrenijih poklonika tog pokreta, koji je bolovao od raka grla. Ili, na primer, žena jednog rukovodioca je umrla od raka, dok se njihova čerka, takođe obolela od iste bolesti, nije lečila pomoću pravilne ishrane, već namagnetisanom vodom i drugim alternativnim metodama. Znači, svi alternativni oblici lečenja, kao što su dijeta, urinoterapija i drugi spoljašnji uticaji samo stvaraju uslove koji pomažu čoveku da se iznutra reorganizuje.

Zašto se jedna osoba obraća Bogu i njena molitva biva uslišena, a molitvu druge Bog ne čuje? Zašto neki ljudi ne mogu da se mole, a drugi to ne žele?

Tada uopšte nisam mogao da odgovorim na ova pitanja. Jedino što sam znao bilo je to da će se besna i samoljubiva osoba teško izlečiti obraćajući se Bogu molitvama. Iako se ponekad dešava da je čovek spremjan da se spolja promeni, ali u duši nikako. U tom slučaju se on prepusta svom imaginarnom osećaju, ali tada teško može bilo šta da ga spasi. Ipak, ima i onih koji uz bol i muku u svakoj situaciji pokušavaju da osete kako su njihov um, njihova volja i oni sami - sporedni, a da je ljubav prema Bogu primarna.

Nakon jednog predavanja, izvesni mladić je sa mnom podelio sledeće:

- Kada je počelo predavanje, neka sila me je gurala iz sale. Jedva sam uspeo da presedim do kraja. A kada ste na završetku predavanja predložili da se svi skupa pomolimo u mislima, nisam bio u stanju da to učinim...

- Vaša duša je prekomerno vezana za ljudske vrednosti - objasnio sam mu. - Mnogo zamerate okolini, a naročito sebi. Prezir prema sebi, nezadovoljstvo sobom, takođe je gordost.

Ranije nikako nisam mogao da razumem zašto nekim ljudima pozli kada uđu u crkvu. Reč je o tome što u crkvi dolazi do uniženja ljudskih vrednosti, pri čemu u podsvest ulazi poruka da su sve te vrednosti sporedne. Što je duša više vezana za njih to je bolniji proces normalizacije. A ukoliko čovek, stupajući u crkvu, nije sasvim usmeren na potpunu dobrodušnost, agresivnost, koja se pojavljuje pri takvim lomovima, odmah se vraća nazad izlažući čoveka velikim problemima. Budući da najveće probleme stvara upravo vezanost za duhovne vrednosti, tad se čovekova duša, što je on više usmeren na sposobnosti, intelekt i karijeru, više pozleđuje i time se lošije oseća boraveći u crkvi.

Jedna pacijentkinja mi je ispričala čudnu priču. Njena čerka je završila školu s najvišim ocenama. Bez ikakvih problema se upisala na fakultet i postala jedan od najboljih studenata. Mnogo godina nijednom nije posetila crkvu, „nije joj se dalo“. Na trećoj godini studija nešto ju je odjednom povuklo. Ušla je u crkvu i provela tamo neko vreme i pritom nije imala nikakve posebne osećaje. Samo je psihički malo „odlutala“. Međutim, kasnije je njen psihičko stanje počelo da se pogoršava i devojka je završila na klinici.

- Ona je sada praktično invalid - završila je svoju priču ova žena i upitala me: - Recite mi, molim vas, ima li to što joj se desilo ikakve veze s njenom posetom crkvi?

- Da - odgovorio sam joj. - Ona je bila suviše orijentisana na duhovne vrednosti, intelekt, sposobnosti i karijeru - stostruko više nego na ljubav prema Bogu. Da je od detinjstva posećivala crkvu, da su je učili da se moli Bogu, njoj bi s Viših nivoa „zatvorili“ brz razvoj intelekta i sposobnosti, lagano je usmeravajući ka ljubavi. Ukoliko bi stremljenje ka uspehu u karijeri i razvijanju sposobnosti i dalje bilo suviše jako, odozgo bi joj na duže vreme „zatvorili“ te sposobnosti, učinili bi je duhovno siromašnom, sve dok u sebi ne bi izgradila pravilnu duhovnu orijentaciju. Kada se voz zahukta u jednom pravcu, promena pravca može da se okonča nesrećom. Vaša čerka je bila osuđena na smrt i na odsustvo dece. Da bi dobila šansu da živi i da ima decu, morala je da izgubi ono zbog čega je njen duša počela da propada. Put gubitaka je neizbežan, i što čovek ranije stupa na njega, to srećniji postaje na kraju.

Mislim da me je razumela i osetila kako treba da se moli da bi pomogla čerki.

Sve izgleda tako jednostavno: šta god da se desi u životu, trudi se da sačuvaš ljubav prema Bogu, makar i mrvicu te ljubavi, ali je zadrži u duši onda kada otpočnu problemi. Ali, iz nekog razloga, to retko kome uspeva.

Reč je o tome da se čovek približava Bogu kao kad se penje stepenicima. On ne zavisi od stepenika koji se nalazi iza njega, već od onog koji je ispred. Pre nego što se uspne na sledeći stepenik, on mora da proveđe neko vreme na prethodnom, da ga iskusi i oseti ga svojim ciljem, što je neizbežno. Međutim, onog trenutka kada ga iskusi i navikne se na njega, vrlo brzo će mu se pojaviti osećaj sigurnosti na sledećem stepeniku, zbog čega mora s njega pasti nazad, i to tako što će izgubiti vezu sa stepenikom koji je ispred njega, a više neće biti povezan ni sa onim koji je iza njega.

Ukoliko čovek, u situaciji kad mu se raspada sama suština postojanja, sačuva ljubav prema Tvorcu i oseti sreću i uvećanje ljubavi u dodiru s novim ljudskim vrednostima, tad mora da iskusi i bol tokom određenog perioda vremena, kako se njegova duša ne bi vezala za te vrednosti. Ali mučenje i patnja su neminovni. Onoliko, koliko je čovek pripremljen da zaštitи i sačuva osećaj ljubavi, problemi s kojima se u životu suočava će za njega postajati takmičenje kroz koje će se razvijati, dok će mu nesreće biti svojevrstan oblik treninga.

Što je čovek jači i što je na višem nivou svesti, to ima manje šanse da preživi u slučaju da je njegova unutrašnja orientacija pogrešna. Nažalost, roditelji često razmišljaju samo o tome kako da kod svoje dece razviju one kvalitete i sposobnosti koji donose trenutni uspeh.

Da bi čovek ostao čovek i da bi postao humaniji, detetu je potrebno češće ponavljati da je ono samo na spoljašnjem planu čovek, a da je unutar njega božanska priroda koja se sastoji iz večne ljubavi. I slično, kao što pčela prikuplja med, tako se i čovek rađa zato da bi u svojoj duši uvećavao ljubav. U onoj meri u kojoj čovek realno oseti božansku prirodu u svojoj duši, toliko će postati humaniji.

U aprilu 1996. godine, bio sam zamoljen da pomognem jednom čoveku. Trebalo je da oputujem kod njega u bolnicu. Saznavši da je uspešan biznismen, odlučio sam da ga odbijem jer je često takve ljude

beskorisno lečiti. Oni su navikli da rade sve što treba osim jednog - da menjaju sebe. Budući da neko vreme imaju priliku da budu lideri i primećujući da pomoću volje, svesti i inteligencije mogu mnogo toga da postignu, oni ne shvataju da se ista ta volja, zajedno sa sposobnostima i inteligencijom pretvaraju u omču ukoliko prestane da ih hrani izvor ljubavi. Kada mi se takva osoba obrati za lečenje, za nju će to biti samo još jedno sredstvo pomodarstva i moju pomoć će doživeti kao tabletu, uporedo primenjujući još pet do sedam drugih metoda lečenja.

Sećam se slučaja kada sam bio zamoljen da konsultujem jednog čoveka koji je specijalno došao kod mene čak iz Kanade. Lekari su smatrali da mu je ostalo samo nekoliko nedelja života. Mislim da je bolovao od raka mozga. Kada je stigao, vrata mu je otvorio moj poznanik, inače vlasnik stana.

- Zašto imate prašinu na lusteru? - bilo je prvo pitanje koje je postavio. Tek kasnije sam bio upoznat sa tom epizodom.

Kada je taj čovek ušao u sobu, pogledao sam ga u oči i odmah mi je bilo jasno da tu nemam šta da tražim.

- Kakve garancije mi možete dati ako vam platim za lečenje? - pitao je.

- Nikakve.

- Zašto?

- Zato što, kao prvo, sve zavisi od vas i vaše spremnosti da radite na sebi.

- U redu. Kakve su mi šanse da preživim ako budem radio na sebi po vašem metodu?

- Sedam posto.

- Ali to je jako malo.

- Nekada je to jako puno.

Na tome se završio naš razgovor.

Kada mi se obraćao pacijent oboleo od raka s pitanjem da li posle konsultacije sa mnom može da poseti i druge lekare, odgovarao sam mu da u kritičnim situacijama treba učiniti sve. Što se tiče dijete, lekova, hemoterapije i zračenja - sve to može da bude beskorisno ako u čoveku istovremeno ne dolazi do dubljih promena. I, obrnuto, efekat može biti jako veliki ili sve to može da se ispostavi apsolutno nebitnim u slučaju da je čovek osetio ispravan put kojim treba da ide.

Pre nekoliko godina došla mi je na konsultaciju jedna pacijentkinja i ispričala sledeće:

- Otkrili su mi limfogranulomatozu te sam počela da idem na hemoterapiju. Analize su bile jako loše, a u duši sam neprestano osećala strah. Ali jednom prilikom sam videla decu, koja su takođe bila bolesna od raka, i odjednom mi ih je bilo neopisivo žao. Osetila sam takvu ljubav prema njima da sam se postidela svog straha, nezadovoljstva svetom i sobom. Pomislila sam: „Njima, tako malenim, predstoji smrt, a ja svoju bolest predstavljam kao tragediju“. Nakon toga, moje analize su se neočekivano poboljšale, a na hemoterapiju je organizam odreagovao jakom alergijom. Lekari su bili prinuđeni da prekinu terapiju, ali sam ja i bez nje ozdravila.

- Dobrodušnog čoveka Bog čuva - pomislio sam tada.

Nekom prilikom me je telefonom pozvao čovek iz Jakutije.

Objasnio mi je svoju situaciju i pitao da li je potrebno da ide na operaciju. Ceo život se osećao potpuno zdravim, međutim, nedavno su lekari ustanovili da nema jedan bubreg. Zatim su sprovedli detaljna ispitivanja, pri čemu se ispostavilo da bubreg ipak postoji, ali da je mali i skvrčen zbog čega, po svemu sudeći, ne funkcioniše.

„On vam samo smeta - uveravali su ga lekari - bolje bi bilo da se odstrani“.

Smestili su ga u bolnicu i odredili datum operacije. Međutim, tog dana operacija nije mogla da se obavi jer je hirurg povredio ruku, zbog čega je odložena za dve nedelje. Na dan naredne operacije hirurg se neočekivano razboleo, tako da se sve opet odložilo. Slična situacija se desila i treći put.

- Na koncu su me otpustili iz bolnice, tako da ne znam da li uopšte treba da se operišem.

- Nije potrebno - posavetovao sam ga. - Patologija vašeg bubrega predstavlja blokadu programa samouništenja. Ako bi bubreg bio odstranjen, mogli biste da dobijete drugu blokadu - moždani udar ili slepilo. Uzrok tako jakog programa samouništenja je osuda i prezir koji osećate prema ljudima, društvu i okolini. Stvar je u tome što su od detinjstva učili da život posvetite principima, ciljevima, svetloj budućnosti. Sa tako izgrađenim pogledom na svet, želja za osudom

drugih, a kasnije i želja da ih uništite, postaje sve jača i neizbežno se preokreće u program samouništenja.

Međutim, zahvaljujući vašem karakteru, koji je dobrodušan, bez obzira na to što vam je bila iskrivljena percepcija sveta uvek ste se trudili da sačuvate dobrotu u svojoj duši. Prema tome, s jedne strane ste dobijali blokade, a s druge strane ste ostali zdravi. Skvrčeni bubreg je na neki način korigovao pogrešan pogled na svet koji je utisnut u vaše emocije. Ako vam bubreg ne stvara očigledne probleme, nema potrebe da žurite sa operacijom.

Setio sam se ove priče dok sam išao u bolnicu kod pomenutog biznismena. Odlučio sam da ga posetim kad sam saznao da boluje od raka pluća. „Nedavno mi je preminuo pacijent s takvom dijagnozom. Potrudiću se da ovoga izvučem“ - pomislio sam.

U bolničkoj sobi sam video bledog i izmučenog čoveka. Međutim, bilo je očigledno da su mu um i volja ostali netaknuti!

- Od ranog detinjstva ste navikli da se oslanjate na svoj intelekt i sposobnosti - objašnjavao sam mu. - To vam je omogućilo da steknete sve ono što želite i na taj način ste se razvijali. Međutim, što ste se više oslanjali na intelekt i sposobnosti, sve teže ste prihvatali bilo kakve probleme.

Što su za čoveka od većeg značaja sposobnosti i intelekt, time on aktivnije pokušava da kontroliše svaku situaciju, zaboravljajući pritom da je njegova volja uvek sporedna!

Postepeno se pojačava konflikt s čitavim svetom, s čitavom Vasionom. A budući da nam se osećaj ispravnosti i želja da sebi potčinimo čitav svet javljaju prvo u umu i telu, tad prevashodno dolazi do raspada uma, a zatim tela.

U početku se dešavaju neuspesi, nelogične neprijatnosti, nepravde. Ukoliko čovek te prve alarme pravilno rastumači - tada će uspeti da uspostavi ravnotežu. Međutim, ako ne odustaje od namere da situaciju drži pod kontrolom, nego pokušava da je pojača, bivajući razdražljiv i nezadovoljan okruženjem, tada će se omča sve jače zatezati.

Bilo bi dobro da se prisetite svih neuspeha i neprijatnosti koje ste doživeli i da ih prihvatile kao lek - nastavio sam. - Potrebno je da kroz pokajanje otklonite ogorčenost na svet, na bližnje i na sebe i da se molite, ponavljajući da je za vas najveća sreća - ljubav prema Bogu.

Pacijent me je odlično shvatio i počeo je da radi na sebi. Međutim, imao sam osećaj da se iznutra ne menja. Nešto mu nije dozvoljavalo da se oseti sporednim i zavisnim od Više volje. Polje mu se postepeno ispravljalo i postajalo sve čistije, dok mu se vezanost za sposobnosti, intelekt i savršenstvo, kome je težio, smanjivala. Ali spoljašnja poboljšanja nisu nastupala. Ostala je još jedna stvar - vezanost za budućnost.

- Prestanite da planirate, maštate i razmišljate o budućnosti - rekao sam njemu i njegovoј ženi.

- Mi o budućnosti više i ne mislimo, niti bilo šta planiramo ili se nadamo - odgovorili su mi oni.

Međutim, koliko god puta sam testirao parametar njegove vezanosti za budućnost, i dalje je bio preteći. Bio sam bespomoćan. Iza svega se nešto krilo, a šta je tačno bilo u pitanju - nisam bio u stanju da shvatim.

Pokušao sam da konsultujem druge stručnjake. Jedna poznanica, inače ekstrasens visokog nivoa, iskreno mi je rekla:

- Ništa mi nije jasno. Posmatram ga distanciono i polje mu je čisto, normalno, ali energija svejedno nastavlja da mu otiče.

Osetio sam kako će moja preopterećenost uskoro preći „crvenu liniju“. Ali lakše mi je bilo i da umrem, nego da gledam kako taj čovek lagano umire. Opasan proces u plućima se zaustavio, a potom je krenulo poboljšanje. Pluća su počela da se čiste, ali neočekivano je došlo do pogoršanja u radu bubrega. Organizam je prestao da se odupire bolesti. Krajem jula meseca moj pacijent je umro.

Što sam se više trudio da izlečim tog čoveka, time sam sve očiglednije video da kod mene otpočinju isti oni procesi koji su bili prisutni i u njemu.

Sećam se, bilo je to pre nekoliko godina, nalazio sam se u društvu nekoliko ekstrasensa i tom prilikom smo se bavili dijagnostikom.

Jedan od njih mi je neočekivano saopštio:

- Pluća će biti uzrok vaše smrti.

To me nije iznenadilo. Par godina pre tog razgovora, u roku od nekoliko meseci, tri puta sam preboleo zapaljenje pluća. Kada sam bio na prvoj godini suvorovljeve vojne škole, iznenada sam dobio jak bronhitis koji ničim nisam mogao da izlečim. Glavni lekar u ambulanti, kod koga sam bio na pregledu, sažaljivo me je pogledao i rekao:

- Brajko, izgleda da imaš tuberkulozu.

Tuberkulozu mi nisu potvrdili, ali ni lekovi mi nisu pomagali. Lekari su odlučili da me ne otpuštaju iz vojske, već da sačekaju, nadajući se da će organizam možda sam da se izbori. Upravo tako je i bilo, sve je prošlo samo od sebe posle nekog vremena. Kasnije sam analizirao situaciju i shvatio šta se desilo.

Kada čovek osuđuje ljude i upućuje loše misli prema bilo kome - strada mu jetra. Ako nanosi uvrede drugome, ili se sam jako ljuti - strada mu srce. Želudac strada kada se uvrede dugo zadržavaju, kao i kad se čovek ne ljuti samo na svoje bližnje, već i na samog sebe, ili na situaciju. Po svojim razmerama, najveće ljutnje se dešavaju na suptilnom planu, i to neprimetno, kroz neprekidne porcije. Što su dimenzije naših zamerki veće, time su opasnije. Nezadovoljstvo svetom, svojom sudbinom, kao i konstantno unutrašnje suprotstavljanje da prihvatimo situacije koje nam život donosi, uzrokuju najdublje ljutnje, a sve to se najčešće okončava rakom pluća. Ili, ako nam se posreći, onda tuberkulozom ili stalnim bronhitisima i pneumonijama.

Tokom prve godine nisam želeo da budem u suvorovljevoj vojnoj školi. Nisu mi se dopadali oštra disciplina, ponižavanja mlađih od strane starijih i kult sile koji je tamo postojao, iako je sve to bilo daleko lakše nego u sovjetskoj, a kasnije u ruskoj vojsci, gde su iživljavanja, nasilje i tiranija bili gori nego u zatvorima.

Rak pluća je oblik protesta, neprihvatanje okruženja. To je najgora varijanta borbe. Ne spoljašnje, već unutrašnje borbe. Pritom, što se čovek više ljuti i u sebi osuđuje svet, time sve više postaje okovan spolja, gubeći mogućnost da se zaštitи.

„Ispričaće vam jednu čudnu priču - napisao mi jedan čovek. - Ona se desila mom sinu. Sve je počelo od jedne najobičnije tuče...“ Njegov sin je lako savladao protivnika, i time se tuča, takoreći, skoro završila. Međutim, on je iznenada osetio navalu bezrazložnog straha, toliko jakog da nije bio u stanju da pomeri ruku. Primetivši njegovo stanje, protivnik mu je prišao i nekoliko puta ga udario pesnicom u lice.

Kasnije su ga u životu često tukli i iživljavali se nad njim, ali on nije mogao da im uzvrati. Smatrao je da se radi o patologiji, ozbiljnoj bolesti, međutim kukavičluk je nestajao kada je mladić ostajao sam. Često je rizikovao život ne osećajući pritom nikakav strah; strah se pojavljivao samo kada je bilo potrebno da nekome pruži otpor.

Ovaj sindrom bespomoćnosti mi je bio poznat. Kao da se radilo o meni. Isto tako sam se i ja panično plašio da pružim otpor, ali sam, s druge strane, povremeno rizikovao život ne bih li se uverio da nisam kukavica.

Sećam se da su mi pričali o jednom dečaku koga su vršnjaci često tukli, tek onako, radi zabave. On bi tada šakama pokriva lice i ponavlja:

- Gospode, oprosti im. Nisu svesni šta čine.

Ovde se radilo o istom mehanizmu. Kada sam počeo da se bavim bioenergetskim radom, shvatio sam da parališući strah u mladosti predstavlja zaštitni mehanizam koji ukazuje da je nervni sistem dobro izbalansiran. Kada sam odrastao, nekoliko puta mi se desilo da u trenutku jakog besa umalo nisam ubio čoveka. Samo čudo me je zaustavilo. To se dogodilo kada sam video da je neko prema meni postupio nemoralno. Ako se unutrašnja eksplozija agresivnosti ne zaustavi spoljašnjom preprekom, dolazi do fizičkog ili energetskog ubistva.

Pojačana vezanost za ljudsko „ja“ i za vrednosti povezane s njim, stvaraju osećaj ogromnog značaja tih vrednosti i svog „ja“. Samim tim, pojavljuje se pojačana želja da se zaštitimo tako što ćemo omrznuti okruženje. Spoljašnje prepreke u takvim slučajevima spasavaju nam kako dušu tako i život. Na taj način je kompleks niže vrednosti posledica kompleksa više vrednosti.

Najvažnije što treba razvijati nije umeće da se zaštitimo i napadamo, već da budemo dobrodušni i sposobni da osetimo da je ljudsko „ja“, sa svim njegovim vrednostima, sporedno, dok je ljubav prema Bogu primarna. Budući da pedagogija, psihologija i medicina proizilaze iz prioriteta ljudskih vrednosti, time nijedna od njih nema jasnu predstavu o tome šta je čovek i njegova ličnost. Zato se njihov uticaj na čoveka svodi na niz određenih metoda koje spolja mogu dati pozitivni rezultat, ali s nesagledivim posledicama u budućnosti.

Dakle, moj težak hroničan bronhitis, od koga sam bolovao u suvorovljevoj školi, prošao je zato što sam podsvesno shvatio: ili ću prihvatići svet onakvim kakav jeste i polako početi da se radujem i pojačavam otpor i aktivne radnje na spoljašnjem planu, ili ću nagomilavati u sebi sve veće nezadovoljstvo okolinom i situacijama, a zatim zbog toga bolovati i umreti.

Generalno rečeno, rak je bolest tuge. Uninije, nezadovoljstvo sobom i sudbinom često dovode do onkoloških bolesti. Takvim bolestima su prvenstveno skloni duhovni ljudi jer se kidaju iznutra, kajу se zbog prošlosti, neprestano kritikuju tuđe mane i ne prihvataju svet.

„Grub - uvek radostan. Nežan - na tuku svik'o“ - glase stihovi Jesenjina. Grub je onaj koji je zaokupljen materijalnim vrednostima, a nežan je onaj za koga su duhovne vrednosti najvažnije. Ako čovek živi samo za duhovne vrednosti, postaje sve nežniji i sve tužniji, međutim to je samo spolja. Iznutra, u njemu sve više raste ozlojeđenost, što se na kraju, po pravilu, žalosno završava. Da bi čovek mogao istovremeno da bude duhovan i materijalan, potrebno je da živi, pre svega, ljubavlju.

U mladosti sam bio usmeren na duhovne vrednosti, i taj impuls je u meni bio toliko jak da praktično nisam imao šanse da preživim. Osetio sam kako mi tuga ispunjava dušu, a ja ništa nisam mogao da učinim. Pet godina rada na građevini me je spasilo. U početku sam bio običan radnik, zatim tesar, varilac, električar i, na kraju, majstor. Od mene nikada nije mogao da postane zidar, jer mi je sve ispadalo iz ruku i bilo mi je neverovatno teško da radim. Uz to, iz principa nisam pio, a rad na hladnoći od -30 stepeni (nakon što sam se preselio iz Sočija, gde sam ranije živeo), često je bio nepodnošljiv. Da bih sve to izdržao, stalno sam pevušio pesme. Sećam se kako je nadzornik vikao kada bi ugledao rukovodioca sektora: „Mihajlo Semjonoviču, uklonite ovog kompozitora, ne možemo više da izdržimo“. Pošto je rukovodilac sektora bio moj stric, i dalje sam ostajao na poslu, mada se sve pod mojim rukama lomilo, gorelo, pa čak i pucalo.

Vremenom sam sve intenzivnije doživljavao ta obična ljudska osećanja, prema kojima sam se ranije nadmeno i s prezicom odnosio. Osetio sam i uvideo da je misao sama po sebi neplodna, da su najprefinjenije i najsuptilnije zamršenosti uma u stvari sporedne, dok je osećaj ljubavi, radosti i veselja - primaran i osnovni.

Međutim, u proleće 1996. godine, u mom životu baš i nije bilo mesta za radost. Treća knjiga je bila objavljena, a problemi su se samo množili.

Pokušao sam da otkrijem prema kojim sam to entitetima načinio prestupe. Kao prvo, načinio sam prestup prema budućnosti, a zatim prema drugim svetovima i vremenu. Narušavanje zakona Vasione, kada je reč o drugim svetovima, izazivalo je pogoršanje vida, gubitak snage i,

iz nekog razloga, sniženje etičkog imuniteta. Ljudi su prema meni počeli da se ponašaju daleko grublje, što nisam odmah uočio, ali ta tendencija je bila izuzetno jaka.

Jedno te isto narušenje bilo je povezano sa agresivnošću prema budućnosti, kao i prema drugim svetovima. Na koji način su drugi svetovi povezani s budućnošću?

Nakon smrti čovekova duša dospeva u zagrobni svet, a zatim se seli u druge svetove. I što veći broj svetova ona prođe, to će duhovniji, inteligentniji i sposobniji biti čovek u svojim narednim inkarnacijama. Preciznije rečeno, drugi svetovi su povezani sa višim nivoima duhovnosti. Unutrašnje čovekove mogućnosti su tada ogromne, mada on to obično i ne sluti, jer nije dozvoljeno da mu budu razotkrivene. Sudbina takvog čoveka je često nesrećna. Samo ga snaga duha i natprosečne sposobnosti razlikuju od drugih ljudi.

Takve osobe postaju izuzetni roditelji. Sudbinski lomovi, neprijatnosti i bolesti podstiču ih na razvijanje ispravnog pogleda na svet i na ljubav prema Bogu. Ti ljudi svojoj deci s jedne strane prenose ogroman unutrašnji potencijal, a s druge - ispravan pogled na svet.

Drugi svetovi su povezani sa višim nivoima duhovnosti, ali su na neki način takođe povezani i s budućnošću. Davno sam uočio kako vidoviti ljudi najčešće koriste podsvesni kontakt sa zagrobnim svetom. Ako postoji kontakt s drugim svetovima, takva osoba je blizu nivoa proroka ili sveca. U njenim predskazanjima nema toliko puno konkretnih činjenica, ali zato ima više strateških informacija. U zagrobnom svetu vremenske tačke su zgusnute i zato kontakt s njim omogućava da se vidi budućnost. U drugim svetovima je obuhvatanje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti još šire.

Problemi koje sam doživljavao u vezi s budućnošću otpočeli su kada sam počeo da radim na svojoj trećoj knjizi. Odjednom su krenuli da mi se ruše planovi i nade tako da je situacija postajala potpuno apsurdna.

Početkom decembra 1995. godine odlučio sam da tražim trogodišnju vizu za Ameriku. Pribavio sam pozivno pismo i sve potrebne dokumente i otisao u konzulat. Razgovor je prošao normalno.

- Molimo vas, platite vizu na kasi i dođite po svoj pasoš za tri sata - rekli su mi.

Međutim, kada sam se vratio, nisam dobio pasoš.

- Iz nekog razloga, odlučili su da vas provere u američkom ministarstvu inostranih poslova - ljubazno su mi rekli. Sačekajte nedelju dana i zatim dođite po pasoš.

Nakon sedam dana sam ponovo došao.

- Trenutno je u Americi radnički štrajk, tako da je neizvesno kada će stići odgovor iz Vašingtona. Pozovite opet za sedam dana.

Pozvao sam u dogovoren vreme.

- Najbolje bi bilo da se javite posle Nove godine - posavetovali su me. - Možda će se tada nešto razjasniti.

Telefonirao sam početkom januara.

- Štrajk se završio, ali vaši dokumenti još nisu stigli iz Vašingtona.

Pozovite za desetak dana.

Sredinom januara sam pozvao još jednom.

- I dalje nemamo nikakve informacije - saopštili su mi - pozovite krajem januara.

Shvatio sam da ovo može da potraje. Bilo je nezgodno što mi je pasoš sve vreme bio u američkom konzulatu, tako da nisam mogao da putujem nigde u inostranstvo.

- Možete da uzmete svoj pasoš kad god poželite - odgovorili su mi u konzulatu na moje pitanje u vezi s tim.

Shvatio sam da nemam nikakve šanse da dobijem vizu. Pozvao sam svoju poznanicu u Njujork i ona je odlučila da stupi u kontakt s Ministarstvom inostranih poslova SAD, kako bi saznala zašto odatle ne pristiže odgovor. Posle nekoliko dana je uspela nešto da sazna. U njenom glasu sam primetio zbumjenost:

- Pozvala sam telefonom čoveka koji je zadužen za intervjuje, dokumente i dr. Ispostavilo se da je prilično obavešten o tvom slučaju. Ukratko, nikakva tvoja dokumenta nisu pristigla u Ministarstvo inostranih poslova.

- Pokušaj da pozoveš konzulat i da im to saopštiš - zamolio sam je.

Nakon nekoliko dana ponovo smo se čuli.

- Šta misliš, šta su mi odgovorili u konzulatu? - upitala me je smejući se. - Tvoja dokumenta su odavno poslali u Moskvu!

- Dobro. Pokušaću nešto da saznam preko ambasade.

Međutim, kada su ljudi povezani sa ambasadom u Moskvi pokušali da razjasne u čemu je stvar, dobili su odgovor da nikakvu informaciju u ambasadi nisu dobili.

Nakon dva i po meseca neprekidnog telefoniranja, shvatio sam da treba da uzmem svoj pasoš nazad. Svi moji planovi su propali. „Čim mi odozgo tako očigledno blokiraju mogućnost da posetim Ameriku, znači da tamo ne treba da idem“ - odlučio sam i smirio se.

Stoga sam poslednji put pozvao telefonom američki konzulat.

- Vaši dokumenti su stigli - saopštili su mi. - Ali američki konzul lično treba da odluči da li će vam biti izdata viza ili ne.

- Recite mi da li konzul često lično rešava pitanje viza? - zainteresovan sam upitao.

Nastala je pauza, a zatim sam dobio odgovor:

- To je prvi put.

- U redu, a kako da se prijavim za razgovor sa konzulom?

- On je sada na odmoru. Javite se za dve nedelje.

Pozvao sam posle dve nedelje.

- Konzul se još nije vratio - ljubazno mi je rečeno - pozovite za nekoliko dana.

Na kraju je konzul ipak došao na posao.

- Budite ljubazni da se prijavite za razgovor i dođite za deset dana - dobio sam odgovor.

Tada je već bila sredina marta. Savetovali su mi da dođem sat vremena pre naznačenog časa, što sam savesno i učinio.

- Konzul je sada zauzet, sačekajte pola sata - zamolili su me.

- Svakako, svakako - odgovorio sam.

Nakon pola sata prišao sam službenici i ljubazno je upitao:

- Izvinite, da li se konzul još uvek seća da ja postojim?

- Sve je u redu - utešila me je. - Nemojte da brinete, ali konzul samo što je otišao. Sačekajte još malo, prozvaće vas.

Odsedeo sam još tri sata čutke gledajući ispred sebe. Potom su me pozvali sa šaltera.

- Konzul je sada zauzet - rekla je devojka - ali vam je odobrio vizu tako da možete da dođete za tri sata po viziran pasoš.

To sam i učinio.

Kasnije sam analizirao situaciju i pokušao da shvatim suštinu onoga što se desilo.

Svaka situacija je neki znak i što je ona apsurdnija i po nas uvredljivija, time nam taj znak više govori da se nešto ozbiljno sprema. U tom periodu, metodično i precizno, situacija je uništavala sve moje

planove i nade u budućnost. Shvatao sam da će me i najmanja unutrašnja razdražljivost i ozlojeđenost onemogućiti da prođem kroz iskušenja koja su, po svemu sudeći, uskoro počinjala. Postepeno sam se navikavao na to da će mi se neizbežno srušiti svaki cilj ili plan. Bilo je prilično lako da se s tim pomirim. Ispostavilo se da je daleko teže bilo prihvatići one izdaje i nepravde koje su se sipale po meni tog istog proleća.

U trećoj knjizi sam pisao o jednom biznismenu kod koga se pogoršalo polje, a kod njegovih radnika je otpočeo raspad sudbine i karaktera. Ispostavilo se da neopravданo visoka plata može da uništi čovekovu sudbinu i karakter. Sada mogu da imenujem tog čoveka: to sam bio ja.

Odlučio sam da na poslu uvedem komunizam. Hteo sam da moji radnici ni u čemu ne oskudevaju, tim pre što kolektiv nije bio veliki - svega sedmoro ljudi. U početku sam primetio kako se sudbinske strukture mojih radnika pogoršavaju, a kasnije je kod nekih počeo da se kvari vid - što je bio veoma uz nemirujući pokazatelj. Zatim sam otkrio da se kod njih sve više pojačavaju potajne zamerke prema meni. Došlo je do stvaranja prave opozicije.

Shvatao sam da po svaku cenu moram da se uzdržim od osuda i prezira, jer ako ne budem prošao kroz to iskušenje, neće mi biti dopušteno da shvatim šta se desilo, a da ne pominjem nezgode i bolesti koje će zatim uslediti.

Često su se pojavljivale veoma neočekivane okolnosti. Setio sam se reči jednog mog poznanika, u kog sam imao apsolutno poverenje. Gledajući me u oči, jednom prilikom mi je rekao: „Slušaj, ti si mi spasio život i ja te nikada neću izdati. A što se novca tiče, možeš biti 100% siguran“.

Kasnije se ispostavilo da njegove reči, u najblažem smislu, nisu odgovarale istini.

Sve moje predstave o pravičnosti, moralu i iskrenosti su se početkom leta 1996. godine odjednom srušile. Smatrao sam da mogu da podnesem bilo kakav gubitak novca, nezgodu ili prekid odnosa, a da pritom ni okom ne trepnem. Mislio sam za sebe da sam prilično harmoničan. Međutim, u stvarnosti se ispostavilo da su me prevare i nemoralno ponašanje okruženja prosto uništavali a da ja, po tom pitanju, ništa nisam mogao da učinim.

Nisam očekivao da moja duša toliko mnogo zavisi od zemaljskih vrednosti kao što su - ideali, moral i pravednost. Racionalno sam shvatao da je ponašanje mojih saradnika i drugih ljudi prema meni pre svega bilo izazvano mojim unutrašnjim stanjem. Jasno je bilo da me je njihovo ponašanje na neki način upozoravalo i spasavalo. Ali uvredenost mi je kipela iz svake pore te nisam mogao da kontrolišem svoja osećanja. U vreme Džingis Kana, najstrašnija kazna kod Mongola bila je izricana za zločin koji se zvao „Izdaja od strane onoga kome si ukazao poverenje“. S jedne strane, zbog podlosti i izdaje će svakako pre ili kasnije uslediti kazna. Nije slučajno što se Juda obesio. S druge strane, svakog čoveka vodi Bog i zato pred Bogom nema krivaca.

Nijedan podao i izdajnički postupak nije slučajan, već leči dušu čoveka koga su izdali. Ali na koji način se dešava to lečenje, nisam razumeo i zato nisam mogao da se oslobodim uvreda. Istražujući dalje, došao sam do neočekivanog zaključka koji mi je sve pojasnio i pomogao mi da preživim.

Ispostavlja se da budućnost nisu samo ciljevi, zadaci, principi i nadanja. Budućnost su isto tako i ideali, duhovni principi, plemenitost, čestitost i ispravnost. Čovek koji je vezan za budućnost - neminovno je gubi, a gubitak budućnosti je smrt. Pokazalo se da onkološka oboljenja nastaju kada nam je budućnost „zatvorena“.

Čovek koji nije u stanju da prihvati rušenje svojih planova i nada, onaj koji unutar sebe ne može da prihvati i oprosti izdaju, nepoštenje, nepravdu, rušenje idealja i povredu duhovnih principa - direktno ide ka teškoj bolesti i smrti.

Mesecima sam se u mislima neprekidno vraćao događajima iz tog perioda i na kraju sam shvatio šta se tada dogodilo. Radeći na trećoj knjizi, shvatao sam da duhovnost nije Bog i kako se mnogi ljudi, moleći se Bogu, zapravo mole duhovnim vrednostima. Odnosno, za mene su duhovnost i ljubav postale potpuno različiti pojmovi. Ali se ispostavilo da su moral, pravičnost, ideali i ljubav za mene bili sinonimi. Moralnost sam pobrkao s ljubavlju, ili, da budem još precizniji, podsvesno sam uvek smatrao da je moral iznad ljubavi, odnosno bio sam ubeđen da se ne sme voleti onaj koji nas je izdao i povredio. Po tom pitanju život je doneo neke izmene. Tek kasnije sam shvatio još jedan vrlo važan detalj.

Moja knjiga za mnoge ljude ima veliki značaj, te stoga pogrešan pogled na svet može čitaocima naneti štetu. Naravno, to ne treba dopustiti. Dakle, trebalo mi je dati mogućnost da sačuvam ljubav onda

kada su mi se rušile sve zemaljske vrednosti, i, ako je sačuvam, tada neću samo preživeti, već će moći da napišem i ove redove. Ukoliko pak ne budem imao snage da sačuvam ljubav prema Bogu prilikom kraha zemaljskih vrednosti, tada moj život, zdravlje i pisanje ove knjige nisu dobrodošli.

Tokom tog teškog perioda, još uvek ništa ne shvatajući, ponavljao sam: „Osećam ljubav prema onima koji su me izdali. Osećam ljubav prema onima koji su mi naneli nepravdu. Osećam ljubav prema onima koji su povredili moje ideale i srušili moje nade“. Moja duša se bunila, ali sam pokušavao da je ubedim, ponavlјajući te reči stotinu puta. „Kakve god neprijatnosti i nesreće se desile, moja ljubav prema Tebi, Gospode, ne slabi - ponavljao sam. - Svaki gubitak bilo kojih zemaljskih vrednosti prihvatom kao pročišćenje ljubavi prema Tebi“. Ova molitva mi je pomagala da ne budem ozlojeđen u kritičnoj situaciji.

Neprestano analizirajući razne slučajeve i situacije, dublje sam shvatao povezanost između spoljašnjih, naizgled nepovezanih događaja. Shvatio sam zašto je prva ljubav najčešće nesrećna - zbog toga što je ona simbol ljudske sreće. Ako čovek uspe da sačuva ljubav u duši i onda, kada se svi spoljašnji uslovi za njeno postojanje ruše, to će mu pomoći da kasnije iskusi pravu ljubav, bez opasnih posledica po njegovo zdravlje i život.

Zamislimo drugačiju situaciju: muškarac se zaljubljuje u ženu i ona mu tu ljubav užvraća. Ali odjednom, pod nekim, ne preterano značajnim izgovorom, ona počinje da se nedostojno, nemoralno i nepošteno ponaša prema njemu. On ne shvata šta se dešava. Kasnije i ona sama teško može da objasni sopstveno ponašanje.

A suština se, kako se kasnije ispostavilo, sastojala u sledećem. U osnovi odnosa, sposobnosti, intelekta i težnje ka savršenstvu, leži „dodir s budućnošću“, koji se realizuje kroz moralnost, duhovnost, plemenitost, principe, snove i ideale. Ako kod zaljubljenog muškarca orijentacija na odnos sa voljenom osobom, na njenu savršenost i duhovnost pređu dopuštenu granicu, on će umreti ili će se teško razboleti. Moguće mu je spasiti život upravo nemoralnim i nepravednim ponašanjem žene. Ukoliko on uspe da sačuva ljubav, njegova vezanost za budućnost će oslabiti, a samim tim će oslabiti i njegova vezanost za odnose, savršenstvo, sposobnosti i intelekt.

Dakle, što smo više u stanju da sačuvamo ljubav i da opraštamo voljenoj osobi, koja je povredila naša najsvetija i najplemenitija osećanja, to će nam biti dozvoljeno da imamo više harmoničnijih odnosa, sposobnosti, intelekta i svega onoga što nazivamo ljudskom srećom. Shvatanje ove istine omogućilo mi je da preživim i zaustavim raspad koji mi je započeo u proleće 1996. godine. Zahvaljujući tom uvidu, uspeo sam da pomognem ljudima čije su teške bolesti bile posledica nemogućnosti spasavanja ljubavi u teškoj životnoj situaciji.

NOVE VREDNOSTI

Treća knjiga je izašla iz štampe i mnogi čitaoci su mi saopštili da im je puno pomogla. Međutim, već posle nekoliko meseci primetio sam da je informacija izložena u njoj nepotpuna, jer sam u letu 1996. godine primio nova znanja. Bilo je krajnje vreme da se sedne i napiše nova knjiga. A ja sam, iskreno govoreći, planirao da se odmorim i dođem sebi, a tek potom da pristupim knjizi, u kojoj bih odgovorio na mnoga pitanja i razbistrio nejasnoće.

Često su mi govorili da je informacija u mojim knjigama prilično sabijena, tako da sam mogao da napišem još nekoliko knjiga u kojima bih detaljnije objasnio suštinu ranije napisanih!

U jesen 1996. godine sam smatrao da se sve zemaljske vrednosti u principu mogu podeliti u tri grupe: prva grupa - odnosi; druga grupa - sposobnosti, intelekt i savršenstvo; treća grupa - kontakt s budućnošću koji leži u osnovi prethodne dve grupe.

Prethodni događaji su mi pomogli da shvatim da sistem nije završen, već da postoji mogućnost da mi pristigne najneočekivanija informacija i da je potrebno uložiti napor kako bi se ona shvatila i usvojila.

Upoznavanje s bilo kojom novom informacijom se kod mene odvijalo na sledeći način: prvo se pojavljuje potpuni raspad svega oko mene i gubitak kontrole nad situacijom. Zatim slede moji pokušaji da razumem i procenim šta se dešava. Onda dolazi do uključivanja nove karike u moj sistem, i, poslednje - testiranje novog modela u praksi, odnosno sopstveno pročišćenje u odgovarajućem pravcu, kao i pravilno i smisleno prolazanje kroz stotine i stotine situacija, rad s pacijentima, itd. Tek nakon tога novoprastigla informacija može biti izložena u knjizi.

Nedovoljno izbrušena informacija može biti opasna po čitaoca. U to sam se uverio još dok sam pisao svoju prvu knjigu. Tada se desila jedna krajnje mistična situacija. Imao sam osećaj kao da mi nešto odozgo ne dozvoljava da pišem. Obično autor piše tekst knjige, zatim ga mesecima ispravlja, i na kraju trči za urednicima i izdavačima, moleći ih da mu objave knjigu. Moja prva urednica me je sama pronašla i ponudila mi da napišem knjigu jer je u časopisu „Nauka i religija“ pročitala recenziju. Kada je videla da ne mogu da pišem, brzo je pronašla izlaz iz situacije:

- Možete da izdiktirate tekst na magnetofonsku traku, a sve drugo će uraditi stručnjaci.

Osim toga, jedna naša zajednička poznanica ju je upozorila da mogu brzo da izgubim interesovanje prema knjizi i da prestanem da se njome bavim. Zbog toga sam unapred dobio priličan novčani avans koji sam odmah propio i spiskao. A posle par meseci, kada je stvarno došlo do toga da izgubim svaku želju za pisanjem knjige - jer je taj posao bio dosadan i težak - već je bilo kasno za predomišljanje. Ispostavilo se da je sve ono što je povezano s pojmom karme, informacijom na tu temu, ličilo na osinje gnezdo. Pri najmanjem dodiru dolazilo je do situacija kojima je bilo teško uzmaknuti.

Da bih lakše mogao da diktiram tekst knjige predložio sam da se okupi manja grupa ljudi kojoj će jednostavno pričati o svojim istraživanjima. Slušaocima sam odmah dao sirovu informaciju, uopšte ne sluteći da to može biti opasno. Posle nekoliko minuta, svi su odjedanput primetili da se dešava nešto čudno i zastrašujuće. Mnogi su pobledeli, pri čemu su osetili slabost koja se sve više pojačavala. Kod svih prisutnih polje iznad glava je počelo čudno da se ponaša. Zahvatila ih je blaga panika. Nisam znao šta da učinim.

- Informaciju koju sam vam izložio niste smeli da primite - objasnio sam im. Ona je, iz nekog razloga, za vas jako opasna. Za sada ne znam šta da učinim, osim da je vratim nazad...

Sinulo mi je: zaista, zašto tu informaciju ne bih povukao nazad?

- Sada ćete zaboraviti sve ono što sam vam danas govorio - objavio sam.

- Posle devet sekundi sve će biti izbrisano iz vašeg sećanja.

Nakon toga se sve normalizovalo, tako da smo nastavili dalji razgovor.

Shvatio sam da direktno priključivanje na različite izvore informacija za mene može da bude neškodljivo, ali za druge može biti opasno. Dakle, informaciju prvo treba neko vreme čuvati u sebi, adaptirati je i tek kasnije preneti drugima, obavljajući ulogu svojevrsnog filtera. Kada je knjiga u pitanju, stvar je još ozbiljnija. Ma koliko bila važna dobijena informacija, potrebno je da prođe minimalno pola godine pre nego što se izloži u knjizi.

U jesen 1996. godine nisam verovao da se može pojaviti nova tema. Međutim, ona se pojavila, i to sasvim neočekivano, dok sam

boravio u inostranstvu.

Čovek koji je tada bio na čelu države, u kojoj sam se nalazio, želeo je sa mnom da porazgovara. Distanciono sam pogledao njegovo polje i video da je na jednom mestu imalo svetleću mrlju. Bio je to andeo čuvar, i to veoma moćan. I sam taj čovek je bio duhovan i uravnotežen i ja sam dao saglasnost za susret.

Uzgred, primetio sam kod njega vezanost za budućnost. Sudeći po njegovom polju, bilo je očigledno da je prezirao podle i pokvarene osobe.

- A zašto treba poštovati takve ljude? - kasnije se, tokom razgovora, začudio.

- Ne treba da ih poštujemo, ali ne smemo da ih preziremo - odgovorio sam mu.

Taj prezir i pojačano nezadovoljstvo sobom zbog neuspeha, preobražavali su se u program samouništenja koji je mogao da osnaži a zatim dovede i do zdravstvenih problema.

Jedne noći sam se odjednom probudio usled osećaja ogromne nesigurnosti. Počinjala je ozbiljna bolest, jaka prehlada. Tema je bila nova i nije bila povezana sa odnosima, niti sposobnostima, principima ili idealima. Dijagnostikovao sam uzroke destabilizacije i ispostavilo se da je moj program bio u rezonanci s programom tog čoveka. S njim je trebalo da se vidim sledećeg jutra. Neki, veoma aktivno dejstvujući program u njegovoj podsvesti stupio je u rezonancu s mojim i u meni se rasplamsala unutrašnja agresivnost prema celom svetu koja se automatski preokrenula u program samouništenja i bila zaustavljena prehladom koje nisam mogao da se oslobođim naredne dve nedelje.

Sećam se kako sam u to vreme vodio konsultaciju i objašnjavao pacijentima:

- Unutrašnje nezadovoljstvo svetom koji nas okružuje i osuda ljudi pretvara se u program samouništenja. On se blokira glavoboljom, povredama glave, meningitisom, encefalitisom, gubitkom vida ili sluha. Jedna od najblažih varijanti blokade je upala nosne sluzokože. Ako se pomoću svega toga ne blokira program samouništenja, onda sledi udar po urogenitalnom traktu. Jaka prehlada je jedan od prvih simptoma aktivacije programa samouništenja.

Zatim sam, setivši se svojih zakrvavljenih očiju i oteklog nosa, dodao:

- Eto vidite, upravo sam izložen jednom takvom dejstvu.

Nedeljama nakon toga sam pokušavao da analiziram šta je bilo to što me je toliko „rasklimalo“?

Tema je bila nova, povezana s pojmom vlasti i za mene nije imala nikakav poseban značaj, ali za mog pacijenta je bila od vitalnog značaja. Dakle, u jednom od mojih prošlih života sam morao imati u sebi puno agresivnosti prema ljudima i okruženju zbog istog problema.

Ispostavilo se da vlast u sistemu hijerarhije ljudskih vrednosti zauzima visoko mesto. Međutim, vlast je zbirni pojam i ne predstavlja samo kontrolu nad situacijom, već sveukupnost nekoliko ljudskih vrednosti.

Program u mojoj duši se probudio. Iznova i iznova sam uranjao u taj problem nastojeći da ga analiziram i istražim, ustanovim u čemu je problem. Kako sam video na suptilnom planu, pre četiri života sam posedovao suviše veliku vlast i potpuno pogrešno sam se prema tome postavio. U ovom životu sam primećivao kako me i najmanja vlast nad ljudima čini oholim, grubim i despotskim. To je bio razlog što mi se sadašnji život uglavnom sastojao iz poniženja. Čim bi se ukazala mogućnost da ispoljim vlast nad drugim, odmah bi me prignječili kao muvu. Podsvesno sam uvek osećao da bi me slava, popularnost, a naročito visok društveni status, ne samo iskvarili, već i ubili, ili bi me, u najboljem slučaju, učinili nesrećnim.

Šta je to vlast i iz čega se ona sastoji? Vlast je upravljanje sudbinama ljudi, što znači i veština upravljanja svojom sudbinom. To znači da čovek koji poseduje vlast ne sme da ima tzv. „vezanost za srećnu sudbinu“. On mora da ostane staložen i hladnokrvan uprkos neprijatnostima, nesrećama ili udarcima sudbine kojima je izložen. Bez jake intuicije, vladar ne može da postoji, a jaka intuicija ukazuje na pojačan kontakt s budućnošću, pri čemu se proširenje kontakta s budućnošću dešava samo kod ljudi koji imaju velike rezerve duhovnosti. Ali pojmovi kao što su „kontakt s budućnošću“ ili „sudbina“ bili su mi već poznati.

Postojala je još jedna komponenta, i to ona najvažnija, koju sam postepeno otkrivao. To je bila volja. Bez snažne volje nijedan vladar nije u stanju da vlada državom. On može biti sposoban, inteligentan, duhovan i pravičan, može da ima i srećnu sudbinu, međutim ako je on osoba bez volje, ne može da vodi državu jer će je jednostavno uništiti.

Ali šta je to volja? Čini mi se da ju je lakše osetiti nego shvatiti. U mislima sam prebirao razne modele, u nastojanju da shvatim šta je volja. Volja je želja koja može da traje dan, mesec, godinu i dr. Obična želja nastane i traje neko vreme, da bi kasnije nestala. Međutim, kada uslovi za ostvarenje te želje više ne postoje, a ona je i dalje prisutna, tad se radi o velikoj i snažnoj želji. Kada se pak okolnosti protive ostvarenju želje, a čovek ipak od nje ne odustaje, tada je reč o volji.

Čovek jake volje je onaj koji poseduje strateško mišljenje, a ono je nemoguće bez dubokog shvatanja sveta koji nas okružuje i razvijene svesti. Znači, jak impuls volje je rezultat ispravnog odnosa prema svetu i pravilne orientacije u njemu. To je moguće samo u slučaju kada je duša preplavljen ljubavlju prema Bogu, odnosno kada čovek shvata svet s pozicije ljubavi i u potpunosti se odriče od ispoljavanja svoje volje jer u svemu vidi samo volju Tvorca. Pravi vladar je po pravilu onaj koji se svesno odrekao ljudskih želja, svoje volje, idealu, ciljeva i nade; onaj kome je preostala samo jedna želja, jedan cilj i jedna manifestacija volje - da se uzdigne iznad svega što je ljudsko kako bi osetio jedinstvo s Bogom.

Shvatio sam zašto je u indijskoj filozofiji prevazilaženje želja jedan od glavnih uslova za zadobijanje najviše sreće.

Ljudi me neprestano mole da napišem kojim karmičkim poremećajima odgovaraju određene bolesti. Međutim, čvrstih povezanosti nema, niti ih može biti. Onoliko koliko je svaki čovek individualan, toliko je i njegova bolest individualna. Međutim, određena povezanost, naravno, postoji. Pankreas je, na primer, odgovoran za međuljudske odnose. Ako često nešto zameramo voljenoj osobi i želimo da s njom prekinemo odnos, to može rezultirati pojavom dijabetesa. Ako nemate nameru da prekinete sa odnosom, ali se stalno ljutite, u tom slučaju može doći do problema sa dvanaestopalačnim crevom i želucem, a takođe se mogu pojaviti i bolovi u srcu. Negativne i ružne misli upućene voljenoj osobi mogu dovesti do bolesti jetre i žučne kese.

Zamislite se nad sledećim pitanjem: zašto se solarni pleksus, zgusnuta nervna energija, nalazi baš pored oblasti gde se vari hrana? Stvar je u tome što posredstvom hrane koju unosimo spoznajemo svet koji nas okružuje. Čovek prvo „vari“ informacionu komponentu hrane. Vid, miris i ukus su samo posrednici između dva informaciona sistema: hrane i ljudskog organizma. Ako se informacija na tom stadijumu ne

usvoji pravilno, dolazi do gubitka apetita ili do toga da creva i želudac odbijaju da je prime, pa dolazi do proliva.

U kantinama i jeftinim restoranima dešavaju se češća trovanja hranom, ali ne zbog lošeg kvaliteta hrane, već zbog energije onog koji ju je pripremao. Dobrog kuvara prvenstveno odlikuje unutrašnja dobrodušnost, nezavisnost od ovozemaljskih vrednosti i puno ljubavi u duši.

Jedan prijatelj mi je pričao:

- Moja majka se uvek molila pre nego što bi pristupila pripremi hrane i svi su je hvalili da odlično kuva. A moja je baka radila kao medicinska sestra u bolnici gde se susretala s pacijentima obolenim od tifusa i kolere, i kada sam je pitao: „Bako, da li si se ti nekada razbolela?“, ona mi je odgovorila: „Ne, nikada. Pre posla bih se pomolila Bogu: „Gospode, neka bude Tvoja volja“.

Setio sam se jedne svoje životne epizode. Kada sam tek počinjao da usavršavam svoj metod, i dok još nisam napisao nijednu knjigu, boravio sam u jednom manjem gradu na severu zemlje i razgovarao s glavnim lekarom lokalne bolnice.

- Ako tvrdiš da je sve međusobno povezano, objasni zašto me boli srce? Nikakvi lekovi mi ne pomažu, a bolovi, od kako su počeli, i dalje traju.

- Stvar je vrlo prosta: mnogo si se ljutio na žene.

- I šta sad treba da učinim?

- Idi u crkvu, zapali sveću za svoje zdravlje, oprosti svim ženama koje su te uvredile i umiri dušu. Zatim se obrati Bogu i zamoli da sve uvrede koje nosiš u sebi napuste tvoju dušu, kao i duše tvojih potomaka, a zatim zamoli za oproštaj jer si osećao ljutnju.

- I šta, onda će sve proći?

Samo sam se osmehnuo.

- Naravno da će proći.

- Onda ćemo odmah sesti u auto i otići do jedne crkve koja je na periferiji grada. Do nje je potrebno sat vremena vožnje. U isto vreme ćes uživati u prirodi, jer su tamo predivna mesta. Crkva je drvena, stara je nekoliko stotina godina i nalazi se na obali reke.

I tako smo se zaputili šumskim putem, između drvoreda jela i borova.

Priroda južnih krajeva je u svojoj lepoti donekle uznemirujuća, dok priroda na severu zemlje poseduje takvu moć i domet da duša prosto zanemi od neshvatljivog ushićenja.

Crkva koja se nalazila poviše reke izazivala je takav osećaj strahopštovanja da je molitva proticala spontano, bez reči.

Dovezli smo se, a pored crkve, u dvorištu, jedan monah je cepao drva. Zamolili smo ga da nas pusti u crkvu i on nas je uveo unutra. Upalili smo sveće. Monah nam je iznenada prišao i obratio nam se rečima:

- Kada palite sveće i kada se molite, obavezno na kraju molitve izgovorite: „Gospode, neka bude volja Tvoja“.

Zahvalili smo mu se.

U povratku sam razmišljao: „Čudno... Kada palim sveću, molim se i nešto tražim - tada je to težnja ka ispunjenju mojih želja, moje volje, mog „ja“ - a kada izgovaram: „Gospode, neka bude volja Tvoja!“ - to pokazuje obrnuto - da sam spremam da se odrekni svojih želja“. Međutim, duboko u sebi sam osećao da je ova fraza iz nekog razloga jako važna.

Posle nekoliko godina, izučavajući duhovne strukture čoveka, shvatio sam da nam te reči pomažu da se ne vezujemo za svoje želje, da ne dozvolimo da nam one postanu najvažniji cilj. U suprotnom, ili se one neće ostvariti, ili, ako se ostvare, to može da se završi velikom nesrećom.

Jedna poznanica mi je nekom prilikom predložila:

- Da li želiš li da te naučim kako da ostvariš svoje želje? Kada nešto želiš, zamisli broj osam. Što ga jasnije budeš zamislio, to će se tvoje želje brže ostvariti.

Pogledao sam na suptilnom planu šta se pritom dešava i odgovorio joj:

- Samo da znaš, ako želiš da ti deca budu živa, bolje je da se time ne baviš. Šta predstavlja osmica? Sećaš se matematike? To je znak za beskonačnost. Kada vizualizuješ osmicu, tvoje želje se podsvesno uvećavaju na stotine i hiljade puta. Ako je tvoja želja u suprotnosti sa zakonima Vasionom, ali nije velika, vremenom će nestati i nećeš mnogo postradati. Međutim, ako se takva želja uveća hiljade puta, tada će protivdejstvo biti saobrazno tome.

U kom slučaju su tvoje želje u suprotnosti sa Vasionom? Onda kada daješ veću važnost svom ljudskom „ja“ u odnosu na više, božansko „ja“. Duša vezana za ljudske vrednosti stvara želje koje u sebi nose klice

agresivnosti. Što je zavisnost od ljudskih vrednosti veća, time se više agresivnosti povlači za željama.

Kod svetih ljudi želje se mogu uvećavati a da pritom ne predstavlaju naročitu opasnost za njihove duše. Kod običnog smrtnika stvari stoje drugačije: u slučaju da razvoj želja premaši silinu stremljenja ka ljubavi i Bogu, to može da se završi bolestima ili smrću. U slučaju da velika želja prodre duboko, i to toliko duboko da se prenese i potomstvu, može doći do uništenja čitave loze.

Reči: „Neka bude volja Tvoja, Gospode“ koje se izgovaraju u molitvi, znače da želje, koje su proistekle iz nesavršene duše, ne treba da se ostvare ako su suprotnosti sa voljom Svevišnjeg. U tom slučaju, čak i ako naše molbe nisu ispravne, neće biti toliko opasne. Što češće čovek ponavlja u molitvi da su njegove želje, volja i njegovo ljudsko „ja“ sporedni, a u isto vreme ljubav prema Bogu i božanska volja - primarni, time on manje postaje zavisan od ljudskih vrednosti, njegova duša postaje čistija i njegove želje se sve brže ispunjavaju, ne uzrokujući pritom nikakvu patnju, gubitke i mučenja, već, naprotiv, harmoničnost ljudske sreće.

Osetio sam koliko su važne monahove reči i da one nisu bile slučajno izgovorene.

Po prirodi sam maksimalista i kad nešto hoću, ako postavim ispred sebe neki cilj - tada idem do kraja, a težnja da postignem ono što želim vremenom ne slabi. Po svemu sudeći, u prošlim životima sam bio prilično harmonična osoba, a moje želje su bile velike.

Od detinjstva sam primećivao kako mi se sve želje ispunjavaju. U početku me je to radovalo, ali kasnije je počelo da me plaši jer su moje želje mogle da povrede okolinu. Shvativši to, u sebi sam razvijao veliku želju da pomažem ljudima da spoznaju svet.

Život me je nemilosrdno šibao a da nisam mogao da razumem - zašto? Sada je jasno da s tako snažnim željama i pogrešnim pogledom na svet praktično nisam imao šanse da preživim. Spasavale su me stalne bolesti i potpuno uništenje subbine, kao i neprestana žudnja da spoznam svet, da osetim njegovu harmoniju.

Sećam se kako sam 1980. godine, prilikom jednog prazničnog okupljanja za stolom, smislio zdravicu: „Život je prilika koja nam se daje da bismo voleli. Čovek je sredstvo ljubavi. A smisao života je - uvećanje ljubavi“.

Snaga čovekove želje mora da odgovara njegovoju unutrašnjoj harmoniji. Ljubav za neharmoničnu osobu ne predstavlja toliko sreću koliko je mučenje.

Što je kod lekara i iscelitelja snažnija želja da pomogne oboleloj osobi, to on treba da na unutrašnjem planu bude veći vernik.

Saosećajnost je ono što čoveka čini čovekom. Želja da drugome pomognemo, da ga spasimo, razvija najplemenitije ljudske kvalitete. Ali ako zaboravimo na to da bolesti, nesreće, patnje i starenje pročišćavaju dušu, tada će nam izbavljenje od patnje biti cilj sam po sebi. Tada će iscelitelj i lekar preuzeti bolest na sebe čim ispolje saosećajnost prema pacijentu. Tada se kod pacijenta pročišćava telo, ali duša mu postaje ozlojeđena. Za lekara i iscelitelja je svest o tome da su naša volja i želja da drugome pomognemo uvek sekundarne, a volja Božja i ljubav prema Bogu - primarni - predstavljaju uslov za zdravlje i preživljavanje.

Godine 1990., sarađujući s Prvim medicinskim institutom, primao sam pacijente a rezultati su bili zadržavajući. Te, 1990. godine, nakon što sam prvi put video karmičke strukture, počeo sam da stvaram svoj metod. On je prvenstveno nastajao kao sistem samozaštite. Učio sam da vidim ko me napada i odakle dolazi napad. Na početku sam svaku deformaciju polja smatrao urokom ili prokletstvom te sam pokušavao sve to da vratim autoru ili da jednostavno uništim.

Kako sam dalje napredovao u svom radu, vizije su bile sve dublje. Jednom prilikom, bezuspešno pokušavajući da otkrijem ko je autor kletve, izašao sam na suptilnije nivoe i doživeo najveći mogući potres. Nikakvih prokletstava niti uroka nije bilo, već je to bila kazna s Višeg plana. Istog momenta su mi žmarci prošli kroz leđa kada sam saznao s kim sam ja u stvari pokušavao da se borim.

Video sam da moje „isceliteljstvo“ pruža samo određeno vremensko odlaganje i da ono u krajnjem ishodu ne donosi ništa dobro. Odmah sam otišao u crkvu, gde sam se molio, obraćajući se Bogu da mi ne dozvoli da pomognem pacijentu ukoliko će to naškoditi njegovoju duši. Tada sam shvatio da ljudima treba pomagati, ali da to treba činiti pravilno. Postalo mi je jasno zašto lekari žive kraće od ljudi koji rade u drugim profesijama.

U suštini, lekar i iscelitelj ne leče - oni samo olakšavaju patnje pacijentu i pomažu mu da ozdravi. Isusu Hristu je prilazilo na hiljade bolesnih ljudi, ali on je lečio samo mali broj njih - one koji su bili spremni, odnosno koji su sami prošli veći deo puta. I nije ih slučajno

pitao - da li veruju? Jer, što je stremljenje ka Bogu snažnije, to će svaka kardinalna promena moći manje da naudi duši.

Odakle se pojavila fraza: „Niko nije prorok u svom selu“? U svom selu Hristos nikoga nije mogao da izleči. On je za sve meštane bio samo sin Josipa, drvodelje. Reči gorenavedene izreke, koja je postala poznata, Hristos je izgovorio napuštajući svoje rodno mesto.

Ako je lekar u prošlom životu bio vernik, i ako mu je duša puna ljubavi, onda mu iskrena želja da pomogne bolesnim ljudima neće naškoditi. On ne kažnjava sebe ako nije u mogućnosti da pomogne, niti se ljuti kada se pacijent neprilično ponaša.

„Kada u sobu pacijenta uđe pravi lekar - govorio je V. N. Behterev - pacijent se odmah oseća bolje“. Drugim rečima, lekar prvenstveno leči svojom dušom. On pacijentima prenosi svoju ljubav i veštinu ljubavi - upravo u tome se i sastoji glavno lečenje. Bez ličnosti lekara nema medicine. Lekar koji teži da spozna svoju dušu, koji oseća vezu između duše i tela, daleko bolje može da shvati kako se pacijent oseća i može pravilno da postavi dijagnozu.

Ličnost lekara je posebno značajna za medicinu na istoku. Moja poznanica, Kineskinja, koja se bavila akupunkturom, pričala mi je o tome kako joj je dugo dosađivala žena, koja je imala naučno znanje i diplomu akupunkturologa.

- Bockam iste te tačke kao i ti. Objasni mi kako to da ti postižeš odličan efekat, koji kod mene praktično izostaje?

Moja poznanica joj je otkrila tajnu. A tajna se krije u njoj samoj: da treba biti bolji čovek, raditi na sebi.

Poznato je da isti lek prepisan od strane različitih lekara daje različit učinak, odnosno - primarno lečenje je informaciono.

U vreme kada sam tek počinjao da radim s karmičkim strukturama, desio mi se zanimljiv slučaj. S prijateljima sam odmarao na Krimu. Uzeli smo taksi i uputili se na jednu od plaža. Bio je moj red da platim taksi, ali me je u poslednjem trenutku nešto protreslo. Šapnuo sam prijatelju koji je sedeо pored mene: „Ti plati“ a zatim sam izleteo iz taksija. Ne rekavši ni reč, on je platio vožnju a zatim smo se uputili ka plaži koja je imala ogroman broja stenja pored vode.

Kupali smo se i sunčali, zatim smo izvadili nekoliko flaša madere i užinu koju smo poneli sa sobom. Orasi i sir odlično idu uz maderu, a poneli smo još i hleb, paradajz i krastavce. Napunili smo čaše i podigli ih

uz zdravnicu: „Za predivnu prirodu Krima i za Alupku“. Sedeli smo neko vreme uživajući u prirodi. Ponovo smo napunili čaše i nakon sledeće zdravice ih ispraznili, a onda smo pristupili jelu.

Nakon pet minuta, mog prijatelja je zboleo stomak:

- Izgleda da sam se otrova - rekao je.

Na to smo se svi nasmejali, jer je bilo nemoguće pošto smo svi jeli isto.

- Ne kukaj, za dva minuta će te proći - ohrabrivali smo ga. Hajde da još nalijemo i prezalogajimo!

Međutim, njemu je bilo sve lošije. Već posle nekoliko minuta je legao jer više nije mogao da sedi, a lice mu je pozelenelo. Shvatili smo da je situacija loša.

Tada sam se setio da sam iscelitelj. Dijagnostikovao sam u čemu je problem i odlučio sam da napravim mali eksperiment. Svi su tražili da odmah pristupim pritiscima na određene tačke ili da ga lečim rukama, bioenergijom.

- Izlečiću ga - uveravao sam ih - ali prvo moram da mu kažem nekoliko reči.

Prišao sam bolesnom prijatelju i šapnuo mu na uho:

- Naljutio si se na mene zbog novca koji si dao za taksi. Zamoli Boga da ti oprosti.

Minut kasnije, prirodna boja lica mu se vratila, a nakon pet minuta smo svi nastavili da pijemo.

Pokazalo se da je hranu moguće prekodirati, odnosno promeniti njenu energiju, čak i nakon što je čovek konzumira. Dakle, Bogu možemo da se molimo ne samo pre, već i posle jela.

Kada čovek samo posmatra hranu, čim je okusi, nastaje intenzivna razmena informacija i zato, ako on prvo posmatra hranu, a potom je jede bez žurbe, proces usvajanja će biti bolji uz minimum informacionih zagađenja. Nakon što hrana dospe u želudac, otpočinje druga faza informacionog varenja, a treća faza nastaje kada svarena hrana dospe u creva. Tu se odvija najvažniji proces.

Ako u prvoj fazi važnu ulogu u pogledu informacionog rada nose pljuvačne žlezde, u drugoj fazi - želudačni zidovi, tada su to, pri ulasku u creva - jetra sa žučnom kesom, dvanaestopalačno crevo i pankreas.

Pritom, u nadležnosti jetre su informacije koje se odnose na

sposobnosti, intelekt i savršenstvo, dok je pankreas zadužen za odnose, a dvanaestopalačno crevo i za jedno i za drugo.

Od informacione strukture hrane koja dospeva u creva zavisi kako fizičko, tako i emocionalno stanje čoveka. Zato, pravilno odabrana hrana i biljne tinkture mogu pomoći u izlečenju najrazličitijih bolesti.

Raznovrsna, delikatesna hrana oduzima puno snage i može izazvati bolesti, kao i opadanje duhovnog i stvaralačkog potencijala. Dugovečne osobe po pravilu se hrane jednoličnom hranom, i to u malim količinama. Princip zasebnog konzumiranja namirnica takođe pomaže u lečenju mnogih bolesti.

Organizmu je ponekad potrebno i protresanje. Ranije nisam mogao da razumem zašto ljudi za nekoga s ponosom kažu: „Za dan može da pojede pečenog vola“. Prežderavanje je prežderavanje - šta je u tome lepo? Kasnije sam shvatio: da bi se svarila ta količina hrane neophodno je da sve žlezde organizma rade kao sat. Čovek ne sme da bude ljubomoran, gnevan i gord. To jest, proždriljivac po prirodi mora biti dobrodušan jer, u suprotnom, može da umre od nevarenja želuca.

Osobi koja je prekomerno ljubomorna i uvredljiva lošije radi pankreas i zato treba da jede slatko u manjim količinama. Ako je, pak, osoba preterano ambiciozna, tada strada jetra, te ona mora da jede manje gorke, slane i ljute hrane.

Kada čovek strogo posti ili gladuje, njegova vezanost za ljudske vrednosti značajno slabi. Ako se pritom i moli, efekat je daleko bolji. I post i gladovanje prvenstveno pročišćavaju njegovu dušu, što omogućava da se pročisti i telo. Međutim, ako se u toku gladovanja čovek ljuti i svađa s nekim - takvo gladovanje može samo da naškodi telu.

Lekari su primetili da je dugotrajno gladovanje daleko bolje sprovoditi u sanatorijumima nego ambulantno, jer se u bolnicama i sanatorijumima čovek potpuno isključuje iz sveta uobičajenih stresnih situacija i sekiracija pa je i prirodno što je i efekat gladovanja veći. Nije se bez razloga Hristos u vreme gladovanja povlačio u pustinju.

Ali i pored toga su bolest i ozdravljenje određeni čovekovim karakterom i pogledom na svet.

Razgovarao sam s mladićem koji je bolovao od dijabetesa. Nije mu ovo bio prvi tretman kod mene. Dijagnostikovao sam ga na nivou polja i uočio da mu je pankreas bio jako pogoden. Pankreas je nevidljivom

informacionom vezom povezan sa smrću njegove žene u prethodna dva života. Glavni uzrok njene smrti bio je u njegovoj vezanosti, i to na prvom mestu za volju i želje, na drugom za principe i ideale, a na trećem za odnose. Kad god bi stvari krenule protiv njegove volje i želje dolazilo bi do rasplamsavanja agresivnosti, despotskog i grubog ponašanja, krute principijelnosti, a ukoliko neko nije odgovarao njegovim idealima - uvredljivosti, ljubomore, nepoverenja i sumnjičavosti u odnosima.

- Trudim se da radim na sebi - rekao mi je - međutim, u tome me veoma ometa moja majka. Ona nikada ne vraća stvari na svoje mesto, što me uzrujava. Pritom, stalno nešto očekuje od mene.

- Majka pokušava da vam usadi dobre navike, ali vi to odbijate. Svaka, pa i najmanja agresivnost i razdražljivost koju upućujete majci jača podsvetu agresivnost prema vašoj budućoj ženi. U prethodna dva života umrla vam je žena, a u ovom i sledećem ćete umreti vi. Međutim, pre toga se može desiti da oslepite ili ostanete bez nogu. Ljubomorni ljudi često pate od slabe cirkulacije u rukama, a naročito u nogama. Vezanost za odnose i ideale dovodi do oštećenja vida. Ako već danas ne počnete da menjate odnos prema okruženju, očekujte nesreću.

Gledao sam ga pravo u oči koje su mu bile skrivene iza naočara.

- Pokušajte da u naredna tri meseca ne reagujete na okolinu ni na koji način. Sve može da uđe u vas, ali ništa ne sme da izade. Vaši životni ciljevi, planovi, principi, volja i želje, vaše „ja“, koje reaguje na spoljašnji svet - sve to mora da nestane. Potrebno je da budete absolutno crna površina. Možete da razmišljate, ali ne i da procenjujete situaciju. Uspete li to da uradite - sve će se promeniti nabolje.

Čuo sam priču o jednom mladiću koji je doneo odluku da više ne osuđuje druge ljudе. Oko ruke je vezao svilen končić da bi ga podsećao na njegovu odluku. Prepostavljaо je da će pasti u iskušenje dva-tri puta, a ispostavilo se da je to bilo desetine puta.

- Stotine puta u toku dana nekoga osuđujemo - jednom prilikom je šokirano zaključio moј prijatelj - a posle se čudimo zašto se razboljevamo.

Najžalosnije je što je to postalo uobičajeno. A zatim, s takvim nagomilanim teretom počinjemo da se svađamo s voljenom osobom i zbog toga se razboljevamo od dijabetesa.

Nekom prilikom sam u parnoj sauni razgovarao s jednim čovekom. Bio je to snažan muškarac - nikada ne bih pomislio da boluje od dijabetesa.

- Samo da zname, imam jaku volju i podvrgavam se strogoj dijeti. Uspeo sam da nivo šećera sa dvadeset spustim na šest - sedam jedinica. Čitao sam vaše knjige. Kada sam nedavno osetio bolove u nožnim prstima, shvatio sam da sam se s jednom nedaćom tek izborio, a druga je već počela.

- Dijabetes je posledica ubijanja ljubavi usled problematičnih odnosa - objasnio sam mu.

- Da, pre nekoliko godina sam se razveo zbog čega sam pretrpeo jak stres.

- Treba da lečite dušu - posavetovao sam ga - tada će vam ozdraviti i telo.

„Kako je svet spolja tako raznolik, a iznutra jedinstven - razmišljao sam potom. - Reklo bi se da ne postoji ništa zajedničko između porasta broja homoseksualaca i dijabetičara. Međutim, osnova im je zajednička - ljubomora“.

Kod mnogih ljudi diabetes otpočinje bez vidljivih razloga, kao udarac groma.

Upravo se to i desilo jednom mom pacijentu iz Njujorka.

- Ni dan danas mi nije jasno zašto mi se pojavio diabetes - požalio mi se. - Lekar sam po profesiji, dobar sam specijalista, pravilno se hranim. Nikada ni prema kome nisam osetio neku naročitu mržnju ili ljutnju.

- A konstantno nezadovoljstvo i razdražljivost?

- Da, toga je bilo i trajalo je duže od godinu dana. To sam osećao prema mom sinu.

- To je još opasnije. Za vas su volja, principi i ideali kada je reč o odnosima postali isuviše važni. Da biste izlečili dušu, dobili ste sina čiji su karakter, ponašanje i pogled na svet u suprotnosti s vašim principima, idealima, voljom i željama. Dozvoljeno je ulaziti u konflikte, ali nije dozvoljeno odricati se ljubavi. A vama su principi postali važniji od ljubavi. Kada se čovek odriče ljubavi, to znači da on u sebi pokušava da prekine povezanost s voljenom osobom, što garantovano vodi u probleme. Ako želite da budete zdravi, ne odričite se osoba koje volite bez obzira na okolnosti.

KAZINO

Svojevremeno nisam shvatao zašto ljudi posećuju kazino. Činilo mi se da je njihov najvažniji cilj da zarade ogromnu svotu novca, ili, obrnuto, da ga spiskaju. Kasnije sam shvatio da je to sporedno, jer čovek zapravo posećuje kazino kako bi naučio da manje zavisi od zemaljskih vrednosti.

U običnom životu gubici se dešavaju nekoliko puta godišnje. Nepripremljena osoba truje svoju dušu negativnim emocijama koje kasnije donose bolesti i nesreće. Ako čovek nije u stanju da prihvati jednokratno „šok-pročišćenje“, dobija tešku bolest, koja mu, poput velikog broja sitnih nelagodnosti, svakog trenutka čisti dušu.

Kazino uspešno obavlja upravo tu ulogu. U toku samo jedne noći, može se doživeti stotine manjih i jedan do dva veća gubitka. Odnos prema gubicima će odrediti da li će se čovek ubuduće „nivelisati“, ili će „potonuti“. Budući da je kazino imitacija života - igra, prihvati gubitak u njoj je lakše nego u realnom životu. Prema tome, mi ne dobijamo bolest, već vakcinu protiv nje.

Ako čovek shvati da u kazino odlazi prvenstveno zbog toga da bi radio na sebi, promenio sebe, naučio da manje zavisi od svojih osećanja i želja, onda će ga svaki odlazak u kazino učiniti bogatijim i srećnijim. Bogatija postaje duša, a ona i jeste naše najveće blago.

Međutim, ako čovek odlazi u kazino sa neobuzdanom željom da se obogati, šanse da dobije biće praktično nikakve. U tom slučaju, dobitak može da dovede do teških posledica.

Ispričali su mi o jednom Amerikancu, koji je često odlazio u kazino i gubio sav novac koji je imao na raspolaganju. Desilo se jednom da je osvojio oko sto hiljada dolara. Nedelju dana je bio srećan, ali već je bilo kasno da se zaustavi; poželeo je da dobije još više. Vratio se u kazino, opet započeo igru i izgubio sav novac. Zatim je izgubio sve što je kod sebe imao na raspolaganju. Nakon toga je prodao kuću, računajući da će tako da povrati izgubljeni novac. Kuću je takođe izgubio. Kada mu više ništa nije ostalo, odlučio je da opljačka banku ne bi li došao do novca za dalju igru. Uhapsili su ga i završio je u zatvoru.

Prilikom igara na sreću, svakog trenutka nastaju situacije koje su u osnovi slične ovoj. Nakon gubitka neophodno je da se na neko vreme povučemo i dođemo sebi. Negativne emocije neizbežno nadiru i otupljuju intuiciju bez koje nemamo šta da tražimo u igram na sreću.

Uzgred, u kazino ne morate ići s velikom sumom novca. Postoje automati u koje ubacujete žetone vrednosti pet centi. Sa dvadeset dolara u džepu možete igrati celo veče.

Nekom prilikom sam putovao autobusom iz Njujorka za Atlantik Siti. U njemu su bili sve sami penzioneri. U Atlantik Siti smo stigli uveče a povratak je bio rano ujutro. Putovanje nije trajalo duže od tri sata. Na povratku, putnici su razmenjivali svoja iskustva, a najveći gubitak iznosio je 40-50 dolara.

Sećam se svoje prve posete Atlantik Sitiju: novca koji sam zaradio lečeći pacijente bilo je dovoljno da pokrijem avionske karte, boravak i kraći odmor.

- Da li bi hteo da provedeš u kazinu celu noć? - pitala me je prijateljica koja me je pozvala da posetim Njujork.

- Svakako - odgovorio sam joj.

- Pošto su u Njujorku igre na sreću zabranjene, otići ćemo u Atlantik Siti, to je dva i po sata vožnje automobilom.

Oko ponoći smo jurili ka jugu i razgovarali o predstojećoj zabavi.

- Možemo odmah da se uputimo ka automatima za igru na sreću, recimo na rulet.

- A gde su najveće šanse za dobitak? - zainteresovano sam je pitao.

- Blek-džek.

Na ruskom se ova igra zove „okance“.

- Zašto baš blek-džek?

- Zato što je za rulet i druge automate na sreću uglavnom potrebna intuicija. Svaki automat je programiran da jedan sat u toku dana daje dobitke. Profesionalci to znaju i stalno ga „pune“ u to vreme. A kod igre „blek-džek“ potrebno je imati ne samo intuiciju, već i uigranost. Čovek koji je osetio da je uhvatio „talas“, još ako je i dobar profesionalac, može za jednu noć da zaradi priličnu svotu novca.

- Baš me interesuje kakvu?

- Recimo, nedavno se jedan čovek kockao. Kada su videli kako igra, prišao mu je vlasnik kazina i, ljubazno se smešeći, ponudio: „Ako prestanete sa igrom, isplatićemo vam sto hiljada dolara“. Međutim, čovek je odbio. „Danas sam dobro raspoložen i želim da igram“ - odgovorio je.

- Ipak - nisam se smirivao - kolika je najveća suma koju je neko dobio u poslednje vreme?

- Nedavno je jedan čovek na „blek-džeku“ za veče osvojio 11 miliona dolara. Istina, ukoliko je dobitak veći od hiljadu dolara, na njega se plaća porez, ali svejedno mu je i pored toga puno ostalo.

- Da li ima još slučaja?

- Priča se da su jedan od najvećih kazina, „Trump Plaza“, nedavno posetili cigani, odnosno - cela čerga. Niko ne zna koliko su tačno osvojili, ali se zna jedno: kazino nije imao dovoljno keša da im isplati dobitak!

Moja sagovornica se osmehnula:

- To je već tvoje polje rada. Cigani imaju odličnu intuiciju, mogu da predvide budućnost. Kada se okupi tako velika grupa, očigledno je da energija struji i da je moguće zatalasati i najboljeg krupijea.

- Šta znači „zatalasati krupijea“?

- Kad budeš igrao, sve će ti biti jasno.

- Ipak, ako ljudi stalno dobijaju na „blek-džeku“, zašto ga kazino ne ukine?

- Rulet, automati za igranje i druge igre na sreću donose stalne prihode. Samo blek-džek donosi gubitak, međutim, ako ga zatvore, u kazino više niko ne bi dolazio. Zbog toga „blek-džek“ postoji. Ali veruj mi, oni imaju puno načina da te nateraju da izgubiš.

- Ispričaj mi bar o jednom.

- Ako neprestano budeš pobedživao, odmah će zameniti krupijea. U kartama te više neće pratiti sreća i ako to ne budeš odmah primetio i osetio - već si izgubio.

- A šta ako je igrač profesionalac?

- Ako si profesionalac i pritom stalno dobijaš novac, bolje bi ti bilo da se ne pojavljuješ često u tom kazinu. Dvadeset hiljada dolara mesečno će ti oprostiti, ali više... Tvoj automobil na parkingu je bez nadzora. Osim toga, put od kazina do kuće je dug, a brzina velika... Međutim, ima ljudi koji nigde ne rade, no ipak dobro žive ulažući u konjske trke ili posećujući kazino.

Mislim da bi u Rusiji, u najboljem slučaju, takvom čoveku pripretili prstom i upozorili ga da mu je bolje da se više ne pojavljuje u kazinu. Ako to ne bi shvatio, nakon par dana bi ga ubili ispred ulaza u zgradu.

Generalno, čovek živi u iluziji da država može da bude poštena, da se ona brine o svojim građanima i ispunjava svoja obećanja.

Državu čine zakoni i činovnici koji ga sprovode. Najveći neprijatelj države nije običan građanin, već državni činovnik. Što gore funkcionišu

zakoni, što su lošiji, što je veći haos u državi, to je značajnija figura činovnika i time je on sve bogatiji. Zato nijedan činovnik nije zainteresovan za procvat države jer bi to značilo oštru disciplinu i kontrolu činovnika.

U vreme sovjetske vlasti postojala je stroga disciplina, ali su zakoni bili loši i neprirodni i zato je figura činovnika imala ogroman značaj. Danas u Rusiji nema ni stroge discipline niti promišljenih zakona. Prirodno, državu je preplavio haos.

Zakon se usvaja u parlamentu, ali ga stvara društveno mnjenje. Zakon je rezultat kolektivnih napora naučnih radnika, filozofa, verskih lidera i ljudi iz oblasti umetnosti. Pošto je društveno mnjenje u Rusiji uništeno, parlament je počeo ne samo da usvaja zakone, već i da ih kreira, što je dovelo do nesavršenosti i manjkavosti mnogih od njih.

Još pre socijalističkog perioda u Rusiji su mnogi ljudi živeli u iluziji o mogućnosti opstanka društva koje se ne bi zasnivalo na ljubavi, već na planovima, principima i idealima. Postojala je iluzija da je radnik pametniji, pošteniji i plemenitiji od bogataša samo zato što ceo dan provodi za mašinom. Postojala je iluzija da državom ne treba da upravlju profesionalci, već nekompetentni, neobrazovani i siromašni ljudi. To se smatralo osnovnom garancijom demokratije i sreće u zemlji.

U socijalizmu je postojala iluzija o tome da je medicinska pomoć besplatna, kao i o tome da se država brine o svojim građanima, te da ukoliko pojedinac zauzima neki visok položaj, on je sigurno pametan, pošten, obrazovan i plemenit.

Iluzije uvek skupo koštaju čoveka, jer su one posledica vezanosti za ideale, nade, principe i ciljeve. Kada čovek procenjuje svet i doživljava ga rukovodeći se prvenstveno svojim idealima i nadama, on postaje njihov rob.

Duhovnost, mašte i ideali su iluzije, a samo je ljubav realnost. Kad čovek vrednuje svet s polazišta ljubavi, tada se njegova slika sveta uklapa u realnu sliku. Ne treba zavisiti od iluzija jer je to isuviše opasno.

U tom smislu je kazino odličan lek. Ali ne samo kazino...

Nekom prilikom sam sedeo u jednom društvu pri čemu smo razgovarali na razne teme. Podelio sam s njima svoje nedavne utiske.

- Rusija je nepredvidiva zemlja. Pripremao sam se da putujem u Njujork te sam otišao da preuzmem avionske karte koje su u Njujorku

bile već plaćene. Prišao sam šalteru i saopštio službenici: „Karte su već plaćene, treba samo da ih podignem. Gde mogu to da učinim?“

- Niste došli na pravo mesto - ljubazno mi je odgovorila. - Potrebno je da idete na drugo mesto. Sada ću vam objasniti kako tamo da stignete. To je jedino mesto u Moskvi gde možete da preuzmete svoje karte.

Bio sam iznenaden. Upitao sam je:

- Koliko vremena mi je potrebno da stignem do tamo? Za dva sata imam let za Njujork.

- Trebalo bi da uspete - šarmantno mi se osmehnula. Do tamo imate malo više od sat vremena vožnje.

Uzvratio sam joj osmehom, uzeo list papira sa adresom i sklonio se u stranu. Pogledao sam na sat i pokušavao da shvatim šta se dešava. Biće da ne samo što nisam poleteo za Njujork, već sam „proleto“ mimo njega.

U tom trenutku sam shvatio da sam u Rusiji, a Rusija je zemlja amatera - kako po pitanju lidera tako i po pitanju činovnika. U Rusiji obično sve moram da pitam po tri puta. Ako se sva tri odgovora podudare, znači da postoje šanse da tako zaista i jeste.

Sa istim pitanjem sam još nekoliko puta prilazio raznim osobama, kao i službenicima na drugim šalterima. Na kraju su mi pokazali jednu prostoriju, 30 metara udaljenu od šaltera, gde sam dobio prvi odgovor. Tamo su se nalazili predstavnici avio-kompanije „Krasair“ i od njih sam odmah dobio rezervisane karte.

U čemu je smisao ove situacije? Mnogi u Rusiji žive u zabludi da je činovnik kompetentan, ali se to krajnje retko dešava. Međutim, kada se iluzije i ideali ruše - čovek postaje ozlojeđen na čitav svet a zatim se razboljeva.

- Misliš da u Americi nema takvog idiotizma? - smejavao se moj prijatelj i ispričao mi svoju priču: - Zamisli sledeću sliku: doputovao sam u Njujork i uputio sam se u Bruklin da bih u izraelskoj banci, gde imam otvoren račun, podigao novac koji mi je bio potreban kao vazduh. S kreditnom karticom sam otišao prvo u jednu filijalu te banke, zatim u drugu, pa treću, i na kraju sam saznao da novac mogu podići samo u jednoj banci na Menhetnu.

S devojkom-prevodiocem sam uzeo taksi i žurno otišao tamo. Službenica nam je vrlo učtivo potvrdila da zaista mogu podići gotovinu.

„Koji najveći iznos mogu da podignem odjednom?“ - interesovao sam se. „Sedam hiljada dolara“ - odgovorila mi je ljubazno se osmehujući.

Popunio sam ček na sedam hiljada dolara, potpisao ga i pružio službenici. Međutim, ona mi ga je istog trenutka vratila sa obrazloženjem da nažalost ne može da mi isplati taj novac. „Zašto?“ - zaprepašćeno sam pitao posredstvom prevodioca. „To možete da razjasnite putem ovog broja telefona“ - odgovorila mi je i kroz šalter mi pružila listić s brojem telefona.

Broj telefona koji je trebalo da pozovem bio je u Izraelu, a pošto nisam imao odakle da pozovem - znači da sam bio prinuđen da se vratim u Bruklin taksijem. Pola dana smo pokušavali da pozovemo Izrael. Na kraju smo uspeli, pri čemu sam dobio sledeće objašnjenje: „Sve je u stvari vrlo jednostavno: maksimalan iznos novca koji možete odjednom podići je sedam hiljada dolara. Međutim, po bankarskim pravilima, nikada se ne isplaćuje maksimalna suma. Da ste napisali ček na 6.995 dolara isplatili bi vam novac“.

- Zamisli kako sam se osećao kada su mi to rekli? - nastavio je moj sagovornik. - Imao sam želju da toj kučki na šalteru svašta kažem, ali ovo je Amerika i ovde treba samo da se smeškaš...

Sledećeg dana smo ponovo uzeli taksi i otišli na Menhetn. Popunio sam ček na 6.900 dolara i, ljubazno se osmehujući, predao ga službenici na šalteru. Ona me je odmah prepoznala. Isto tako ljubazno je primila ček i za minut sam na rukama imao potrebnu sumu novca.

Moj drugi prijatelj je staloženo primetio:

- Momci, ako mislite da ta službenica ima karakter kučke, onda grešite - ona samo obavlja svoju dužnost.

Lica su nam se izdužila.

- Sve je vrlo prosto. Novac koji ne dobiješ, još jedan dan leži u banci i donosi joj prihod. Ne mislite valjda da banka brine o interesima svojih klijenata? Ona to čini samo u okvirima pravila kojima mora da se povinuje, premda nerado. A ukoliko napravite neku grešku, verujte mi - banka vam to sigurno neće oprostiti. Banci nije u interesu da vam vraća novac i sve će učiniti da ga vi ne dobijete, a uz to postoji još mnogo, potpuno legitimnih načina i začkoljica. Prema tome, ako imate iluziju da je novac koji ste stavili u banku potpuno bezbedan, grdno se varate.

Prema Lazarevu - glavom je pokazao na mene - samo Bogu se može verovati i s tim se slažem. Sto posto se može verovati samo onome ko je apsolutno pouzdan. A apsolutno pouzdan ne može biti nijedan

čovek, pa makar on bio i najsvetiji. Pouzdano je samo ono što je večno, a večan je samo Bog. Prema tome, kada neko tvrdi da treba verovati u ljude, taj je ili podlac, ili budala ili idealista, što je u krajnjem slučaju jedno te isto. Ne treba verovati u ljude, već u Boga.

Prema tome, momci, ako mislite da činovnik može da bude glup kada se nalazi na unosnoj poziciji, onda se varate. On može biti potpuno nekompetentan u svom poslu, u onome što se odnosi na njegove obaveze kao činovnika, jer narod, koji strada zbog toga, nema izgrađeno javno mnjenje, niti zakone pomoći kojih bi mogao da utiče na činovnike. Međutim, što se tiče uma, veza i zakulisnih igara, tu činovnik mora biti apsolutno kompetentan, inače se ni nedelju dana ne bi zadržao u svojoj fotelji.

Ne znam zašto sam se setio tog razgovora na putu prema kazinu. Odlazeći u kazino, čovek se obično teši iluzijama, maštama, nadanjima i snovima o dobitku novca. Što se više spuštamo u svoje blato, to više postajemo zavisni od njega. Što više zavisimo od njega, time su nam manje šanse da dobijemo, te će nas i najmanji neuspeh jednostavno izbaciti iz ravnoteže.

Proverio sam to na sopstvenom iskustvu. Odlučio sam da odem u kazino ne gajeći pritom nikakve nade i grandiozne planove, već da se malo igram, osvojim manju sumu novca i izađem iz kazina. Kako je poznato, osnovni pokazatelj da ne zavisimo od iluzija je umeće da se na vreme povučemo, pa čak i sa malim dobitkom u džepu.

U početku mi to nikako nije polazilo za rukom, ali čim sam promenio odnos prema igri - odmah sam počeo da dobijam. Baš u tim trenucima sam saznao da unutrašnji glas zaista postoji i shvatio što je to u stvari. Ispostavilo se da je našoj sudsudini dozvoljeno da nam ponekad daje savete koje čujemo kao tihi šapat u dubini duše. Istina, i najmanji nalet emocija i strasti nam pomračuje svest, zbog čega informaciju možemo da sagledamo u izvitoperenoj formi ili čak suprotnog smisla.

Te večeri sam bio potpuno smiren. U trenutku kada sam ulazio u kazino, iznenada, potpuno neočekivano sam primio informaciju: „Večeras igrat na crno polje“. Na suptilnom planu sam proverio odakle je pristigla. To je bila moja sudsudina.

„U redu. Ako treba da igram na crno - tako će i biti“ - pomislio sam. U početku sam se razigravao s „blek-džekom“, zatim sam prošetao među stolovima i na kraju se približio stolu s ruletom. Tamo se nalazila

samo devojka - krupije. Seo sam za sto, stavio žetone u vrednosti od 5 dolara na crveno i izgubio. Zatim sam stavio na crno. Loptica se dugo okretala i na kraju se zaustavila na crnom polju.

Sedam ili osam puta uzastopno sam stavljaо na crno polje i dobijao. Zatim mi je palо na pamet da ne može baš uvek da ispadne crno. Stavio sam pet puta na crveno, i svih pet puta izgubio. Ponovo sam stavljaо na crno i dobijao. Kada se dvadeseti put loptica zaustavila na crnom polju, smatraо sam da je teoretski nemoguće da se nastave dobici na crnom polju, pa sam stavio na crveno. Odmah sam osetio oštar bol u slepoočnicama. Pristizala mi je informacija od koje nisam mogao da se distanciram i koju sam morao odmah da primim. Ponovo ju je slala moja sudbina. Tekst je bio kratak i navešću ga bez izmena: „Budalo, igraj na crno“ „Dobro, videćemo - pomislio sam iznervirano - više od trideset puta svakako ne može da bude isto!“ - te sam nastavio da stavljam naizmenično na crveno i na crno.

Kada se četrdeseti put kuglica zaustavila na crnom polju, devojka koja je radila kao krupije raširila je ruke i rekla na engleskom:

- Neverovatno, danas loptica staje samo na crno polje!

Sudeći po njenom izrazu lica, ona je tako nešto videla prvi put u životu. Bio sam ubeđen da je dalje zaustavljanje loptice na crnom polju nemoguće, pa sam sav novac stavio na crveno. Otprilike kada je i četrdeset peti put zaredom loptica pala na crno polje, izgubio sam sav novac. Devojka mi se saosećajno osmehnula, a ja sam ustao i udaljio se od stola.

Kasnije sam proanalizirao situaciju i shvatio uzrok ovog fenomena. Omotač polja, koji predstavlja produžetak našeg tela, određuje celokupan niz događaja koji nam se dešavaju. Pošto svojim najdubljim emocijama utičemo na strukturu polja, tada će kajanje, preterana maštarenja, nezadovoljstvo i razdražljivost menjati tok tih događaja.

U kazinu dobija osoba koja ne zavisi od svojih želja i emocija. To je osoba koja je na unutrašnjem planu uravnotežena, ili ona koja u kazino dolazi kao na posao, ili ona kojoj je svejedno da li će pobediti ili izgubiti, ili ona koja je sposobna da na neko vreme isključi svoje emocije i svoje želje.

Tokom „blek- džek“ igre, krupije mora uvek da bude smiren. Ispostavilo se da kada on meša karte, one se već raspoređuju na takav način da najbolju kombinaciju dobije najsmireniji igrač, a najlošiju - najnervozniji. U slučaju da je krupije iz nekog razloga nervozan ili

uzrujan, igrači počinju da dobijaju. Takve krupijee brzo udaljavaju s posla. Otkaz dobijaju ne samo vrlo slabi, već i oni jaki krupije, to jest oni kod kojih igrači mnogo ili skoro ništa ne dobijaju.

Krupije mora često da se osmehuje i da komunicira sa igračima, jer to pojačava njihovu zavisnost od igre, čiji je on sinonim. U igračima mora da se pojačava osećaj da samo što nisu dobili. Upravo kod takvih krupijea klijenti ostavljaju najviše novca.

„Zatalasati“ krupijea, naterati ga da se iznervira, moguće je na više načina. Na početku sam ih intuitivno koristio. Recimo, kada sam imao 17 „okanaca“, zatražio bih kartu. Iz perspektive svih, naročito krupijea, to je bilo glupo. Ljudi bi tada počeli da se nerviraju, a ja sam dobijao.

Generalno, više sam se oslanjao na intuiciju nego na logiku. Igra s kartama ima svoju logiku. Ona se razlikuje od naših predstava i stereotipova, ali ta logika postoji i veoma je slična logici života.

Na primer, uspesi i neuspesi dolaze u vidu talasa. Kada nastupi talas neuspela, tada možemo da se glupiramo. Ali kada nam krene sreća, tada ne smemo da izazivamo sudbinu. U meri koliko je čovek nevezan za igru, toliko suptilno može da oseti intervale plime i oseke.

Ako vam krupije podeli dve iste karte (recimo dve trojke i dve sedmice), prstima ćete mu pokazati da ih odvajate - to se zove „split“. Nakon toga igrate za dvoje. Ni u kom slučaju ne smete dirati karte, jer ima pravo da ih dodirne samo krupije. Ne znajući za to pravilo, uzimao sam karte i razdvajao ih. Krupije bi se zajapurio u licu od besa i govorio mi nešto na engleskom, dok sam se ja glupavo osmehivao, šireći ruke i izvinjavajući se. Zatim sam ponovo zaboravljao na to pravilo i uzimao karte u ruke. Kada bi krupije nakon tog incidenta delio karte, igrači su dobijali, odnosno, u prvom redu - ja.

Uoči li igrač da nema praktično nikakve šanse da dobije, on može da kaže krupijeu „Sorendo!“, i tada mu se polovina uloženog novca vraća. Sećam se kako je posle jedne igre krupije počeo da sakuplja novac od onih koji su izgubili. Iznenada ga je jedna Azijatkinja, koja je sedela za stolom, uhvatila za ruku i gestikuliranjem pokazivala da odustaje od igre. Engleski jezik uopšte nije razumela. Krupije je odmah pozvao saradnika, koji je radio kao kontrolor za nekoliko stolova, i oni su zajedno pokušali nešto da joj objasne. Pored mene je bio jedan igrač iz Rusije, koji je, nakon što je primetio moju zbumjenost, promrmljao:

- Mala je suma, oprostiće joj.
- A da je suma veća ? - znatiželjno sam ga upitao.

Pokazao je na plafon:

- Vidite li ove crne polukugle na plafonu?

Klimnuo sam glavom. Ceo plafon je bio njima prekriven.

- Tu se nalaze video-kamere koje sve snimaju. Dođe li do ozbiljnijeg konflikta, služba bezbednosti pomno pristupa analizi snimka.

Kao što je i pretpostavljao moj sagovornik, konflikt se brzo izgadio. Kontrolor i krupije su izgovorili „Sorendo!“, naglo podižući ruke uvis i objašnjavajući ženi šta sledeći put treba da uradi ako želi da prekine igru. To su ponovili nekoliko puta kako bi razumela. Na kraju je ona poslušno klimnula glavom. Nakon toga je krupije oko dvadeset minuta gubio.

Analizirajući igru s kartama, svaki put sam se uveravao u isto: na kartama dobija onaj koji ume da kontroliše svoje strasti. Ako želite sebe da proverite, možete to vrlo jednostavno da učinite. Posetite kazino i zadržite se u njemu tačno dva sata. Kada to vreme istekne, bez obzira na situaciju, napustite sto s ruletom, sto gde se dele karte ili automat za igru. Uspete li dva-tri puta da ustanete i odete, ni minut ne ostajući preko prethodno postavljenog roka, znači da možete da igrate, pa čak i da se nadate dobitku. Ako ste se u igri zadržali samo malo duže, tad ne nosite velike sume novca u kazino i budite spremni na gubitak.

Generalno, ljudi odlaze u kazina uglavnom da bi se izložili neprijatnostima, to jest da bi izgubili. Sećam se kako je jedna moja pacijentkinja zbunjeno kršila ruke:

- Moj muž, koji nikada nije bio sklon hazardnim igram, sad neprekidno posećuje kazino, stalno gubi a uz sve to je počeo i da pije. Uopšte mi nije jasno u čemu je problem!

- Vaš muž je u velikoj meri vezan, kao prvo, za - želje i volju, kao drugo - za srećnu sudbinu, - i kao treće - za intelekt i sposobnosti. Sve je to predao svom sinu, čije je polje sada u vrlo lošem stanju. Da bi spasao sina, on mora da smanji svoju vezanost za zemaljske vrednosti, a jedan od načina pomoći je kazino, alkohol ili teške bolesti i traume koje mogu pogoditi njega ili sina. Molite se za sebe, za sina i za unuke. Pročistite svoju dušu, kao i dušu svog sina. To će popraviti i stanje vašeg muža.

Veoma volim da putujem. Pejzaži koji promiču pored vozila uvek su mi izazivali neko jedinstveno, prelepo raspoloženje.

Vozili smo se po noći auto-putem, duž svetala koja su odmicala u daljini. Moja sputnica mi je pričala:

- Kada sam prethodni put bila u kazinu, prišla sam automatu gde su bili žetoni po 25 dolara. Tamo je sedeо muškarac, koji je povukao ručicu i odjednom se prosulo čitavo brdo žetona - minimalno 2.000 dolara. Rekla sam mu: „Čestitam vam!“, a on me je pogledao i nervozno prosikao: „Ne smetajte mi, danas sam izgubio 75 hiljada dolara“.

- Imaš li kockarsku strast? - pitao sam je.

- Da! - osmehnula mi se. - Mislim da bih bila u stanju da prokockam sve što imam. Zbog toga nikad sa sobom ne nosim više od dvesta dolara. Kada napuštam kazino - džepovi i glava su mi prazni, ali mi je zato duša ispunjena.

- Da li si nekada dobijala veće svote novca?

- Pre mesec dana je malo nedostajalo da dobijem. Sela sam za jedan automat i nekoliko časova sam ga punila žetonima. Imala sam osećaj da će tog dana sigurno dobiti premiju, ali me je iznenada zboleo stomak pa sam otrčala u toalet. Kad sam se vratila, pored mog automata je bilo prilično bučno. Nekoliko ljudi naizmenično je ubacivalo žetone u automat, isto kao što sam radila i ja. Bukvalno, za samo minut, automat je izbacio 350 hiljada dolara!

- Zbog toga te je i zboleo stomak, da ne bi dobila taj novac.

Vezana si za srećnu sudbinu. Da li te puno pogađa kada ti se u životu dešavaju neprijatnosti? - pitao sam je.

- Da, veoma - iskreno je priznala moja saputnica.

- To zaista znači da ne treba da nosiš puno novca u kazino.

Približavali smo se Atlantik Sitiju.

Na samom ulazu u grad uzdizala se ogromna zgrada „Tramp-plaza“ u kojoj se nalaze hotel, barovi, restorani i kazino. Duž obale nizala su se i druga kazina - „Cezar“, „Tadž-Mahal“ i dr.

Kada smo ušli u kazino, imali smo osećaj kao da stupamo u neki svet iz bajki. Svetlo je blještalo prelivajući se u svim bojama. U ogromnoj sali, površine oko hiljadu kvadrata, zaboravlja se na vreme i na sve ostalo. Uronili smo u jednu krajnje neobičnu atmosferu, koja deluje slično narkotiku.

Sećam se, kada sam prvi put prišao automatu za igru, za sat vremena sam osvojio oko hiljadu dolara, mada sam ih, istinu da kažem, kasnije izgubio. Prilikom svojih prvih poseta kazinu maštao sam o dobitku, iznenadnoj sreći, a zatim sam se smirio. Kazino je za mene postalo pre svega mesto gde se mogu prevazići sopstvene emocije i raditi na promeni karaktera.

Sećam se jednog slučaja: s nekim poznanikom sam otišao u Atlantik Siti, gde smo posetili kazino „Cezar“. Za pola sata sam izgubio sav novac koji sam imao, a zatim sam iskamčio od svog saputnika prvo 20 dolara, a zatim još 10. Razume se - i njih sam procockao. Zatim me je on odveo do automata sa žetonima od po 5 centi, dao mi tri dolara u ruke i rekao: „Vežbaj!“ Tokom nekoliko sati sam sedeo i besno povlačio ručicu automata. Izgubivši sav novac, krenuli smo da prošetamo obalom. Pošto sam se malo smirio, rekao sam mu:

- Sada mi je jasno zašto sam tako brzo procockao sav novac.
- Zašto?
- Toliko sam maštao o dobitku, da sam zaboravio na sve ostalo - odgovorio sam mu i pokazao prstom na moje noge.

Pogledao ih je a onda smo obojica prasnuli u smeh. Na nogama sam imao cipele različitih boja.

„Karte imaju svoj ritam a naše želje sasvim drugi - pomislio sam. - I što nam više znače želje, manje smo u stanju da osetimo spoljašnji svet i ritam njegovog života“.

Igrajući u kazinu, došao sam do niza interesantnih zaključaka: u slučaju da čovek gubi - to ukazuje da je vezan za novac. Nakon što sam to shvatio, radovao sam se svakom neuspehu, gledajući na njega kao na mogućnost da smanjim vezanosti za novac.

Međutim, i pored toga što sam se doveo u red po pitanju novca, dobitak je izostajao. Shvatio sam da kazino nije toliko vezan za temu novca, koliko za temu sposobnosti. Nakon toga sam svaki neuspeh prihvatao kao uniženje svojih sposobnosti, svog savršenstva i okajavao sam svako svoje nezadovoljstvo situacijom u vezi s tim problemom.

Uravnotežio sam sebe po pitanju sposobnosti, ali to nije rezultiralo dobitkom. Tada sam shvatio da kazino nije samo tema novca i sposobnosti, već i intuicije, kontakta s budućnošću. Osloboditi se te vezanosti bilo je daleko teže. Međutim, sada sam, ako ništa drugo, bar počeo da poštujem elementarna pravila rada sa strukturama budućnosti.

Ako bi se čovek dobro najeo i napio neposredno pred odlazak u kazino, aktivnost njegovih duhovnih struktura bi se smanjila, a samim tim se snižavala i intuicija. U slučaju da se u kazino odlazi blago uzrujan, tada nema smisla nadati se nekom dobitku! U kazino treba ići maksimalno smiren. Veština da se u toku igre zaborave svi stresovi povećava šanse za dobitak. S obzirom na to da je stres rezultat procene

situacije, odnosno delatnost uma, tada osoba, koja ume da uspori aktivni rad uma, može da iskoristi boravak u kazinu za poboljšanje sebe i promenu svog odnosa prema životu. Jer, igra koja se dešava u kazinu se u suštini malo razlikuje od one koju svi igramo i koja se naziva život.

„TROUGAO”

„Imam vrlo delikatan problem - ispričao mi je jedan pacijent. - Zdrav sam i pun snage. Imam ženu i decu. Slab sam na žene; imao sam avanture, ali je do sada sve bilo u redu. Nedavno sam se upoznao s jednom ženom koja je mlađa od mene. Lepa je i poseduje sve ono što kod muškarca može da izazove želju i mogućnost da je sproveđe u delo. Sa željom je sve bilo u redu, ali nisam imao mogućnosti. Doživeo sam pravi fijasko u krevetu iako je ona bila besprekorna. Osim toga, osetio sam da sam se jako za nju vezao. S druge strane su tu žena i deca... Ukratko - pravi haos...“

Počeo sam da ispitujem situaciju.

- Recite mi da li u mom polju vidite buduću decu? - pitao me je.
- U vašem polju zasad vidim samo smrt, i to u bližoj budućnosti - odgovorio sam mu.

Na to se on uozbiljio.

- Zar je situacija toliko opasna?
- Da, veoma. Pretrpeli ste neuspeh iz sledećih razloga: kao prvo, kada volite ženu, tada česte kontakte s njom i želju da je posedujete činite svojim ciljem. Drugim rečima, vi od nje zavisite i često osećate razdraženost, a takođe se ljutite i osećate ljubomoru. A ljutnja na žene veoma loše utiče na potenciju. Drugi razlog leži u vašoj dami. Ona je neverovatno ljubomorna osoba, i tokom seksualnih odnosa njen podsvesna agresivnost se obrušava na vas.

Sledeći put je, pre susreta s njom, potrebno da se dugo molite, a zatim zamišljajte kako vas je ona napustila i ponavljajte u sebi:

„Gospode, neka bude volja Tvoja, sve prihvatom smireno. Šta god da se desi, uvek ću sačuvati ljubav“.

A zatim se molite: „Gospode, u ime ljubavi prema Tebi, spreman sam da se odreknem bilo koje ljudske sreće, seksualnog uživanja, žena i svega onog što mi je drago“. Uopšte, od danas vam je bolje da se što češće molite.

- Možda je bolje da raskinem s njom? - zabrinuto me je upitao.

- Kada ste bili opsednuti ženama, isuviše ste mislili na svoje telo, a malo na dušu. Zbog toga ste sada dobili nerešiv zadatak. U slučaju da raskinete s tom ženom, sudeći po stanju u kome se nalazi vaše polje - tada ćete umreti. Ako pokušate da potisnete ljubav prema njoj da biste smanjili zavisnost - takođe ćete se razboleti i umreti. Nastavite li da

održavate kontakt s njom, opet ćete se razboleti i umreti. To jest, ukoliko odbacite tu ženu i vratite se nazad supruzi, umiraćete postepeno.

Međutim, ako napustite suprugu i odete kod te žene, tada ćete umreti brzo.

- Kakav je izlaz? Ima li ga uopšte?

- Sa stanovišta zemaljske logike, nema izlaza. Obično se u takvoj situaciji čovek razboli i umre, smatrajući da je uzrok svemu tome njegov odnos sa ženom. Postane li žena koju volite cilj vašeg života, to je onda sigurna smrt. Tada će čovek u sledećem životu spokojnije da gleda na žene, neće juriti za svakom sukњom niti će drhtati kada vidi lepotice. Tako se vaspitava duša. Sada, ako želite da izbegnete onkološko oboljenje koje vas brzo očekuje, morate vrlo ozbiljno da poradite na sebi. To vam je jedina šansa.

- Nedavno se ta žena krstila. Ja sam je zamolio da to učini.

Popravlja li to situaciju?

- Da, ali nije dovoljno. Potrebno je da stotine puta preispitate svoj život, da se molite i tražite oproštaj i za najmanju agresivnost koju ste osetili prema ženama. Ta agresivnost je bila dokaz vaše vezanosti za odnose, ideale, seks i slično.

Nedelju dana se molite i tražite oprost jer niste postavili ljubav prema Bogu kao viši cilj, već ženu i sve što je s njom povezano.

Zamišljajte da ste onemoćao starac, koji više ne može da raspali želju u sebi, niti ga zanimaju žene. Provedite nekoliko dana u takvom stanju i u duši će vam ubrzo postati vedrije.

Nekoliko narednih meseci zaboravite na ukusnu hranu. Korisno bi bilo da gladujete. Znate li zašto se prvim simptomom zaljubljenosti smatra gubitak apetita? Putem hrane se vezujemo za ljudske vrednosti. Na varenje i razlaganje hrane odlazi mnogo suptilne duhovne energije. Pritom dolazi do jačanja ega te se na taj način može lakše povrediti ljubav. Što je ljubav snažnija, time je opasnije atakovati na nju i zato organizam uključuje zaštitne mehanizme. Da bismo osećali ljubav potrebno je puno snage; zato i prestaje želja da s bilo kim kontaktiramo, kao i želja za hranom, pićem i zabavama.

Veoma je bitan jedan momenat - da ljubav mora da se pročisti od slojeva zemaljskih vrednosti. Što je ona jača, time čovek mora manje da zavisi od bilo čega. Proces oslobođanja ljubavi, kao i promena vrednosti, u situaciji kad se sve potčinjava ljubavi, veoma je težak. Energetski

rashodi su pritom isti kao i pri teškoj bolesti. U slučaju da čovek ne želi da promeni svoj stil života i to se štetno odrazi na razvoj ljubavi u njegovoj duši, on zbog toga plaća veoma visoku cenu.

Dakle, ako ste se zaljubili, na neko vreme zaboravite na sve. Potrebno je da sačuvate taj osećaj u duši bez obzira na okolnosti. Oscilacije uma prema voljenoj osobi su potpuno prirodne - kada vam se povremeno javi misli u vezi s tim kako vas ona više ne voli, već se s vama samo poigrava, da je s vama isključivo iz materijalnih interesa, da ima nekog drugog, a da ste joj vi samo privremena razonoda, itd. Slične misli neće dopustiti da se vežete za voljenu osobu i da je učinite svojim ciljem. Najvažnije je da te misli, koje vam hладе vatru spolja, ne ohlade ljubav iznutra.

Čovek je zamišljeno gledao kroz prozor, a onda me je pitao:

- Recite mi, da li vam se često obraćaju pacijenti sa sličnim problemima?

- Prilično često. Juče me je, na primer, telefonom pozvao mladić iz Majamija. Pre nekog vremena njegova ljubav prema devojci se ohladila i on se zaljubio u drugu. Naizgled, radi se o običnoj situaciji, ali sam mu preporučio da ne prekida odnos s prvom devojkom, to jest da ne istrajava u tom pravcu. Međutim, on je ipak prestao da komunicira s njom. U redu, šta da radimo, prestao pa prestao. Ali juče me je pozvao i saopštio mi kako ga nešto ponovo vuče ka prvoj devojci a on nije u stanju da shvati šta se dešava...

Što se tiče vas, situacija još uvek nije iscrpljena, tako da je potrebno da sačuvate odnos sa obema.

- Ali one će biti ljubomore.

- Žena vam je ljubomorna jer se plaši da će izgubiti vašu ljubav.

Budete li mogli da pružite ljubav i pažnju tako da svaka oseti da je jedina, tada neće biti ljubomore.

- Ali to je veoma teško.

- Shvatite da situaciju u kojoj ste se našli ne određujete vi. Toliko ste navikli da se na unutrašnjem planu klanjate ženama, da bi vas srećni i harmonični odnosi s jednom ženom ubili. Znači, potrebno vas je lečiti preljubom ili poniženjem od strane žene koju volite, nakon čega možete umreti. Ili će vam se dogoditi potpuno uništenje ličnog života, gubitak porodice, nakon čega ćete dugo bolovati, a zatim umreti. Ili ćete biti u ljubavnom trouglu, gde ćete biti primorani da iskazujete puno ljubavi, skakućete kao zec među ženama i mučite se, što će vam takođe

pročišćavati dušu. Ne budete li jednoj od njih pružali ljubav, ona će vas mučiti svojom ljubomorom, zbog čega ćete se razboleti.

- Koliko dugo takav jedan „trougao“ može da postoji? - interesovao se on.

- Kao prvo, „trougao“ čisti dušu sve tri osobe. Najčešće „trougao“ traje dok na svet ne dođe dete - zatim se odnosi u izvesnoj meri očuvaju, ali tada to već malo utiče na zdravlje. Što čovek manje radi na sebi po pitanju dobrodušnosti i uvećanja ljubavi, takva situacija je opasnija po njega.

- Ispada da sad imam dve žene? - uznemireno me je upitao.

- Da, dve žene - mogle su da budu i tri - odgovorio sam mu.

To ga je odmah smirilo.

- Danas se mladi parovi sve više odlučuju na vanbračne zajednice, jer imaju osećaj da bi formalan brak uništio porodicu - rekao sam mu. - A vanbračna deca imaju daleko veće šanse da budu talentovanija jer se rađaju u uslovima u kojima su ljudske vrednosti izložene uniženju, pod pretpostavkom da se majka ispravno odnosi prema tome.

- Da li dijeta može da mi pomogne? - upitao me je.

- Naravno. Ljuta, gorka, slana i pržena hrana pojačava prijanjanje za sposobnosti, intelekt, želje i volju. Nekom prilikom mi je jedna žena rekla: „Kada su mi putem operacije uklonili žučnu kesicu, osetila sam kako sam prosto oglupela, čak mi je i pamćenje oslabilo“. Kamenčići u žučnoj kesi nastaju kad je čovek snažno usmeren na svoj ego, volju, želje, savršenstvo, sposobnosti i intelekt. Ukoliko smanji količine mesa, kao i ljutu, slanu i gorku hranu, stanje će se poboljšati. U suprotnom, ako nastavi da se hrani kao i ranije, žučna kesica će mu biti odstranjena i tada će biti prinuđen da se pridržava dijetе.

U slučaju da čovek pati od ljubomore, najbolje je da što manje upotrebljava slatko. Za osobu koja se zaljubila, najbolje je da slatkiše jede u što manjoj meri, kao i sve ono što sam već pomenuo. Budući da kod vas prevladava tema odnosa i ljubomore, poželjno je da bar neko vreme konzumirate kaše i povrće, jedete što više kupusa i šargarepe. Rotkva je takođe korisna. Od zeljastog povrća - peršun, od voća bi trebalo jesti kajsije, a ako jedete meso - tada samo kuvano. U slučaju da jedete ribu, tada samo onu koja ima krljušti. Takođe treba jesti što manje hleba i mleka.

- A zašto manje mleka? - zainteresovano me je pitao mladić.

- Mleko nas povezuje s majkom. Kada pijemo mleko, ljubav u našoj duši narasta i duša se lakše otvara. Međutim, mleko ne podstiče samo ljubav, već i vezanost za voljenu osobu. Ljubomorne žene nakon porođaja ostaju bez mleka.

- A šta je dozvoljeno od alkohola?

- Ni u kom slučaju ne sme da se konzumira pivo. Uopšte, sve što se bazira na kvascu; oni koji pate od ljubomore bolje je da i ne probaju. Ako je alkohol neophodan, onda je bolje votka ili konjak.

- A da li se može jesti med?

- Samo u malim količinama. Med s votkom i konjakom može. Ali, zapamtite, hrana nije najvažnija, već koliko radite na sebi.

Žena koju volite može da čini postupke koji su neopravdani, ružni i nerazumni. Ni u kom slučaju je zbog toga ne smete osuđivati. Da biste spasili ljubav, žena vas veoma suptilno može udarati po bolnim tačkama. Prihvativite sve to kao lek i zapamtite još nešto: logikom ne možete da analizirate niti procenjujete ponašanje žene koju volite.

Postoji jedna priča iz Indije - nastavio sam. - Mladoženja je došao kod svoje neveste i pokucao na vrata. Ona je pitala: „Ko je?“ „To sam ja“ - odgovorio je mladoženja, ali mu ona nije otvorila. Isto se dogodilo i nakon drugog i trećeg puta. Kada je četvrti put prišao vratima i pokucao i kada ga je ona ponovo pitala: „Ko je to?“, on je odgovorio: „Ti“. I tada ga je pustila.

Zašto je nevesta tako postupala sa svojim mladoženjom? Zato što ga je volela. Zašto se on nije okrenuo i otišao? Takođe, zato što ju je voleo. Da su njegove ambicije bile iznad njegove ljubavi, on bi se nakostrešio, podvio rep i otišao što dalje, sav zajapuren od besa i nezadovoljstva. Međutim, mladić je u srcu znao da ga nevesta voli, ali da u njemu postoji nešto što joj ne dozvoljava da ga primi.

Kada je čovek spremjan da se u ime ljubavi odrekne svog ega, svojih želja, tada će njegova ljubav usrećiti oboje. Ako, pak, to ne bude u stanju da učini - tada će se ljubav preokrenuti u probleme. Kada je svojoj dragoj odgovorio „ti“ - to je simbolično značilo odricanje od svog „ja“ u ime ljubavi. Svojim, spolja gledano, ružnim i grubim ponašanjem, devojka je brižno u duši svog voljenog vaspitavala istinsku ljubav. Zavisnost od voljene osobe dovodi do toga da puzimo pred njom, što će kasnije dovesti do ozlojeđenosti i mržnje. Potčinjavanje ljubavi rađa dostojanstvo, blagost i strpljenje.

PRINCIPI

- Priča se da možete objasniti u čemu je problem čak i kad lekari nisu u stanju da postave pravilnu dijagnozu. Nedavno su mi otpočeli jaki bolovi u leđima, a sada me već bole i bubrezi. Više nisam u mogućnosti ni da se sagnem niti da se pridignem. Nisam jeo ništa od ljute hrane, nisam pio alkohol, nije bilo prehlada. Sa analizama je sve u redu, ali lekari ne znaju šta je u pitanju, jer ništa posebno nisu otkrili. Osećam da stvari loše stoje. Uz sve to, neko mi je rekao da je na mene bačen urok.

- Niste ni pod kakvim urokom, a bolovi koje imate u leđima i bubrežima ne dolaze od vas. Uvredili ste ženu koja vas voli i u njoj se uključio program samouništenja. Pošto ste vi krivi za to, na taj način je štitite i preuzimate sve na sebe.

- Nisam je ničim krupnim uvredio, već je to bila obična svađa.

- Obična, kažete? Kakva je vaša finansijska situacija u poslednje vreme?

Pacijent je bio začuđen.

- Kakva je veza između bolova u leđima i moje finansijske situacije?

- Ipak, da li se ona popravila?

- Recimo da jeste.

- Veza je vrlo jednostavna. Vi ste izuzetno vezani za sposobnosti, intelekt i savršenstvo. Izuzetno visoko mišljenje koje imate o sebi i gordost pojačali su želju da pljunete na ljubav u duši drugog čoveka ili u svojoj. Međutim, na ljubav se ne sme pljavati. Ako vam podje za rukom da intuitivno shvatite šta vam govorim, bolovi će prestati. Nastavite li i dalje da vređate voljenu osobu, bolovi će prodrati još dublje i vi ćete se zaista razboleti. Ujedno ćete izgubiti ono zbog čega su vam ambicije toliko narasle, odnosno novac, sreću i kontrolu nad situacijom.

On je usredsređeno razmišljao.

- Shvatio sam vas. Recite mi da li postoje još neki nepovoljni faktori?

- Postoje. To je opšta situacija u svetu. Poslednjih nekoliko godina je naglo porasla vezanost čovečanstva za duhovne vrednosti. Zato je postavljanje ciljeva kao što su sposobnosti, intelekt, principi, duhovnost i plemenitost danas daleko opasnije nego što je to bilo ranije.

- Šta to znači? Da je danas opasno biti plemenit i čestit?

- Biti plemenit i čestit nikad nije opasno. Ali postaviti kao krajnji cilj - plemenitost, čestitost, principe, duhovnosti i ideale - veoma je opasno.

Neko vreme je razmišljaо.

- Drugim rečima, želite da kažete kako nastupa epoha podlaca, da će podli i pokvareni ljudi na vlasti istisnuti pametnog i poštenog čoveka?

- Zar niste primetili - odgovorio sam mu - da se u dosadašnjoj istoriji obično tako i dešavalо - na vlasti je uvek bilo više nepoštenih i neprincipijelnih ljudi?

- Da, tako je.

- A zašto? Zato što je podlac sposobniji za život. Zamislite vladara kome je novac najvažnija stvar u životu. Baš ga briga za ideale, duhovnost i plemenitost. Kada prigrabi dovoljno novca, on uvodi svoje zakone koji treba da zaštite privatnu imovinu i trudi se da u društvo uvede red i stabilnost. Međutim, njegova vezanost za novac mu ipak kvari dušu i umanjuje duhovni potencijal njegovih potomaka, što dovodi do slabljenja čitavog njegovog roda.

Zamislimo sada drugog vladara kome su najvažniji ciljevi, principi i ideali. Sve oko sebe, uključujući i zakone, on teži da potčini nekom idealu i u ime tog idealisa počinje da uništava blagostanje i život ljudi, kao i svoj, na kraju krajeva. Sve se završava tragedijom. Otuda se i pojavila izreka: „Put u pakao popločan je dobrim namerama“. Na primer, Nemci su stvorili sliku savršenog čoveka - arijevca. Komunisti su „svetu budućnost“ postavljali kao ideal. Ishod i u jednom i u drugom slučaju nam je poznat.

- Znači, ispada da je ipak opasno biti duhovan?

- Svakako.

Čovek me je zaprepašćeno gledao.

- Šta vi to propovedate? Prema vašem mišljenju, duhovnost i plemenitost su štetni po ljude?

- Kako sam vam već rekao, ako postanu glavni cilj i smisao života - veoma su štetni. Shvatite da razvoj nije samo put koji postaje sve širi. To je i put planinara, čiji uspon postaje sve teži. Recite mi, ko je izložen većoj opasnosti? Da li žaba koja ceo život provede u bari ili čovek?

- Čovek, svakako - slegnuo je ramenima.

- Vidite, ali mi odatle ne izvlačimo zaključak da je štetno biti čovek a da je korisno biti žaba? Što je viši nivo na kome se čovek nalazi, to kroz više duhovnih patnji on prolazi. Životinja ima samo tri problema koja treba da reši - da jede, da se razmnožava i da preživi. Čovek ima daleko

više problema, a samim tim i više patnje. Duhovnost ne predstavlja samo veliku sreću, već i znatnu opasnost. Slično kao što osoba koja ne ume da upravlja moćnim, modernim automobilom, pređe na vožnju biciklom, da bi se što više udaljila od opasnosti, isto tako se i kod mnogih pojavljuje nespremnost za duhovni razvoj jer osećaju da imaju jako malo ljubavi u duši. To se često dešava s decom.

Recimo, žena je trudna, a njen muž doživljava niz neuspeha, pa se prema njoj ophodi ružno, nepošteno i nesavesno. Ona počinje da se nervira, pri čemu ga prezire i osuđuje, ne prihvata uniženja sposobnosti, intelekta, duhovnosti i idealu i agresivnošću dušu svog sina vezuje za duhovne vrednosti. Drugim rečima, velike sposobnosti, razvijen intelekt i visoka duhovnost za dete postaju opasni i zbog toga još od detinjstva ono ispoljava averziju prema učenju, teško se na bilo šta koncentriše i nemoralno se ponaša.

Majka ulaže maksimalne napore da kod svog deteta razvije sposobnosti i intelekt i njemu predstoje samo tri mogućnosti: prva je da se razboli i umre da ne bi zaprljalo svoju dušu, druga - da podsvesno zaustavi razvoj memorije, sposobnosti i intelekta, a treća je da razvije niže slojeve duhovnosti (sposobnosti i intelekt) na račun degradacije viših nivoa duhovnosti (plemenitosti i poštenja). Na taj način ih roditelji, koji su zaokupljeni time da kod svoje dece razvijaju intelekt i sposobnosti, pretvaraju u nemoralne osobe.

U slučaju da je društvo previše vezano za duhovne vrednosti, a radi uspostavljanja ravnoteže, njegov vladar mora biti neduhovan, gramziv i pohlepan. Duhovnom i principijelnom vladaru neće se „odozgo“ dozvoliti da ostane na vlasti. Kada moral i ideologija društva nisu usmereni na ljubav prema Bogu, već na ideale, principe i ciljeve - podlaci i nitkovi počinju neminovno da istiskuju plemenite i poštene ljude.

Kao prvo, treba zapamtiti da sposobnosti, intelekt i duhovnost ne smeju postati naš viši cilj. Setite se reči izgovorenih pre dve hiljade godina: „Blaženi su siromašni duhom, jer je njihovo Carstvo Nebesko“.

- Znači, podlaci, nitkovi, nesposobni i glupi su bliži Bogu od sposobnih, pametnih i poštenih ljudi?

- Koliko god vam to čudno izgledalo, ali je tako. Glup i nesposoban čovek je bliži ljubavi i Bogu od onog koji je sposobnosti, intelekt i duhovnost učinio višim ciljem. Zato Hrista i zovu Spasiteljem čovečanstva. On je neprestano objašnjavao da duhovnost ne sme biti

najviši cilj u životu. Nije slučajno tvrdio da je ljubav prema Bogu najvažnija zapovest, i nije slučajno unižen i razapet.

Hristos je mogao da izbegne hapšenje i raspeće, ali to nije učinio. Gubitak materijalnih vrednosti je prihvatio sa spokojstvom, jer za njega Bog nije bio materijalan. Hristos je pozvan da demonstrira svoje moći i intelekt, ali nije to učinio. Bog nije moć, niti intelekt. Mirno je prihvatio raspad duhovnosti, plemenitosti i idealja kad su ga izdali, kad su ga se odrekli njegovi najdraži učenici, kad su oni, koji su mu se do juče klanjali, rugali i pljuvali mu u lice. Dakle, Bog nije duhovnost, plemenitost i ideali.

Kao neko ko je bio od krvi i mesa, Hristos je želeo da živi, ali je smireno prihvatio gubitak svoje volje, želja, života i svog ljudskog „ja“. Ostala je samo čista ljubav. Kada nestanu materijalne i duhovne vrednosti i kada se raspada sve ono što je ikada postojalo - ostaje ljubav. Kada svaki čovek to oseti, umesto propadanja će otpočeti proces napretka i prosperiteta.

Danas se raspada sve ono što pojačava značaj zemaljskih vrednosti i što čitavo čovečanstvo može da dovede do propasti. Sve češće se rađaju deca s mentalnim poremećajima, smanjenim intelektualnim sposobnostima i slabe memorije. Takva tendencija će dovesti do toga da više neće biti moguć ni elementarni tehnički napredak. Osim toga, dolazi do sve većeg i intenzivnijeg protivdejstva od strane okruženja.

Kada je reč o duhovnim vrednostima, najopasnija je vezanost za ličnu volju i principe, za ciljeve i ideale, sposobnosti i intelekt. Đavo je nastao od anđela, koji je kao svoj viši cilj, umesto ljubavi prema Bogu, izabrao kao prvo: ličnu volju i sopstvene želje, kao drugo - principe, ciljeve i zadatke, a kao treće - savršenstvo, sposobnosti i intelekt. Nesposobnost da prihvatimo uniženje svoje volje i želja, neuspeh i prevaru, krah nade i idealja dovodi do prekomerne gordosti i maksimalne podsvesne agresivnosti. Pošto se čovečanstvo nalazi u kritičnoj situaciji, nosioci te opasne tendencije će se u bližoj budućnosti blokirati sve jače. Ili će se čovek promeniti i prestati da podržava tu tendenciju, ili će nestati s lica Zemlje zajedno s tom tendencijom.

U bliskoj budućnosti su za čovečanstvo pripremljene velike mogućnosti i zemaljske vrednosti daleko većeg obima, ali da bismo njima ovladali potrebno je mnogo više ljubavi u duši svih ljudi. Ili će se čovečanstvo dobrovoljno okrenuti Bogu, razvijajući ljubav i smanjujući zavisnost od zemaljskih vrednosti, ili će se razmere prinudnih metoda

pročišćenja naglo povećati. To su kataklizme, ratovi, bolesti, degradacija morala, kulture i duhovnosti u celom svetu.

STERILITET

Kad sam počeo da diktiram ovo poglavlje, setio sam se jedne moje pacijentkinje iz Njujorka. Nosila je preko predviđenog termina za porođaj a ja sam joj poručio da je krajnji čas da otkloni ogorčenost prema sebi, svojoj subbini i Bogu.

Pozvao sam je telefonom u Njujork.

- Sve je u redu, porodila sam se. Nije bilo nikakvih komplikacija - odgovorila mi je.

Setio sam se kako sam upoznao tu ženu pre devet i po meseci. Imala je oko trideset godina i do tada nije ostajala u drugom stanju. Naš razgovor je trajao oko desetak minuta.

- Posedujete pogrešan sistem vrednosti - objasnio sam joj. - Ljudsko dostojanstvo i širina čovekove ličnosti - sve je to divno dok ne stupi u protivrečnost sa okruženjem. Što više funkcija ima pojedina ćelija, organizam je razvijeniji. Ali to važi samo dok je lična volja ćelije sporedna. Ukoliko se dogodi zatvaranje u sebe, u svoje programe, tada značaj ćelije mora da bude uništen, njen razvoj mora biti zaustavljen. U meri u kojoj se čovek fokusira na svoje „ja“, na svoje želje i na sve ono što pojačava njegovo „ja“ - na duhovnost, volju, intelekt, sposobnosti, i u meri u kojoj ispunjava svoju dušu agresivnošću, on brže stari, gubi sposobnosti, pamćenje i devitalizuje svoje potomke. Eto odakle je nastala poslovica: „Priroda odmara na deci genija“.

Nekada se dešavalo sledeće: U jednom životu se čovek orijentisao isključivo na duhovne vrednosti, i, vezujući se za njih, postajao je ugnjetač, grubijan i despot. A u sledećem životu, da bi mogao da preživi, on se odričao duhovnosti, pri čemu je razmišljao samo o novcu, postajao pokvaren i nemoralan. Danas čoveku više nije dozvoljeno da ide samo „levo“ ili „desno“. Ranije, naizmenično se odričući materijalnih, pa duhovnih vrednosti, čovek je mogao normalno da živi i da se razvija. Danas ne sme da zavisi ni od jednih ni od drugih. Uobičajena spiralna razvoja mora da postane dvostruka.

Gordost i osećaj sopstvene važnosti postaju opasniji ukoliko čovek više zavisi bilo od materijalnih ili duhovnih vrednosti.

- Gordost je kod vas - nastavio sam - daleko iznad normalnog nivoa. Pojmovi kao što su sposobnosti, intelekt, savršenstvo više vam znače od ljubavi. Ako želite da rodite dete, naučite da se unižavate i

popuštate. U ime ljubavi se možemo odreći ne samo novca, već i sposobnosti, intelekta, principa, idealja, želja i samog života.

- Kako to? Odreći se života u ime ljubavi? - sa nedoumicom me je upitala.

- U slučaju da je vašem detetu ugrožen život, da li biste žrtvovali svoj život radi njegovog spasenja?

- Naravno.

- To i jeste spremnost da se odreknete života u ime ljubavi. Da bi se dete rodilo, duša majke treba da bude ispunjena ljubavlju. A sve zemaljske vrednosti, pa makar one bile i najsvetije, oduzimaju nam ljubav i prosto isisavaju snagu i energiju iz nas. Dakle, da bismo sakupili dovoljno ljubavi, neophodno je da se na neko vreme odrekнемo ovozemaljskih vrednosti i distanciramo se od njih. Ukoliko to ne činimo dobrovoljno, dolazi do prinudnog odricanja - neprijatnosti, nesreće, poniženja i bolesti. U onoj meri u kojoj je čovek spreman da prihvati lek, biće mu potrebna manja doza. Što više uniženja, nepravde i uvreda može da prihvati žena u ime ljubavi, time će joj se roditi srećnija deca. U kojoj meri dobrovoljno težite da razvijete ljubav i dobrodušnost toliko manje će vam biti potrebna uniženja, neprijatnosti i nesreće.

Posle nekog vremena pacijentkinja je zatrudnela.

Ranije sam smatrao da ako neko ne može da ima dete, to nedvosmisleno ukazuje na njegovu negativnu karmu i visoku podsvesnu agresivnost. Međutim, pokazalo se da nisam bio sasvim u pravu.

Na konsultaciji mi je bila jedna mlada žena.

- Odstranjeni su mi jajnici - rekla mi je. - Podvrgla sam se veštačkoj oplodnji i nedavno sam se porodila. Da li biste mogli da dijagnostikujete moje dete?

Dijagnostikovao sam polje devojčice i primetio kako ono svetli zlatastom svetlošću. Bilo je čisto kako na nivou polja tako i na fizičkom nivou. Pogledao sam polje majke i počeo sam da shvatam u čemu je problem.

- Kod vaše čerke je sve u redu, međutim tendencija koja se provlači kroz vašu lozu i koju ste vi dodatno pojačali, blokirala je rođenje deteta. Pošto niste imali snage da prihvate uvrede i poniženja koji su vam dolazili od muškaraca, uniženi ste tako što su vam uklonjeni jajnici. Da niste krenuli putem ljubavi, čak i pored veštačke oplodnje imali biste

spontane pobačaje i ne biste mogli da rodite. Okrenuli ste se ljubavi i zato ste rodili zdravo dete. Međutim, vaša težnja ka Bogu i želja da uvećate i sačuvate ljubav u duši bili su nedovoljni. Za sada još niste uspeli da prevladate tendenciju da vam zemaljske vrednosti postanu smisao života. „Prljavština“ nije zahvatila vašu decu, već se obrušila na vas. Počeo je da vam se razvija tumor na materici.

- Da, znam, osećam to - klimala je glavom - A može li se išta promeniti?

- Naravno. Molite se da sa vaše loze, odnosno sa vaših predaka, sa vas same, kao i vaših potomaka, bude uklonjena svaka želja da ovozemaljske vrednosti, kako materijalne tako i duhovne, učinite najvećom srećom. To se naročito odnosi na duhovne vrednosti. Preispitajte čitav svoj život na stotine puta i sva poniženja, uvrede i nepravde prihvatile kao dragoceni lek. Ono što ste smatrali otrovom bilo je zapravo vaše spasenje. Lek ste dobijali od Boga, ljudi nemaju nikakve veze s tim.

Iskoristite svaki trenutak ne da biste zamerali okolini, već da biste svima oko vas pružali ljubav. Što više ljubavi budete pružali, to će vam više ljubavi ispunjavati dušu. Što više ljubavi budete davali iz čiste duše, to ćete manje zavisiti od zemaljskih vrednosti. Voda u bari se može zaprljati, ali ne i voda sa živog izvora. Ako vam duša ne rađa ljubav, tada rađa agresivnost.

Ukoliko vas neko uvredi, u mislima mu se obratite porukom: „Volim te“. Kada neko dobro postupi prema vama, uputite mu istu poruku. Ako vam je neprijatno da se pozdravite s nepoznatim ljudima, pozdravite ih u svojim mislima. Doživite osećaj kao da je svaka situacija prilika za to da ljudima oko sebe iskažete ljubav.

Pozitivna situacija u životu pomaže da se aktivno uveća ljubav, dok negativna situacija pročišćuje ljubav i čini je nevezanom za zemaljske vrednosti.

Nedavno sam osetio koliko je važno da svaki trenutak iskoristimo da bismo osetili ljubav u duši. Na konsultaciji mi je bila jedna žena. Kod njenog sina i nje su se pojavili zdravstveni problemi. Ispričala mi je kako je sve počelo.

- Imala sam brata koji je mnogo pio, a zatim pijan svraćao kod mene i kidao mi nerve. Na kraju sam izgubila strpljenje. Jednom prilikom, kada je po ko zna koji put odlazio od mene, uzela sam metlu,

počistila đubre za njim i izgovorila: „Da se više nikad ne vratiš“. I više se nije vratio, jer je umro nakon nedelju dana. Potom je u mom životu sve krenulo naopako...

Setila sam se kako me je jedna vračara učila:

- Čoveku se otvara duša kroz leđa. Sve što mu izgovoriš iza leđa, to će se i dogoditi. Ako su ti u poseti bili loši ljudi, kada budu odlazili, baci im šaku soli iza leđa i reci: „Uzmite sve ono što ste drugima poželeti“.

Svaki čovekov postupak poseduje jednu osobenost: poput kamena je bačenog u vodu, od kog se na sve strane širi veliki broj krugova. Kada učinimo neki postupak, nakon toga nastavljamo da ga činimo u podsvesti na stotine i hiljade puta. Pritom nas to motiviše da ponavljamo slične postupke u stvarnosti.

Ako ste nekome iza leđa jednom uputili kletvu, podsvesno ćete je ponavljati svakoj osobi koja vam okrene leđa, uključujući i vašu decu. Talasi koje nosimo u podsvesti određuju nam zdravlje i sreću, bolest i smrt. Često se dešava da se čovek razboli i umre samo zato da mu se duša ne bi iskvarila nekim njegovim postupkom koji uništava život i ljubav.

Budući da je nivo unutrašnje agresivnosti čitavog čovečanstva veoma visok, dovoljna je čovekova podsvesna spremnost da uništi ljubav i život, pa da mu se dogode nesreće, bolesti ili smrt.

Nekom prilikom jedan pacijent na konsultaciji nije nešto dobro razumeo, odnosno nije se sa mnom u nečemu slagao. Kada je odlazio, osetio sam da razdraženje, koje se u meni usled toga javilo, nije nestalo. Videvši ga okrenutog leđima, odjednom sam shvatio da ne mogu da obuzdam negativne emocije. Razdraženost, isto kao i ljutnja - oblik su ubistva. Istog trenutka pojatile su mi se reči koje sam mu uputio: „Volim te“. Sada svakome, kada odlazi od mene, poželim ljubav i sve najbolje u životu.

Pitao sam se kako mi to komuniciramo sa svetom, budući da čovekova duša neprestano reaguje na ono što se dešava. Ispostavilo se da ukoliko ne upućujemo ljubav, tada upućujemo osudu, ljutnju ili gnev. Na suptilnom planu sam dijagnostikovao u kojoj meri duša oseća svet kroz emocije. Ispostavilo se da naša podsvest približno 750 puta u sekundi stupa u emotivnu interakciju sa okruženjem, zračeći ljubav ili mržnju.

Mi možemo da promenimo sebe i svoje „ja“ samo ako se izdignemo nad njim. Kada se čovek okreće Bogu, upravo se to s njim i dešava.

Nedavno mi je jedna žena pričala o tome kako je rodila čerku:

- Kada sam se obratila lekarima da bih saznala zašto ne mogu da ostanem u drugom stanju, oni su mi izrekli presudu: neću moći da imam decu. Od tog dana sam gotovo prestala da jedem a počela sam da se molim. Nije prošlo ni mesec dana i ja sam zatrudnела.

Viši zakon Vasione je zakon očuvanja i uvećanja ljubavi prema Bogu. Mi potičemo od Boga, razvijamo se i stičemo sve veću individualnost, svakog trenutka i svakog sata uvećavajući ljubav u svojoj duši. A kada ostvarimo viši stepen individualnosti i viši nivo ljubavi, vraćamo se Bogu i postajemo Bog. U meri u kojoj naša ljubav ne zavisi od ovozemaljskih vrednosti, bliži smo Bogu. Ukoliko čovek moli za to da mu nikakve nesreće, neprijatnosti, patnje i gubici ne umanje ljubav prema Bogu, njegova duša postaje čistija.

Kada mi je na konsultaciju dolazila ma koja žena s dijagnozom - „neplodnost“, pre nego što sam pristupao dijagnostici, predlagao sam im da učine dve stvari. Kao prvo, da kroz pokajanje otklone sve zamerke koje imaju prema Bogu, a koje su se pojavljivale zbog ljutnje na okruženje, na porodicu i sebe. Često naše nezadovoljstvo situacijom zapravo predstavlja podsvesnu agresivnost prema sebi, svojoj sudbini i Bogu. Kao drugo - zamolio sam pacijentkinje da se prisete svih trenutaka u životu kada su ubijale ljubav u duši kako drugih ljudi tako i u svojoj.

- Poriv da se uništi ljubav mora biti otklonjena s vašeg roda, s vaših predaka, vas i vaših potomaka. Dok ne naučite da sačuvate i uvećavate ljubav, nemojte očekivati napredak.

Setio sam se mojih prvih koraka u pokušajima da otkrijem vezu između čovekovih postupaka, njegovog zdravlja i zdravlja njegove dece. Moja deca su u detinjstvu bila bolešljiva, ali nikakvi lekovi ni lekari nisu mogli da im pomognu. Prvo što sam shvatio je to da se moje, kao i uvređenosti moje supruge nalaze u našoj deci i da im uzrokuju bolesti. Pokušaji da to objasnim supruzi bili su bezuspešni.

Nemoj mi puniti glavu svojim besmislicama - odgovarala mi je. - Bio si sjajan slikar, ljudi su dolazili u galeriju i tražili tvoje slike. Sada si potpuno zapostavio slikanje i Bog zna čime se baviš. Ne pada mi na pamet da idem u crkvu, palim sveće i tražim oproštaj zbog uvreda.

Niko nije prorok u svom selu. Posle nekog vremena otputovali smo u Anapu. U trpezariji sanatorijuma, za susednim stolom, sedeo je bračni par s čerkom. Devojčica, uzrasta od nekih pet godina, imala je teško kožno oboljenje. Svake noći je strašno vrištala u snu, pri čemu u sanatorijumu nije bilo nijedne mirne noći.

Nekoliko dana nakon što smo ih videli, devojčica umalo nije poginula. Desila se sledeća situacija: majka i čerka su poželete da se provozaju na panoramskoj vrteški, a otac ih je posmatrao sa zemlje. Na visini od 15 metara devojčica se toliko uplašila da je iznenada pokušala da iskoči iz sedišta. Majka ju je zgrabilo, ali joj je jak udar vetra podigao haljinu i prekrio joj lice. U potpunom užasu i pored toga što ništa nije mogla da vidi, žena je ipak uspela da uhvati čerku, koja je zahvaljujući tome ostala živa. Otac, beo kao kreč, odozdo je sve to posmatrao. Žena je to ispričala mojoj supruzi, koja je kasnije prenela meni.

- Hoćeš li da ti dokažem da moj sistem funkcioniše? - predložio sam joj.

- Kako?

- Pet minuta ču porazgovarati s devojčicom majkom, i ona više neće vrištati noću, biće daleko mirnija.

- A devojčicu nećeš lečiti?

- Neću joj ni prići, uopšte nije potrebno ni da je vidim. Potrebno mi je samo da nekoliko minuta porazgovaram s majkom.

Nakon par sati je došla devojčicina majka. Ostali smo sami u sobi i ja sam je, gledajući u oči, pitao:

- Da li verujete li u Boga? Ako želite da vam čerka ozdravi, potrebno je da poverujete.

- Dobro - saglasila se žena. - Šta treba da uradim?

- Prvo mi odgovorite na pitanje: da li ste imali abortuse pre nego što ste rodili čerku?

- Jesam.

- Sada ču na nekoliko minuta izaći iz sobe, a vi u mislima zamolite oproštaj od Boga jer ste u svojoj duši, kao i u duši nerođenog deteta, ubijali ljubav.

Kada sam se nakon tri minuta vratio u sobu, video sam da se ženina aura normalizovala.

- Možete sada da idete, želim vam sve najbolje - osmehnuo sam se.

Bračni par s čerkom je ostao u sanatorijumu još osam dana. Za to vreme, devojčica je samo jednom prilikom u toku noći vrисnula i odmah se potom smirila. Njeno ponašanje se promenilo i ona je postala daleko pitomija. Nakon toga je moja žena učinila ono što sam je zamolio, a uskoro su i naša deca prestala da se razboljevaju.

Na suptilnom planu se jasno vidi da se iza absolutno različitih bolesti nalazi isti izvor. Iznenadio sam se kada sam otkrio da je glavni razlog neplodnosti i onkoloških oboljenja - jedan te isti.

Ispred mene je sedela jedna pacijentkinja kojoj sam objašnjavao razloge njene neplodnosti:

- Kada čovek ne može da prihvati gubitak nečega ili reaguje kroz prasak agresivnosti, to svedoči da je njegova duša vezana za određene vrednosti. One mogu biti materijalne ili duhovne. Prvi nivo duhovnih vrednosti su odnosi. Drugi nivo su sposobnosti, intelekt i savršenstvo. Vezanost za njih izaziva nadmenost i gordost.

- U osnovi odnosa, sposobnosti i intelekta, leži kontakt s budućnošću. Taj kontakt se realizuje kroz duhovnost, plemenitost, principe, snove, nade i ideale. Vezanost za budućnost prouzrokuje nemogućnost da prihvatimo krah nada, idealu, kao i izdaju i nepoštenje. Osoba koja se vezuje za svoje snove i planove ne može da živi stvarni život već sve oko sebe idealizuje. Budući da svet ne može da bude idealan, kod takve osobe se pojačava nezadovoljstvo prema njemu. Ako prihvatimo da kontakt s budućnošću leži u osnovi duhovnih odnosa, sposobnosti i intelekta, vezanost za budućnost će takvu osobu činiti ljubomornom i gordom, što je vrlo opasno.

U osnovi vrednosti kao što su srećna sudbina, volja i želje - takođe se nalazi kontakt s budućnošću.

Ako je čovek vezan za nešto, tada će to i izgubiti. Sve ono zbog čega uništavamo ljubav, mora nam biti oduzeto. Recimo, izvesna osoba ne može da podnese gubitak novca, pa je zato ispunjena mržnjom i zavišću. Ako joj se mogućnost da ima novac zatvori za 50%, kod nje se na finansijskom planu mogu pojaviti problemi. Ako se zatvori 80-90%, tada su problemi zagarantovani. U slučaju da joj se novac „zatvori“ više od 100%, znači da neće imati novca, ili će, imajući ga, oboljevati i umreti.

Ako joj se odnosi „zatvore“ više od 100%, znači da neće uopšte imati porodicu ili će ona biti krajnje nefunkcionalna. Ukoliko s

porodičnim prilikama bude sve u redu, onda će se razboleti od neke bolesti, na primer - oslabiće joj vid, sluh, ili će patiti od reumatizma.

U slučaju da je njena budućnost „zatvorena“ više od 100%, to u principu označava smrt. Međutim, pokazalo se da čovek može da živi i sa „zatvorenom“ budućnošću, ali mu se onda pojavljuju onkološke bolesti, multipleks skleroza, Parkinsonova bolest. Sve su to bolesti „zatvorene“ budućnosti.

Postoji još jedna varijanta: naša budućnost su nam deca. Ako se čoveku blokira mogućnost da ima decu, on može da živi i sa „zatvorenom“ budućnošću.

Da bi žena mogla da rodi zdravo dete, ona mora, u većoj ili manjoj meri, da prođe kroz uniženja svih zemaljskih vrednosti. Naročito je važan prolazak kroz iskušenje povezan sa uniženjem budućnosti, a to podrazumeva rušenje planova i nada, nepravedan odnos okoline, izdaje i slom ideal-a - sve je to dragocen lek za ženu kojoj preti neplodnost. Naročito snažni potresi se dešavaju šest meseci uoči detetovog začeća. Ako ne prođe kroz ta iskušenja, tada joj se mogućnost da ima dete, a naročito zdravo dete - blokira.

- Pogledajmo vašu situaciju - nastavio sam razgovor s pacijentkinjom. - Novac je kod vas „zatvoren“ 40%. Vezali ste se za njega zbog toga što ste nezadovoljni sobom u celosti, a posebno svojom finansijskom situacijom. Kada su odnosi u pitanju, oni su za vas „zatvoreni“ 60%, sposobnosti i intelekt 3- 5%, volja - 3%. Budućnost je zatvorena 120%. Samo jedan vaš parametar prevaziđa smrtonosni nivo, ali je on i najvažniji.

Veoma mnogo ste se lutili na sebe i svoju sudbinu. Međutim, sve to predstavlja podsvesnu ljutnju na Boga. Vaša neprekidna ogorčenost na okruženje, porodicu i na sebe mogla je da vam izazove rak dojke. Umesto toga - patite od neplodnosti. Nesrećnu sudbinu ste smatrali otrovom kada je ona za vas bila - dragoceni lek.

Prođite ponovo u mislima kroz svoj život, a na sve odreagujte samo jednom emocijom - osećanjem ljubavi. Zaboravite na telesne i duhovne interese. Sve, znači kako sreća tako i nesreća, samo su uvećanje i pročišćenje vaše ljubavi prema Bogu. Osetite kako nestaju sve vaše misli, rasuđivanja, sposobnosti, nade i snovi, želje i sam život, a ostaje samo ljubav. Uspete li to da osetite, tada ćete imati decu.

Na konsultaciji mi je bila jedna žena sa istom tužnom dijagnozom - „neplodnost“.

- Vaša tri parametra prevazilaze smrtonosni nivo - saopštio sam joj. - Potpuno su vam „zatvoreni“ odnosi, duhovnost i ideali, to jest kontakt s budućnošću. Osim toga, „zatvorena“ vam je i volja. To znači da nikada niste mogli da prihvate svade i neverstva, kao ni izdajstva i uniženja idealja. Takođe, ni osjećenje vaše volje i želja. Preispitajte svoj život i počnite da se molite.

Ona se zamislila.

- Znate - na kraju je rekla - pre nekoliko godina mi je umro otac i ja ni danas ne mogu da ga prebolim.

- To je jedan od razloga vaše neplodnosti. Ne možete da prihvate prekid odnosa. Nezadovoljni ste situacijom, a to i jeste prikrivena ljutnja na Boga, koja se pretvara u program samouništenja. Niste u stanju da podnesete da vam se ruše ideali. Smrt oca predstavlja uniženje odnosa, planova i idealja, volje i želja. Zbog neprihvatanja i žaljenja, izloženi ste trostrukom programu samouništenja. U takvom stanju deca nisu životno održiva.

Znajte da se mi nikada ne rastajemo od ljudi koje volimo, čak i ako oni umru. Na suptilnom planu nema smrti, tamo smo jedno. Kada žalimo zbog smrti rođaka, mi na taj način štetimo njihovim dušama. Svaka osoba ima svoj način odlaska s ovog sveta. Ne smemo da protestujemo zbog Božje volje. Mi se s njom ne borimo onda kada pokušavamo da spasimo ili produžimo život, već kada žalimo, uništavamo sebe i na unutrašnjem planu ne prihvatom smrt bliske osobe kao manifestaciju više, božanske volje.

Sve što nam se u životu dešava ima za cilj uvećanje božanske ljubavi u duši i ako je zbog toga potrebno razboleti se i umreti, to će nam se i dogoditi. Neprihvatanje božanske volje nanosi štetu ljubavi kako u našoj duši tako i u duši preminule osobe. Spolja imamo pravo na žalost, nezadovoljstvo, ljutnju, ciljeve, želje i volju, ali na unutrašnjem planu imamo pravo samo na ljubav. Pokušajte to da shvatite i osetite.

Posle četrdeset minuta, pacijentkinja se vratila. Obavio sam dijagnostiku i slegnuo ramenima:

- Zadivljujuće, ali kod vas je sada sve čisto. Spoljašnji uzrok neplodnosti može biti usled raznih priraslica, ali situacija je mnogo teža ako se mogućnost rođenja dece blokira smanjenom funkcijom žlezda.

Još gore je kada se ta mogućnost blokira na nivou polju. U poslednje vreme se upravo takva neplodnost najčešće sreće.

Kod vas je bio upravo takav slučaj, ali sada je polje normalizovano i jajnici počinju da vam oživljavaju. Molite se za buduće potomke. Čisteći sebe i svoju decu, kroz njih ćete poboljšavati njihovog budućeg oca.

Kada je pacijentkinja otišla, setio sam se zanimljivog slučaja koji mi je potvrdio koliko je važno da žena radi na sebi. Na konsultaciji mi je bila jedna pacijentkinja. Dijagnostikovao sam polje njenog muža i video da može umreti u narednih godinu-dve dana.

- Vaše polje je relativno čisto - rekao sam joj - ali se može desiti da vaš muž oboli od raka želuca, i to uskoro. Previše je navikao da ružno misli o ljudima i da im zamera. Koristilo bi mu da pročita moje knjige, ili bar da pogleda video-kasetu s mojim predavanjem.

- To je beskorisno - odmahnula je rukom. - On je vojno lice, ni u šta od toga ne veruje. Knjige sigurno neće čitati.

Raširio sam ruke.

- Tada sam bespomoćan. Pripremite ga, neka za par meseci ode na lekarski pregled.

Zaplakala je.

- Zar je moguće da mu ne možemo pomoći?

- Pokušajmo - predložio sam joj. - Molite se za sebe i svoje potomke. Čisteći potomke, menjaćete unutrašnje stanje svog muža. On na unutrašnjem planu zavisi od vas i vaš rad na sebi će se odraziti i na njega. Pokušajte.

Nakon sat vremena se vratila. Proverio sam polje njenog muža i nisam mogao da sakrijem svoje iznenađenje:

- Ne razumem o čemu je reč, ali kod vašeg muža je sad sve u redu. Nastavite da se molite. Njegov karakter će se promeniti, a s njegovim zdravlјem je sada sve dobro.

Zatim sam dugo razmišljaо o čemu je reč i na kraju sam shvatio: žene daleko češće s Višeg plana odvajaju od zemaljskih vrednosti nego muškarce. One su već unižene fiziološki, svojim mesečnim ciklusima, zatim krhkrom fizičkom konstitucijom, te na ekonomskom i socijalnom planu, itd. Zato je težnja ka ljubavi kod njih daleko snažnija nego kod muškaraca, i zbog toga je podsvesna zavisnost muškarca od ženine duše veoma velika. Karakter muškarca, njegovu sudbinu i zdravlje oko 60-80%

određuje njegova žena. Zbog toga ispravan karakter žene i njen stremljenje ka Bogu i ljubavi predstavlja zdravlje i život ne samo njene dece, već i muža.

Naučnici su sproveli istraživanja i uočili iznenađujuću zakonitost. Očevi genijalnih ljudi su po pravilu obični ljudi, koji se ničim ne ističu, dok su im majke, po pravilu, izuzetne žene. Veličina čovekove ličnosti se određuje količinom ljubavi koju njegova duša može da poseduje. Genijalne ljude rađaju žene koje poseduju izrazitu individualnost, jaku volju, snažna osećanja i još veću spremnost da prihvate osućećenje svega toga u ime ljubavi.

Sledećoj pacijentkinji, koja takođe nije mogla da rodi dete, ispričao sam kako sam u februaru 1996. godine boravio u Izraelu. Putovali smo u Jerusalim na ekskurziju.

- Pogledajte ove stambene površine - pokazao nam je vodič. Tamo žive Arapi. Znate li zašto arapske žene na sebi uvek nose sve svoje dragocenosti? Prema šerijatskom zakonu, ako muž tri puta kaže ženi „Ti nisi moja žena!“, bukvalno, u roku od pet minuta ona je dužna da napusti dom i u njemu ostavi sve što je posedovala, osim onoga što je na njoj.

- A šta će joj se kasnije desiti? - zainteresovao sam se.
- Njena sudbina nikoga se ne dotiče.
- Da li se to često dešava? - pitao sam.
- Nisam nijednom čuo za takav slučaj - odgovorio mi je vodič. -

Verovatno se one vladaju tako da muževi ne žele da ih isteraju iz kuće.

Naravno, vodič je preterao u dramatizovanju situacije, ali žene na Istoku su zaista potcenjene.

Bilo koji običaj i bilo koji način života nisu slučajnost. Nastojao sam da shvatim zašto su te žene gurnute u tako surove uslove. Što je arapska žena sposobnija i intelligentnija, što su njeni principi postojaniji a njena volja jaka, to će se brže naći na ulici. Kod tih žena su neprestano uniženi volja, želje, principi i ideali, sposobnosti i intelekt. Ali, potrebno je na neki način preživeti u takvim okolnostima, nečemu težiti i žena teži upravo onom što je usrećuje, onome što joj omogućava da pronađe zajednički jezik s mužem, da rađa i vaspitava decu - a to je ljubav. Upravo zato je Istok, gde je žena unižena, prepun dece, za razliku od Zapada koji je sve više neplođan.

U Njujorku mi je jedna pacijentkinja ispričala:

- Nedavno sam bila u Dalasu - tamo se kod ljudi obojene kože rađaju zdrava deca, dok ih belci praktično nemaju. Moja poznanica je rodila čerku koja je imala deficit hormona rasta, zbog čega je sićušna. Do četrnaeste godine će joj davati hormonalne injekcije ne bi li nekako popravili situaciju.

Setio sam se jednog članka koji je bio posvećen tom problemu. U Americi se danas rađa ogroman broj dece koja praktično ne poseduju hormon rasta. Prema mišljenju stručnjaka, u bližoj budućnosti će ih biti dvostruko više.

Mali rast predstavlja uniženje gordosti. Ako se dete rađa s gordošću, osećajem sopstvene važnosti koji je iznad smrtonosnog nivoa, s Višeg plana mu, umesto bolesti ili smrti, može doći usporen ili potpuno ometen rast.

Na Zapadu su, sve više, principi, volja i karijera važniji od ljubavi. To neminovno vodi ka neplodnosti. Ranije bi žena, proživevši jedan ili dva života na Istoku, oblikovala poniznost u duši. Rodivši se u sledećem životu na Zapadu, stremila bi ka nezavisnosti, nesputanim željama, pri čemu joj njihov razvoj ne bi gušio ljubav u duši, jer njena unutrašnja gordost nije bila visoka. Tako je uspevala da održi harmoniju bez obzira na to što joj je um bio izrazito usmeren na zemaljske vrednosti.

Danas je Istok prihvatio zapadnu ideologiju i zapadni sistem vrednosti. Zapadna, individualistička svest sve više istiskuje kolektivnu, istočnjačku. Narušila se ravnoteža koja se vekovima održavala. Negovanje kolektivne svesti i altruizma može da bude mnogo korisnije za potomstvo od bilo kakvih lekova.

Sudeći po činjenicama, ženama će biti sve teže da zatrudne i rađaju decu. Prirodni mehanizam uravnoteženja ljudske duše se uništava i zato je stihijsko uravnoteženje potrebno zameniti svesnim radom, s jasnim ciljem da pročistimo dušu.

MOLITVA

Napredovao sam prilično sporo, ali je ipak najvažnije bilo da se nisam zaustavljao. Da mi se desilo prosvetljenje, da sam se od Boga spuštao nadole, ka ovozemaljskim vrednostima, prvo bih prevazišao najviše vezanosti, one najkrupnije. Tada bih mogao, bez opasnih posledica, da pređem s globalnog plana na lični. Da sam primio božansko otkrovenje, da sam mesija ili svetac - svi problemi bi generalno bili rešeni.

Međutim, Bog mi nije dao otkrovenje. Svoj put sam morao da otpočnem odozdo, postepeno se uspinjući. Po prirodi sam vredan, ali mi je lenj karakter pomogao da ne razbacujem energiju besmisleno. Sve ove godine sam, počev od najobičnijih ljudskih vrednosti, puzaо naviše.

Otklanjajući vezanosti za prethodne nivoe, osećao sam da mi preti opasnost da se vežem za sledeće. Zbog toga sam, napredujući, svaka dva meseca iznova preuređivao sistem. „Šta će se dogoditi ako se zaustavim?“ - razmišljaо sam. Postaću zavisan od najvećih ovozemaljskih vrednosti, što će pobuditi u meni maksimalan stepen agresivnosti. Odlučio sam da manje analiziram, i da jednostavno idem dalje.

Kada su mi lekari postavili dijagnozu - „rak s metastazama“, prvo me je uhvatila panika, a onda sam se setio jedne drevne priče. Vikanzi su imali običaj da ratne zarobljenike bacaju u jamu punu vukova, ali ako je vojnik bio plemenit i ako ga je odlikovala hrabrost, dozvoljavali su mu da umre dostojanstveno tako što bi mu davali mač da izgubi život u borbi.

Najneprijatnije u mojoj situaciji je bilo to što mi je predstojala lagana i mučna smrt, bez ikakve nade da će me neko zaštiti. A zatim me je ozarilo: pročišćenje duše i jeste zaštita. Treba zaboraviti na interes tela, odreći se svega osim ljubavi prema Bogu i nastaviti s napredovanjem u istom pravcu, menjajući sebe i čisteći svoju dušu. A zatim - kako Bog da.

Budući da mi je već suđeno da puzim ka Bogu sa dna nagore, znači da tako mora da bude. Kada čovek dobije otkrovenje, tada ne mora ni o čemu naročito da razmišlja. Ali meni je predstojalo da na stotine puta procenjujem i analiziram svaki svoj korak.

Pozitivna strana svakog sistema je u tome što radi samostalno. Isak Njutn je otkrio zakon gravitacije, i on funkcioniše nezavisno od volje i karaktera njegovog pronalazača. Kada mi nešto zameraju, ja objašnjavam da otkrivam zakone razvoja svoje duše koji objektivno

dejstvuju. Besmisleno je verovati ili ne verovati u zakon gravitacije - taj zakon postoji i dejstvuje u našem svetu, bez obzira na naš odnos prema njemu.

Isto je i što se tiče mojih istraživanja. Istina, neke razlike ipak postoje.

Kada neko pokuša da primeni moj metod strogo pragmatički, iz sebičnih ciljeva, ne menjajući sebe, po njega to može žalosno da se završi.

Najvažnije je imati u vidu sledeće: moja istraživanja su neophodna kako bolesnim tako i zdravim osobama. Kada nam se razboli telo, mi to odmah primećujemo i pokušavamo nešto da preduzmemo, ali kada nam se razboli duša, mi često to čak i ne shvatamo. Ako čovek radi na sebi i pročišćava dušu, brojne bolesti mogu da nestanu i pre nego što se ispolje. Mi zasad još uvek ne shvatamo da ispunjenost duše ljubavlju prema Bogu i svetu koji nas okružuje ne predstavlja samo ogromnu sreću, već i mogućnost da poboljšamo karakter, sudbinu i zdravlje.

Svojim pacijentima to objašnjavam na sledeći način:

Moj sistem su štakama za hodanje, koje vam pomažu da ustanete, ali sa štakama, pa čak i najlepšim i najudobnijim, ipak ne vredi hodati. Danas uočavam jednu vrstu vezanosti, sutradan ću otkriti neke druge, daleko sveobuhvatnije. Svaka situacija odražava čitav spektar ljudskih vrednosti, bez obzira da li su nam one poznate ili ne.

Ako sačuvate ljubav prema Bogu, bez obzira na sve što vam se dešava, i ako je pritom uvećavate, ako na vašu ljubav ne utiču nikakve neprijatnosti, poniženja i uvrede, ako je za vas uvek i svuda ljubav važnija od svih ljudskih vrednosti, tada možete da, i ne znajući za moj sistem, budete zdravi i srećni.

Često sam od pacijenata čuo:

- Molimo se onako kako ste učili u svojoj prvoj knjizi: „Gospode, daj mojim neprijateljima zdravlja, a meni strpljenja“.

- Kao prvo, nisam tome podučavao ja - odgovorio sam im - već je neka враћара tako posavetovala jednu moju poznanicu. Kao drugo, kada želite zdravlje, pod tim treba podrazumevati zdravlje duše, a ono se pojavljuje kada nam je ljubav prema Bogu najviša sreća. I kao treće, da bismo bili u stanju da pomognemo drugima, potrebno je pre svega da pročistimo sebe. Ako se molite za nekoga, a da prethodno niste uravnotežili sebe, samo ćete preuzeti njegove „prljavštine“.

- A da li se možemo moliti onako kako ste naveli u svojoj drugoj knjizi?

- Znate, čini mi se da još uvek nisam dovoljno zreo da bih vam mogao predlagati tekstove molitvi - iskreno sam im priznao.

U drugoj knjizi sam pisao o tome kako su sve zemaljske vrednosti samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu. Međutim, osim zemaljskih, postoje i nezemaljske vrednosti. To su kontakt s budućnošću, sudska bina, volja i dr. U svojim molitvama se obraćam Bogu moleći se za to da bilo koje zemaljske vrednosti postanu samo sredstva kojima ću uvećati ljubav prema Bogu. U svakom slučaju, ako čovek, obraćajući se Bogu, ponavlja u molitvi da je za njega i njegove potomke najviša sreća ljubav prema Tvorcu i njeno uvećanje, to će pomoći i duši i telu. Kada čovek moli za oprost jer je zemaljske vrednosti učinio višim ciljem, i zbog toga nije mogao da podnese njihov gubitak, već je ispoljavao agresivnost, takva molitva takođe pomaže.

Možete se moliti svojim rečima. Glavna svrha molitve je da pomogne čoveku da se osloboди svog ljudskog „ja“ i svih zemaljskih vrednosti, kao i da oseti da je naše „ja“ - Bog i ljubav.

Ljubav sama po sebi nije ljudsko, već božansko osećanje, i što je više imamo u duši, time postajemo više nalik Bogu. Svet koji nas okružuje volimo ostacima ljubavi prema Bogu, i razmere naše sreće, kao i mogućnost da uopšte budemo srećni, određuju se time koliko je u nama ljubavi prema Bogu.

Dok sam diktirao ove reči, iznenada je zazvonio telefon. To je bila moja nekadašnja pacijentkinja.

- Rodila sam sina i sve je u redu. Istina, nakon nekog vremena, pojavio mu se jak konjuktivitis na jednom oku. Nismo mu davali nikakve lekove i to je prošlo. Zatim je dobio jaku dijatezu, koja je isto tako prošla sama od sebe. Sada je sve u redu.

- Ne, daleko od toga da je sve u redu - odgovorio sam joj.

Podsvesna agresivnost kod deteta iznosi dve stotine jedinica i to može biti jako opasno za njegovu buduću ženu, zbog čega se može razboleti kada napuni tri godine. Problem je u tome što ste ne samo u ovom životu već i u prethodnom bili ljubomorni, kao i zato što se kod vas po ženskoj liniji prenose uvredljivost i ljubomora.

- Da, bila sam jako ljubomorna - priznala je.

- Čim kod deteta počne aktivno da se razvija svest, pojavljuje se i osećaj individualnosti, važnosti sopstvenog „ja“, pri čemu se aktiviraju podsvesni programi koje ono nosi u sebi. Rasplamsavanje mržnje i ljubomore prema budućoj ženi zaustavlja se konjuktivitisom, a zatim je program uništenja napravio zaokret i pretvorio se u program samouništenja koji je zaustavljen zahvaljujući dijatezi.

Pošto detetu niste davali nikakve lekove nego ste se molili, njegova podsvesna agresivnost se umanjila skoro dvostruko. Međutim, i pored toga ona je prilično visoka. Zato, tokom dužeg vremena, treba da se molite za sebe, za njega i za potomstvo. Takođe je preporučljivo da naučite i sina da se moli.

Najvažnije što vaš sin treba da shvati jeste da je sve prolazno, osim ljubavi prema Bogu. Najveća sreća u životu je u uvećanju ljubavi prema Bogu i svetu oko nas. On mora da usvoji sledeću, jednostavnu istinu: nijedan čovek ga nikada neće izdati, uvrediti i naneti mu bol, nego će mu to Bog lečiti dušu uvredama, izdajstvima i povredama, dok su ljudi iz njegove okoline samo sredstvo tog lečenja. Mora takođe da shvati da nikada ne sme da potiskuje uvredu u sebi, niti da je dugo čuva u duši, jer će se u suprotnom razboleti. Budete li sebe i njega pravilno vaspitavali - sve će biti u redu.

Spuštajući slušalicu, setio sam se jednog od prvih slučajeva koji je bio vezan za oslobođanje od ljutnji.

Za pomoć mi se obratio jedan poznanik.

- Već tri meseca vučem bronhitis i nikakvi lekovi mi ne pomažu, a lekari ne znaju o čemu se radi. Pokušao sam sve moguće, ali bez uspeha. Čini mi se da je u pitanju nešto ozbiljno.

- Čestitam ti, kod tebe počinje tuberkuloza - sumorno sam mu odgovorio.

On se odmah uznamirio.

- Može li se nekako uticati na bolest?

- Svakako da može. Prestani da se ljutiš na svoju ženu.

Nervozno je odmahnuo rukom.

- Kako da se ne ljutim kad me prosto izluđuje!

- Pred tobom je jednostavan izbor: ili ćeš prestati da se ljutiš na nju i ozdraviti, ili ćeš dobiti tuberkulozu, a tada ti ja više ne mogu pomoći. Shvati jednu stvar: dokle god te unižavaju, to znači da si preterano gord. Prema tome, kreni od sebe, moli se, menjaj se iznutra. Ukoliko pak

osetiš da te ljutnja i dalje ne prolazi, najvažnije je da je ne zadržavaš u sebi. Na kraju krajeva - izviči se, razbij tanjur...

Nakon par dana me je telefonom pozvala njegova žena:

- Molim te, reci mi šta se desilo s mojim mužem?

- Šta je bilo? - nedužno sam je pitao.

- Nedavno smo renovirali kupatilo i postavili smo najkvalitetnije pločice. Kao i obično, počela sam nešto da mu prebacujem, a on je iznenada dohvatio čekić i razbio sve pločice u kupatilu. Zatim je napao i majstora.

- Da li ti je potreban zdrav muž ili neozleđen majstor? - upitao sam je.

Uzdahnula je.

- U redu, pokušaću da budem nežnija...

Nakon nedelju dana kod mog prijatelja se bronhitis povukao bez ikakvih lekova.

Situacija u svetu se prilično brzo menja. Snaga naših emocija je svake godine u porastu i sve češće primećujemo vezu između negativnih emocija i bolesti i nesreća.

Rapidno raste broj disfunkcionalnih porodica, ali mi iz nekog razloga nismo u stanju da u tome vidimo znamenja nesreće koja se nadvija nad nama. Ipak, prosto rečeno, radi se o tome da se čovek sve manje okreće ka Bogu, a sve više ka zemaljskim vrednostima, što znači da bolesti, nesreće i katastrofe nisu daleko. Ja to vidim kad komuniciram s pacijentima.

Bio sam zamoljen da pozovem jednu ženu telefonom. Problem je bio naizgled uobičajen - napustio ju je muž. Pre toga je manje-više sve bilo normalno, osim što je on često pio, a ponekad imao i periode opijanja. Dijagnostikovao sam njeno polje i ustanovio da je imala velike probleme s decom. Zamolio sam je da mi kaže njihova imena. U polju prvog deteta, njene čerke, prepoznao sam hijeroglif koji je ukazivao na moguću smrt.

- Pre nekoliko dana sam razgovarao s jednom ženom - rekao sam joj. - Imala je normalne odnose s mužem; on je bio dobar porodični čovek. Međutim, iznenada se desilo sledeće: jednog dana je rekao da voli nju i čerku, da bi ih, kao grom iz vedra neba, već sutradan napustio i otišao kod druge žene. Pritom se videlo da mu je teško, ali kući se nije vraćao, već ih je samo zvao telefonom. Žena je bila uverena da su ga

omađijali, a ja sam joj objasnio: „Niko ga nije omađijao. U prošlom životu ste bili vezani za ideale, principe, duhovnost i plemenitost i zato niste bili u stanju da prihvate prevaru, uvredu, svađu, nepoštenje. U tom duhu ste vaspitali i svoju čerku. Ona ima četrnaest godina, stupa u život, a u budućnosti joj predstoji iskušenje po pitanju raskida ljudskih odnosa, te će morati da prihvati svađu, preljubu i uvrede. Na suptilnom planu vaša čerka nije prošla to iskušenje. Otac podsvesno oseća da može spasiti njen život ukoliko pokida porodične odnose. Međutim, vaše nerazumevanje situacije i program samouništenja koji se uključio nisu dozvolili devojčici da prođe čak ni ovo bezopasno iskušenje.

Za sad nije najvažnije da vratite svog muža nazad, već da spasavate život svojoj čerki. Prvo što treba da uradite jeste da ne žalite za onim što vam se desilo i da ne dozvolite da budete nezadovoljni situacijom u kojoj se nalazite. Zatim, da otklonite zamerke prema svim muškarcima, prisećajući se svog života, naročito u periodu do začeća i u trenutku dok ste bili u drugom stanju. Objasnite sve to čerki. Neka pogleda video-kasetu mog predavanja. Oslobodite se svega, osim ljubavi prema Bogu. Ovo je vaša šansa - pokušajte da je iskoristite.

Telefonski razgovor se nastavio.

- Kod vas je ista situacija - rekao sam pacijentkinji. - Vaša čerka takođe može da nastrada. Na suptilnom planu ona nije prošla iskušenje koje joj je namenjeno. Ali vaš slučaj je komplikovaniji, jer glavnu ulogu igra vaša lična karma. Polje vam je prilično čisto, ali ste u prošlom životu bili jako ljubomorni, uvredljivi i uz sve to preterano principijelni. Vaše unutrašnje stanje je odredilo karakter i sudbinu vaše čerke, a vaš podsvesni sistem vrednosti je u velikoj meri uticao na oblikovanje pogleda na svet vašeg muža. On je postao ljubomoran i uvredljiv bez očiglednih razloga.

Nivo agresivnosti, koji ste preneli iz prošlog života, mogli ste da otklonite u trećem-četvrtom mesecu trudnoće s čerkom, ali tu mogućnost niste iskoristili. Umesto da se pročistite i na taj način spasite čerku, vi ste je „zaprljali“.

Svaka vaša ljutnja zbog principa ili odnosa obično bi proizvela određenu vibraciju u duši vašeg muža. Sve je to u njemu pojačavalo podsvesnu ljubomoru, odnosno agresivnost prema vama; ona se potom preokretala u program samouništenja, koji se, opet, blokirao

alkoholizmom. Sada život vaše čerke i sudbina vašeg muža zavise od vašeg stanja i rada na sebi.

Nekoliko sekundi je potrajala pauza.

- Veoma mi je pomogla vaša druga knjiga - konačno se oglasila. - Ne znam šta bih radila bez nje...

Pri ovakovom stanju stvari vaša čerka bi mogla, nakon godinu-dve da umre, da teško oboli ili da bude povređena, a kod vas bi se nakon nekog vremena pojavila ozbiljna bolest urogenitalnog trakta. Sada je sve to moguće izmeniti. Neće vam biti lako, ali menjajući sebe u dubini duše i moleći se za čerku i potomstvo, uspećete mnogo toga da uradite.

Najvažnije je da ne odustajete i da ne očajavate.

Krenite od pokajanja. Otklonite zamerke prema Bogu, koje su izgledale kao nezadovoljstvo sobom i svojim okruženjem. Naročito ste bili mnogo ogorčeni na sebe, svoju sudbinu i, podsvesno, na Boga, a to i predstavlja ubistvo ljubavi u vašoj duši. Ovaj sadržaj ste predali čerki i njenom potomstvu. Tokom prve nedelje se molite za to da se otklone zamerke koje imate prema Bogu, a tek posle, nakon pokajanja, oslobađajte se od svih ljudskih vrednosti i molite se za to da najvišu sreću, kako za vas tako i za vaše potomke, predstavlja uvećanje ljubavi prema Bogu.

Razgovor je bio završen. Sat vremena nakon toga distanciono sam proverio njeno polje i sa zadovoljstvom primetio kako u njemu nema više iskidanih crno-zelenih mrlja, već se pojavila srebrnasto-plava svetlost. Zatim sam pogledao stanje devojčice i umesto smrtonosne deformacije u njenom polju su se pojavile duše njene buduće dece, gde je drugo dete - čerkica, imala jako čistu i lepu auru. Dakle, sve mora da bude dobro.

BORILAČKE VEŠTINE

Nekoliko godina sam trenirao karate jer mi se taj sport veoma dopadao. Besmisleno naduvavanje mišića me nije nikada privlačilo. Više mi je ležalo da se bavim sportom u kome se istovremeno razvijaju intuicija, reakcija, kontrola situacije, i gde je veština samokontrole važnija od fizičke snage.

Proveo sam izvesno vreme u nekoliko sekcija karatea, jer su u pojedinim od njih podučavali običnoj tuči. Za tuču je dovoljno da dobro naučimo jedan zahvat i da ga dovedemo do automatizma. Svi treneri su mogli da se podele u tri grupe: jedni su bili šarlatani, koji su mnogo demonstrirali, ali ničemu pametnom nisu mogli da nauče, drugi su bili kostolomci, kojima je bio važan samo udarac i koji su podučavali samo pojačanoj agresivnosti, dok su treći bili retki - profesionalci koji su karate podučavali kao umetnost. Budući da u koncepciji borilačkih veština nije bila predviđena psihološka priprema, čak i kod onih koji su pokušavali im pristupe kao filozofiji, sve se postepeno pretvaralo u kult sile. A kult sile stalno traži žrtve, nakon čega dolazi do degradacije duše a, na kraju, i tela.

Trudio sam se da sa obične borbe, odnosno tehnike snage, postepeno pređem na razvijanje reakcije, tehnika i dr., ali mi to nije polazilo za rukom. Kao prvo, po prirodi sam malo teže shvatao stvari, a kao drugo - ako nešto nisam mogao da shvatim, tada time nisam mogao ni da se bavim. Tako sam na kraju digao ruke od bavljenja ovim sportom, mada se želja da proniknem u suštinu borilačkih veština i dalje održala u meni. Zato je bilo potrebno dublje shvatiti filozofiju Indije, Tibeta i Kine. Poslednjih nekoliko godina sam se povremeno vraćao toj temi.

Različiti stilovi i škole borilačkih veština na Istoku bili su uslovljeni razlikama u filozofskom pristupu. Nova koncepcija je rađala novu školu, a kvalitet te koncepcije se brzo potvrđivao u praksi kao opravdan ili neopravdan, tako da su se borilačke veštine nametnule kao izvanredan instrument filozofske spoznaje sveta.

Što je čovek jače težio ka spoznaji sveta kroz religiju i filozofiju, to je i nivo postignuća u okviru borilačkih veština u krajnjem ishodu bio veći, i to kako kod učitelja tako i kod njegovih učenika. Koliko mi je poznato, najbolje škole borilačkih veština su bile u tibetanskim manastirima. Upravo tamo su se razrađivale jedinstvene tehnike

duhovnog i fizičkog razvoja. Bez stalne duhovne prakse borilačke veštine se degenerišu.

Dugo nisam mogao da razumem zašto ne može da se dostigne viši nivo majstora borilačkih veština bez apsolutnog unutrašnjeg mira, odnosno spokojstva. Na Istoku su to stanje svesti nazivali „mirna površina vode“ ili stanje „praznog uma“. U vreme borbe ne treba misliti, niti bilo šta analizirati. Prema predanju, jedan majstor borilačkih veština je toliko uspevao da zaustavi svoj um u borbi da nakon određenog vremena nije mogao da se seti ne samo kako se zvalo oružje koje je koristio, već ni kako se on sam zove.

Za mene je bila neobjasnjava zagonetka zašto čovek u osnovi mora da se poistovećuje s nekom životinjom - zar je to umetnost i razvoj? Da bismo pobedili, zašto moramo da se odrekнемo svih želja, pa čak i želje za pobedom? Zašto se trebalo odreći i same želje za životom? Zašto su najbolje uspehe postizali oni koji su prethodno prošli kroz ritual umiranja i smrti, i koji su u trenutku borbe sebe smatrali već umrlim?

Nije mi bilo jasno zašto se kod sibirskih šamana, kao neizostavan uslov posvećeništva, smatrao ritual prolazeњa kroz smrt. Na taj način, i fizičke i duhovne prakse potiču iz identičnih smernica. Zašto je nakon inicijacije u šamana čovek obično dugo bolovao i zašto se to smatralo dobrim znakom? Zašto je po pravilu najbolji šaman, kao i najbolji vojnik, postajao čovek čiji život i sudbina nisu bili laki?

Odgovore na ova pitanja sam dobio mnogo kasnije, kada sam počeo da se bavim bioenergijom.

Moj metod je bio sličan borilačkim veštinama zbog toga što sam, nastojeći da pomognem svakom pacijentu, rizikovao svoj život i zdravlje. Štaviše - rizikovao sam zdravlje i život svojih najbližih.

Kod враћара koje se dugo bave bajanjem dešavaju se situacije kada njihove moći ne deluju na određenog pacijenta. Ukoliko nakon jedne do tri seanse kod pacijenta ne nastupaju nikakve promene, bolje je prestati, jer se, u suprotnom, može loše završiti. Nekada se dešava da već u toku prve seanse počne tako snažno suprotstavljanje s Višeg plana, da враћara kaže: „Vama je to kazna od Boga i ne mogu s tim da se nosim“.

S obzirom na to da sam sebi postavio za cilj da idem do kraja, razumljivo je čime je mogla da se završi moja upornost: kao prva varijanta - prestankom isceliteljskog rada; druga - bolest i smrt; a treća, koja je i ujedno i najteža, da će poraz morati da pretvorim u pobedu, ili,

drugim rečima - pokušavajući da pomognem pacijentu, morao sam da shvatim zašto je on kažnjen i da modelujem njegovu bolest u sebi (drugim rečima - preuzmem je na sebe), a zatim je, usavršavajući sistem - i nadvladam.

Ako bismo povukli paralelu s borilačkim veštinama, to bi izgledalo približno ovako: budući da se razvija i obogaćuje, škola stalno menja svoj stil, kao i filozofsku koncepciju i doživljaj sveta u celini.

Kako se razvijala, moja koncepcija isceljivanja je pokazivala svoju vrednost ili slabosti zahvaljujući praksi izlečenja obolelih ljudi, i to prilično brzo. Novi model se sve aktivnije uključivao u rad, pomažeći pacijentima da ozdrave, ili se u praksi nije potvrđivao zbog čega je postajao nepotreban.

Ljudska duša je ogromno polje spoznaje. Sposobnost da vidim karmičke strukture pomogla mi je da prilično brzo proverim čak i najsveobuhvatnije filozofske koncepcije, štedeći pritom stotine godina. Ukoliko bih svoje zaključke izvlačio samo iz analize faktičkih događaja i stvarao koncepcije zasnovane na njima, za to bi mi bilo potrebno najverovatnije osamsto godina. Natčulnim iskustvom sam probleme rešavao neuporedivo brže.

Nedavno sam bio u društvu instruktora karatea, koji su mi se obratili s jednom neobičnom molbom:

- Primećujemo istovetne simptome kod naših učenika. Naime, postaju sve grublji i vazda nastoje da dokažu svoju snagu u praksi. Po svoj prilici je to i dovelo do povećanja broja povreda na treninzima. Osim toga, primetili smo da se porodicama naših učenika sve češće dešavaju nezgode.

Nismo uspeli da popravimo situaciju i svesni smo šta nam nedostaje - teorija borilačkih veština. Shvatamo da moral i pravednost u borilačkim veštinama ne smeju da budu stihijski, već svesni. Ali nedostaje nam koncepcija karatea. Da li biste mogli da nam pomognete?

Nisam imao nikakvu koncepciju, ali pošto sam uvek voleo improvizaciju, pokušao sam da je načinim u toku manjeg predavanja.

- Da li ste čitali moje knjige? - upitao sam ih za početak. Pokazalo se da su ih čitali i to veoma pažljivo.

Evo, ukratko, tog improvizovanog predavanja:

- S tačke gledišta mog sistema, vaša škola karatea prouzrokuje bol. Povećanje svesne i podsvesne agresivnosti dovodi do povećanja broja povreda, nesreća i smrti. Samim tim, vaše podsvesne težnje nisu baš ispravne. Osim toga, pogrešan je i vaš pogled na svet.

Koliko god čudno zvučalo, ako je čovek vezan za novac, to može biti manje opasno od vezanosti za ciljeve i principe. Osoba koja je počela ozbiljno da se bavi borilačkim veštinama mora na unutrašnjem planu da se oslobodi vezanosti ne samo za materijalne, već i za duhovne vrednosti. Zato je filozofija Istoka uključivala u sebe principe i pojmove koji su onemogućavali pojavu podsvesne agresivnosti, jer, u suprotnom, škole borilačkih veština ne bi dugo opstale. Samim tim morale su postojati tehnike koje su uklanjale vezivanje za duhovne vrednosti.

Pokušajmo za početak da shvatimo čitavu problematiku s tačke gledišta mog sistema. Koje su ovozemaljske vrednosti? Materijalne i duhovne. Ako analiziramo razvojni put čovekovih stavova, uočićemo evoluciju koja se kretala od materijalnih ka sve višim duhovnim nivoima. Čovek je postepeno spoznavao šta je to svet koji ga okružuje i koji zakoni upravlja njime.

Kako su prvobitna plemena zamišljala više sile? Duhovi su bili otelotvorene snage i nadmoćnosti, a budući da je u prirodi bilo jako puno sila, samim tim je bilo i puno duhova. Najvažnija je bila fizička sila - i takva koncepcija nije mogla dugo da opstane. Postepeno, s razvojem svesti, ona je morala da pretrpi izmene. Dinosauri su, kao stihijski predstavnici takve koncepcije, davno izumrli sa lica Zemlje.

Ljudi su postepeno počeli da shvataju da su sposobnosti važnije od snage. Duhovne poluge su se pokazale jačim od fizičkih a predstave o duhovima i bogovima su se promenile - u prvi plan su došle njihove sposobnosti i mogućnosti koje su daleko premašivale ljudske. Čovek se molio paganskom bogu da bi se povezao s njim i tako zadobio ne samo snagu, već i sposobnosti.

Tokom vremena ljudi su shvatili da je intelekt superioriji od sposobnosti. Javio se osećaj sveopštег jedinstva. „Bog predstavlja viši razum“ - zaključivali su filozofi.

U osnovi sposobnosti i intelekta leži kontakt s budućnošću. Pojmovi kao što su nada, cilj, princip, ideja daleko su širi od pojma kao što je um. Onaj koji je posedovao visoku duhovnost, odnosno ideje, ciljeve i principe, bio je uspešniji od onog koji je bio samo pametan. Na

taj način, Bog više nije predstavljao „viši razum“, već, tvrdili su filozofi - „Ideju koja upravlja svetom“.

Kako je vreme dalje prolazilo, sve je bilo očiglednije da je čovek, obdaren jakom voljom i snažnim željama, mogao da postigne daleko više. Za filozofe je Bog sada bio oličenje volje Vasione.

Osnovne karakteristike ljudskog „ja“ su: život, volja i želje. Međutim, budući da je ljudsko „ja“ deo kolektivne svesti u prostoru i vremenu, naše „ja“ se proteže na više od jednog života. Ono što nazivamo dušom je veće od našeg „ja“. Osobe za koje smatramo da imaju „veliku dušu“, superiornije su od onih koje krasiti samo jaka volja i životni potencijal. Kao duhovne vođe društva oni su bili superiorniji od vladara. Filozofi su, pod uticajem takvih ljudi, uopštili svoje predstave i izneli tvrdnju da je Bog - kosmička duša.

Ima li nešto sveobuhvatnije od kosmičke duše? Ima - to su božanski zakoni. Osoba koja dosegne taj duhovni nivo postajala je prorok i mesija.

Postoji li neko ko može biti veći od proroka i mesije? Postoji. To je svaki čovek, čak i najprostiji, ako je u stanju da sačuva ljubav kada mu se u životu sruši sve ono što nazivamo ovozemaljskim i svetovnim vrednostima.

Iz ljubavi sve nastaje. Iz nje sve proističe i u nju se sve vraća. Svojim ponašanjem upravo to je čitavom svetu pokazao poslednji mesija. Iako i danas svi filozofi Boga nazivaju višim razumom, višom idejom, ili voljom ili zakonom - pre dve hiljade godina je rečeno: „Bog je ljubav“.

Spoznaja sveta se uvek odvijala dvojako. Želja da se sačuva ljubav u svakoj situaciji omogućavala je razumevanje viših zakona. Zahvaljujući tome, pojavljivali su se proroci i mesije. Njihovo informaciono polje, kao i zapovesti koje su ostavljali iza sebe, opstali su hiljadama godina obogaćujući kulturu naroda i civilizacija. Pridržavanje tih zapovesti, kao i duhovne prakse koje su ostavili veliki ljudi, dovodilo je do pojave duhovnih vođa, bez kojih bi se svako društvo postepeno degenerisalo. Zahvaljujući njima se gradio opštedruštveni moral i etika, ideologija i pravo, a zatim društvene i egzaktne nauke. Preteče svakog ekonomskog uređenja su najdublje razrađene teorijske koncepcije.

Istovremeno se spoznaja dešavala putem sticanja iskustva. Klasifikacija pojava u svetu, poređenje, analiza i naučni eksperimenti vodili su ka razvoju sposobnosti i intelekta.

Religija je rađala nauku. Nauka je rađala sistematsko razumevanje sveta. Ipak, u svom razvoju je ona sve više težila religiji. Ova težnja će, u konačnom ishodu, dovesti do njihovog objedinjavanja u okviru novog poimanja sveta, gde one više neće biti međusobno isključive kategorije, već će se dopunjavati i obogaćivati.

Na sličan način se dešava svaki proces razvoja. Kod borilačkih veština je sve polazilo od prioriteta snage. Visok rast i snažni mišići bili su ideal za sve one koji su započinjali proces učenja.

Postepeno je pobeđivala druga tendencija. Snalažljiv protivnik je daleko brže pobeđivao snažnog, ali primitivnog. Tehnika i brzina reakcije su postale glavni cilj, dok su snaga udarca, težina i visina borca bili u drugom planu. Vreme je dokazalo da su borci, koji su uvežbavali zahvate i njihove kombinacije, s lakoćom pobedivali snalažljive i promućurne protivnike. Pokazalo se da je um iznad sposobnosti vežbača. Sposobnosti i um su morali da se pretvore u principe i ideje, tako da su se zahvati i tehnike oblikovali u jedinstven stil. Majstor koji bi ovladao takvim stilom pobeđivao bi protivnika koji je često bio brži i jači od njega.

Volja predstavlja realizaciju želja i povezana je s filozofskim shvatanjem života. Pojedinačni stilovi borbe su se objedinjavali i pretvarali u škole. Osnivači škola su radili na filozofskom i voljnem planu. Što je osnivač škole bio duhovniji i plemenitiji na podsvesnom i spoljašnjem nivou, to je uticaj njegovog učenja bio veći.

Najveća dostignuća su postizali oni koji su shvatili da svetom ne upravljuju razum, ideja ili volja, već ljubav. Čovek kome je glavni cilj bio uvećanje ljubavi prema Bogu, mogao je da kontroliše situaciju i pre nego što je ona nastala, odnosno onaj koji je u borbi upotrebljavao pesnice i sveti čovek - radili su isto. To je kontrola situacije, samo je njen opseg različit.

Prema tome, smisao borilačkih veština je u spoznaji sveta, koja se odvija kroz razvoj kontrole nad situacijom. Da bi čovek mogao da stekne titulu majstora borilačkih veština, neophodno je da krene, ne od poslednje, već od prve karike u lancu - a to je osećaj kontakta s Tvorcem, osećaj bezgranične ljubavi, koji više ne zavisi ni od kakvih zemaljskih vrednosti. To stanje se naziva „samadhi“ i njegovo postignuće se dešava onda kada čovek više ne želi da kontroliše situaciju, nego se okreće prema ljubavi. Onome koji nije bio u stanju da to postigne, put ka daljem usavršavanju bi se zatvarao. Shvatajući ovaj problem, mnogi su godinama, pa čak i decenijama pokušavali da dostignu to stanje.

Međutim, bilo je potrebno da u potpunosti isključe svoj um, svoje ljudsko „ja“ i da se odreknu svojih želja. Čoveku koji bi bio suočen sa situacijama na samoj granici smrti, ili iza nje, a koji bi se vraćao nazad, ljudsko „ja“ je bilo veoma poljuljano, što je olakšavalo ceo posao.

Međutim, nisu svi uspeli da se vrate i zato su se često koristile halucinogene supstance, specijalne mentalne tehnike koje su imale za cilj da pokidaju veze sa spoljašnjim svetom i vrednosnom slikom sveta. Ono što nazivamo „percepcijom okruženja“ i ljudsko „ja“ u suštini su jedno te isto. Uništenje logike sveta u kome živimo istovremeno predstavlja destabilizaciju našeg „ja“. S tom svrhom su se u budizmu često koristila paradoksalna i neologična pitanja, kao i neobjasnjava ponašanja učitelja. Razmrđavajući um učenika, uništavajući sistem njegovih logičkih veza, oni bi razbijali njegovu okovanost za zemaljske vrednosti. Povoljni uslovi potrage za Bogom u duši bi nakon nekoliko meseci ili godina treninga postajali sve jači. Mnogi tibetanski učitelji su svoje učenike pretvarali u poslušne robove, sve dok se njihovo „ja“ ne bi rastvorilo u žudnji za sjedinjenje s Bogom. U tibetanskim manastirima, gde su se podučavale borilačke veštine, jedan od ispita je bio veoma neobičan. Učitelj bi prilazio iskušeniku i iznenada bi ga udario po licu. Ako bi učenik pao u nesvest kao pokošen, bio bi primljen u školu. Ako bi se održao na nogama, ne bi bio primljen jer je to značilo da je stepen zaštite njegovog ega bio prevelik i da je stoga nepodoban za pravu obuku.

Vratimo se stanju svesti poznatom kao „samadhi“. Oni koji su dostigli to stanje, a bili su stari i onemoćali, tokom nekoliko pokolenja su živeli kod svojih učenika i na taj način bi se njihovo unutrašnje prosvetljenje učvršćivalo, stvarale su se nove vizije sveta, novi pravci i stilovi. Znači, prvo dolazi do unutrašnjeg uvida, zatim do dejstava lišenih svake želje i volje. Naše želje su uglavnom nepostojane: one se pojavljuju, realizuju i ponovo iščezavaju. Naše „ja“, odnosno um, takođe je nedosledan i nepostojan. Zato su ravnomerni i ujednačeni pokreti, koji se izvode u trajanju od nekoliko sati, isključivali čovekov um, tako da rezultati koje je postizao učenik nisu pojačavali njegov osećaj lične važnosti. Kada se jedan zahvat uzastopno uvežbava nekoliko sati, to isključuje bilo kakvo procenjivanje situacije, logiku i analizu. Vežbanje u pratnji ritmičkih udara bubnjeva, slično šamanskom bubnju, zaustavljal je um i u trenutku uvećanja sposobnosti, ciljeva, volje i želja nije dolazilo do srastanja s ljudskim „ja“. Naš um, odnosno naše „ja“ uvek je na nešto

fokusiran. Da bi se u toku obuke izbegla mogućnost vezivanja za sposobnosti, intelekt i volju, učenici su dobijali zadatke koji nisu imali neposredne veze sa zahvatima koje bi izvodili. Recimo, prvo su ulazili u određeno stanje svesti, a zatim bi, tokom sparinga koji je sledio, pokušavali da to stanje održe. U početku su rezultati bili daleko gori nego kod onih koji su mislili samo na učinak udarca, međutim kasnije je dolazilo do brzog napredovanja.

Jedan učitelj bi, držeći u ruci kašiku u kojoj je bilo jaje, prolazio kroz špalir učenika koji bi ga redom napadali. On bi sve njihove udarce odbijao a da jaje pritom nije ispalo iz kašike. To je mogao da postigne samo onaj za koga su udarci, zaštita i napadi zauvek prestali da budu cilj. Jedini njegov cilj bio je postizanje i održavanje stanja potpune unutrašnje nevezanosti, kao i absolutne unutrašnje postojanosti. Pokreti u borilačkim veštinama su pomagali da se pojača to stanje. Što manje um pridaje važnosti udarcima, napadu i zaštiti, to smo manje u njegovoj vlasti a efekat i rezultat će biti veći.

Od pamтивекa postoji jedno neprevaziđeno sredstvo, a to je igra. Kroz igru se razvoj sposobnosti, intelekta i volje dešava daleko brže. U budističkim školama se, pored igre, koja je razvijala izdržljivost, pravovremene reakcije i razvijanje univerzalne svesti, primenjivala i jedna interesantna tehnika. Naime, učenik bi se poistovećivao s nekim herojem ili poznatim majstorom i tako bi, nastojeći da se u njega potpuno preobrazi, izvodio određeni zahvat. Poistovećivanje s nekom od životinja je dovodilo do zaustavljanja uma, što je rezultiralo fascinantnim rezultatima.

Međutim, sistem obučavanja u današnjim karate školama je koncipiran protivprirodno. Početnika prvo uče da napada, a tek posle da se brani. Danas se majstorstvo procenjuje po broju napada koje je učitelj u stanju da demonstrira, čime se kod učenika stvara utisak kako su najvažniji ciljevi - napad pa obrana. Negujući takav stav, on nikada neće postati majstor.

Sećam se koliko truda sam posvetio uvežbavanju blokova, grubo odbijajući u stranu ruku ili nogu protivnika. Kasnije se pokazalo da su takvi blokovi neefikasni, da blok mora biti klizeći: potrebno je da ruku ili nogu protivnika povučemo ka sebi, a zatim sklonimo u stranu.

Jedan od istaknutijih trenera se izrazio vrlo jednostavno: „Prvo što treba da uradite jeste da se sklonite s linije napada“. A onda nas je pitao: „Kada je protivnik najranjiviji?“ Svi smo krenuli da nagađamo - nakon

napada, u trenutku izvođenja napada... Pokazalo se da je protivnik najranjiviji neposredno pre napada. Pravi majstori za pola sekunde prestižu protivnika, nanoseći mu udarac u trenutku kada se priprema za napad pretvara u sam napad. U tom deliću sekunde protivnik ne razmišlja o odbrani te je stoga najranjiviji.

Međutim, upravo se tu javlja jedan problem. Kada se radi o napadu, neophodno je prethodno osetiti protivnika i tačno proceniti trenutak kad će započeti napad. Da bi se primenio klizeći blok, potrebno je proceniti kakav će biti udarac, kao i pravac njegovog kretanja. Znači, nisu najvažniji udarac i odbrana, već procena kretanja protivnika, povećanje kontrole nad situacijom, kao i mogućnost prepoznavanja pokreta dok je u samom začetku. Međutim, da bi se osetio pokret u začetku, neophodno je očitati informaciju na nivou polja. Prema tome, udarac i odbrana prvih godinu-dve dana u principu nisu ni potrebni učeniku. Ako ga postavite uza zid i nekoliko ljudi naizmenično počne da ga gađa loptom, njegova procena pokreta će nakon nekoliko meseci vežbanja postati automatska. Ako se pre svakog ovakvog treninga dostigne stanje isključenog uma, onda će on biti u stanju da predvidi pokret protivnika pre nego što je ovaj krenuo da ga izvede. Intuicija se povećava kada učenici imitiraju sparing zavezanih očiju.

Na televiziji sam jednom gledao kung-fu trening. Čovek je sedeо na zemlji, ruku zavezanih na leđima. Svake sekunde su ga ubadali u lice vrhom štapa obmotanog krpom. Kako se on uvijao izbegavajući ubode - bilo je neshvatljivo. Mogla ga je, u deliću sekunde, spasavati jedino procena kretanja protivnika. Najvažnija stvar kod borilačkih veština nisu udarac, napad i odbrana, već prepoznavanje i kontrola kretanja ili situacije, i to u trenutku kada one započnu, ili neposredno pre toga. Postoji jedna poslovica koja kaže: „Šta radi nindža kada oseti opasnost? Kada oseti opasnost nindža ne izlazi iz svoje kuće“. Koliko god ova poslovica zvučala komično, ona je ipak prilično istinita. Bio sam iznenađen kada sam saznao da su tehnike napada i udaraca kod nindža ratnika na poslednjem mestu, bez obzira na njihovo savršenstvo. Posle određenog treninga, njima je bilo dovoljno da protivnika pogledaju u oči i tako parališu njegovu volju. Jedan od ispita koji su učenici morali da prođu delovao je spolja prilično jednostavno a sastojao se u tome da uđu u kavez s gladnim tigrom i, gledajući ga pravo u oči, da ga uspavaju ili ga nateraju da se povuče.

Razvoj čovekove duše sastoji se u tome što ona iz života u život dobija sve bogatije forme zemaljskih vrednosti, na koje čovek mora na neki način da reaguje i s kojim dolazi u interakciju. Što više on zavisi od tih vrednosti, time je u njegovoј duši manje ljubavi i postojanosti, a time brže nastupaju gubici, bolest ili smrt. Što se više uzdiže nad svojim „ja“, težeći ka ljubavi i Bogu, manje je i zavisan od ljudskih vrednosti, pa mu je više i dozvoljeno da ih ima.

Borilačke veštine su svojevrstan simbol aktivnog uključivanja u situaciju, pa je zato rad na prevazilaženju zavisnosti od ljudskih vrednosti izuzetno važan. Neprestani rad na sebi, uvećanje ljubavi u duši i povremeno odbijanje povezanosti sa svim ljudskim vrednostima (kroz gladovanje, osamljivanje, dobrodušnost i blagost u ophođenju, pravilan pogled na svet, molitve) - sve je to od velike pomoći u formiranju pravilnog odnosa prema borilačkim veštinama.

USVAJANJE NOVE INFORMACIJE

Danas je 14. februar 1997. godine. Došao sam u kancelariju sa svojom pomoćnicom kako bih nastavio s pisanjem nove knjige. Bilo mi je potrebno pola sata da se usredsredim na temu i isključim od svega ostalog.

- Oduzeću vam samo minut - rekla mi je. - Ovoj pacijentkinji ste odobrili da vam se javi nakon mesec dana.

Uzeo sam telefonsku slušalicu i zamolio ženu da me podseti koji je bio njen problem.

- Rekli ste tada da mi muž može umreti - podsetila me je žena. - Htela sam da vas pitam kakva je sada situacija?

Distanciono sam pogledao polje njenog muža i video da se malo šta promenilo.

- Beskorisno je bežati od subbine jer se od nje ne može pobeći - objasnio sam joj. - Subbina je najdublji deo karaktera, i ako se on ne menja, onda se iz mišolovke ne može pobeći. Vašem mužu se budućnost „zatvara“, a to znači da je on preterano vezan za moral, poštenje, ideale i plemenitost. Nikada nije mogao niti može da podnese ma kakvu izdaju, nepravdu, krah idealu i nado.

Znate li zašto je čoveku lakše da umre nego da prihvati slom morala i idealu? Zato što posredstvom društvenog morala i etike mi stupamo u kontakt s kolektivnim „ja“, koje nastavlja da živi i pošto se naše lično „ja“ raspade. Priključiti se na kolektivni ego znači priključiti se na banku podataka celog čovečanstva. Što je osoba moralnija, time je skala njene priključenosti veća i ona može da objedini ne samo sve ljude na nivou čovečanstva, već i druge civilizacije, zatim našu galaksiju, kao i druge galaksije. Ali, koliko god bilo značajno to kolektivno „ja“, ono nikada ne sme biti važnije od ljubavi prema Bogu.

Vašem mužu - nastavio sam - na prvom mestu su bili moral, pravednost i ideali, pa tek onda ljubav. Ako bi trebalo da biramo šta je važnije - moral ili ljubav, uvek treba izabrati ljubav. A vašem mužu su na prvom mestu bili duhovnost i moralnost. Posredstvom njih dolazimo u kontakt s budućnošću, a ukoliko ih postavimo iznad ljubavi - tada ih moramo izgubiti da bismo pročistili dušu.

Lišavanje budućnosti je istovremeno i lišavanje duhovnih vrednosti, što se manifestuje kroz smrt, neizlečivu bolest, neplodnost ili naglo smanjenje duhovnih potencijala. Isto tako može doći do

šizofrenije, epilepsije i gubitka pamćenja, a kod dece do zaostalosti u mentalnom razvoju ili degradacije u moralnom smislu. Često se dešava da majka, kojoj su moral i ideali bili važniji od ljubavi, rađa dete koje postaje negativna i iskvarena ličnost. Jer ono može da preživi jedino u uslovima gde stalno dolazi do odricanja od duhovnosti.

- Ako želite da spasite svog muža - obratio sam joj se - vi treba da radite na sebi a ne on. Žena je češće izložena uniženju ljudskih, materijalnih i duhovnih vrednosti nego muškarac. Zato je njen stremljenje ka ljubavi, kao najvažnijem osloncu, jače nego kod muškarca.

Spolja gledano, muškarac više teži ka duhovnosti nego žena, a to znači da teži moralnoj ispravnosti i idealima. Odatle je nastala teza o grešnosti i nesavršenstvu žene. Zato što su, spolja gledano, muškarci češće vođe i njihove mogućnosti da kontrolišu situaciju su veće.

Žena je češće primorana da trpi uniženje i prihvata slom svog ljudskog „ja“ kako bi mogla da rađa zdravu decu i da ih zaštiti. Radi toga je prinuđena da narušava zakone kolektivnog ega, odnosno opštedruštvenog morala. Zato su njena stremljenja ka ljubavi i Bogu snažnija nego što je to slučaj kod muškarca. Rečeno crkvenim rečnikom, pošto je žena grešnija od muškarca, ona mora više da voli Boga. Zato muškarac spolja vlada ženom, ali joj se iznutra potčinjava. Na taj način će karakter muškarca biti onakav kakav je unutrašnji pogled na svet njegove žene.

- Nedavno mi se obratila jedna žena koja je imala dijagnozu: „neplodnost“ - nastavio sam razgovor. Kod njenog muža su takođe utvrdili istu dijagnozu. Međutim, on je iz prvog braka imao dete s drugom ženom - što znači da se neplodnost razvila nedavno. Objasnio sam joj sledeće: „Pogrešna životna filozofija oštećuje duše vaše dece i ne dopušta im da se pojave na svet - otuda i neplodnost.“

Zdravu decu rađa ona žena kod koje se ljubav ne poistovećuje s moralom, ispravnošću, principima, sposobnostima ili novcem. Ljubav bez morala će nastaviti da živi, ali moral bez ljubavi neće opstati.

- Možete da se molite na sledeći način - nastavio sam - „Gospode, zarad ljubavi prema Tebi spremna sam da se odrekнем moralnih principa, pravednosti, duhovnosti i idealâ“. Molite se da vaša ljubav ne zavisi od ljudskih vrednosti i da nikakve neprijatnosti i nesreće ne mogu da vam umanje ljubav prema Bogu. Ako budete radili na sebi, i ako vaš muž pokuša da promeni pogled na svet, ako shvati i oseti da je potrebno da živi prvenstveno za ljubav, a ne za principe, tada će preživeti.

U poslednje vreme prijatno me iznenađuju promene koje se dešavaju u karakteru pacijenata.

Jedna pacijentkinja, koja se trudila da bude pažljiva, tražila je od mene garancije da će joj nakon tretmana biti bolje. Želela je da joj jasno i precizno kažem koliko će se njeno stanje procentualno popraviti i da li će se ostvariti ono što je želela.

- Što ste više usmereni na rezultat - odgovorio sam joj - šanse da ozdravite biće vam manje. - Zatim, vi pokušavate mene i moj sistem da podredite sebi, odnosno ne želite da se menjate. A suština sistema se sastoji upravo u tome da bez promene svog „ja“ ne može doći do promena u drugim aspektima.

Na ovozemaljskom sudu prvo istupa javni tužilac a zatim advokat, dok na božanskom sudu istupa prvo advokat. Oprost proizilazi iz shvatanja sporednosti ljudskog „ja“, a osuđivanje kada je „ja“ primarno. Molim vas da prošetate i razmislite o onome što sam vam rekao.

Vratila se nakon 40-50 minuta. Započeo sam dijagnostiku, nekoliko sekundi usredsređeno razmišljao, a onda sam polako podigao pogled ka njoj.

- Za ovih sat vremena što ste radili na sebi zaradili ste samo smrt - saopštio sam joj. - Vaše polje se pretvorilo u dronjke... Upozoravao sam vas da u toku seanse ne smete imati nikakve zamerke prema meni. Najtužnije od svega je što vam u ovakvoj situaciji ne mogu pomoći, pošto vaša unutrašnja agresivnost blokira moju podsvesnu pomoć. Sve što mogu da vam predložim je da sačekate oko četrdeset minuta, a zatim da ponovo dođete.

Nakon sat vremena u ordinaciju je ušla sasvim druga osoba - pitomog pogleda, dobrodušna, mekih pokreta.

- Znate li - rekla je zastajkujući - u početku je ispred mene bio zid, ali sam odjednom shvatila šta ste mi govorili. Čini mi se da sam počela da se menjam.

Pogledao sam ponovo njeno polje, a zatim ga još detaljnije proverio. Sve je bilo čisto. Bilo je to polje normalne, zdrave osobe. Žena koja je pre dva sata došla kod mene na konsultaciju nekud je nestala. Ispred mene je i dalje bila samouverena žena, ali je to sada bila sasvim druga osoba. Osmehnuo sam se, a ona takođe. Nakon toga smo se rastali.

Setio sam se priče koju mi je pre nekoliko meseci ispričao moj asistent.

- Iznenadjen sam koliko se ljudi duboko menjaju iznutra. Jutros je na konsultaciju došla jedna gospođa. To je bila zver a ne žena. Kada je prošla pored mene imao sam osećaj kao da je protutnjao tenk.

- Konsultacija mi je zakazana u 10 časova i tačno u to vreme ču u njegovu ordinaciju - metalnim glasom je rekla.

Asistent je samo raširio ruke.

- Ako se ta žena ikada osmehivala, čini mi se da je to moglo biti samo u njenim prošlim životima. Ali posle tri sata je iz nje proistekla reč „izvinite“, pri čemu se i osmehivala; doduše, mentalno je i dalje bila oštra, ali njene oči su bile ispunjene do-o-o-o-brotom - rastezao je poslednju reč. - To više nije bio tenk, već limuzina, i to ona svadbarska, sva okićena cvećem - živopisno je završio moj asistent.

Boraveći u Njujorku, u jesen 1996. godine, razgovarao sam s jednom pacijentkinjom.

- Ispričaću vam priču o neobičnom događaju iz mog života - rekla mi je. - Tačno pre godinu dana nabavila sam vašu knjigu i video-kasetu. Kad god bih počela da gledam video-kasetu, nisam dugo izdržala, ili bih, u najboljem slučaju, odmah zaspala. Pokušala sam da čitam knjigu, ali sam imala utisak kao da mi je pesak u očima. Shvatila sam da ona nije za mene. Odložila sam je na stranu, a kasnije sam i zaboravila na nju.

Međutim, pre nekoliko meseci su počeli da mi se dešavaju problemi i nesreće. Osećala sam kako mi se omča sve čvršće steže oko vrata... Nedavno sam prišla hrpi knjiga u sobi i nasumice izvukla jednu. Bila je to baš vaša knjiga. Pročitala sam je brzo, lako i u jednom dahu. Odmah sam sve razumela i usvojila. Zatim sam uzela video-kasetu i s velikim zadovoljstvom je celu odgledala. Sada shvatam da duša treba da bude spremna kako bismo mogli da čitamo vaše knjige.

- Tako je - klimnuo sam glavom. - Duša se priprema kroz bol, kada se ruši utvrda ljudskih vrednosti. Lakše se približavamo ljubavi i Bogu kada prolazimo duhovne i fizičke patnje, koje nam pomažu da osetimo iluzornost ljudskih vrednosti i realnost ljubavi prema Bogu.

Osim toga, mnogima je jako teško da čitaju moje knjige zbog verodostojnih i veoma sažetih informacija u njima. U svetu postoji veliki broj literature koja je posvećena karmi, reinkarnaciji i moralu, ali to su uglavnom fantazije, bez konkretnih činjenica. Zamislite stepenice sa

hiljadu stepenika koje vode naviše. Međutim, na samom dnu stepenica nedostaje nekoliko stepenika i zato, ma koliko visoke i lepe one bile, možete poginuti ako krenete da se penjete njima. Smatram da se mojim stepenicama može proći.

Uticaj mojih knjiga pokazao se izuzetno velikim, što nisam očekivao. Svaki organizam poseduje određene zalihe informacionog kapaciteta. Promene se dešavaju prilično bolno, a nagle promene mogu dovesti do smrти. Prema tome, dužan sam da upozorim sledeće: možete drugome ponuditi informaciju o mojim istraživanjima, ali nipošto ne smete da ih namećete.

Kako je jedna moja pacijentkinja primetila: „Bolest dolazi s bolom i s bolom odlazi“. Mnogi su primetili da nakon krštenja ili svesnog obraćanja Bogu često otpočinju raspada subbine i mnogobrojni problemi. To govori da čovek nema dovoljno snage za promenu duše i da mu pomoć stiže putem životnih neprijatnosti, odnosno privremenim udaljavanjem od ljudskih vrednosti. I što je čovek manje ogorčen u toj situaciji, toliko brže prolazi put pročišćenja.

Konsultovao sam jednog mladića, čija majka je bolovala od raka i već je bila na samrti:

- Zapravo je trebalo da umrete vi - objasnio sam mu. - Majka vas podsvesno štiti. Počnite da se molite i da čistite svoju dušu, jer ćete tako pomoći njoj.

Nakon nekoliko dana me je pozvao telefonom:

- Juče smo moja verenica i ja imali saobraćajnu nesreću u kojoj je automobil bio potpuno uništen, a mi smo prošli bez ijedne ogrebotine. Shvatio sam to kao upozorenje.

- Nije to bilo upozorenje - odgovorio sam mu. - To je bila vaša realna smrt koja je trebalo da se desi nešto kasnije. Kada ste počeli da se molite, s jedne strane je to dovelo do nalog ubrzavanja svih procesa, odnosno „nečistoće“ iz duše su počele brže da se čiste, a, s druge strane, pošto je u vašim molitvama bilo mnogo više ljubavi nego sebičnih interesa, vaše anđeo čuvar je dobio dozvolu da vam pomogne. Skica nesreće je ista kao i ranije, ali su njene posledice sada ublažene.

Sve ove činjenice su mi pomogle da shvatim zašto moja knjiga nije imala nikakvog odjeka na Zapadu. Nijedan izdavač nije želeo da objavi moje knjige (pregovore su vodili poštovaoci mojih istraživanja). U

Engleskoj i Nemačkoj su bili potpuno nezainteresovani. Što se tiče Amerike, stvari su daleko zanimljivije.

Godine 1995. moja knjiga je prevedena na engleski jezik. Prvi prevod je bio neuspešan i profesor jednog američkog univerziteta ga je pažljivo ispravio, odnosno faktički je urađen novi prevod. Početkom 1996. nameravao sam da odštampam manji tiraž knjige i pošaljem ga u Njujork, ne bih li ispitao kakav će utisak ona ostaviti na čitaoce tog govornog područja.

Sećam se razgovora s jednim mojim poznanikom u vezi toga kakav će publicitet moja knjiga dobiti u Americi. Jer, sudeći po energiji polja, to je jedna od najproblematičnijih zemalja sveta. U tom trenutku je krenula prilično teška informacija. Sudbina mi se obratila s jasnom i kratkom porukom: „Pre oktobra 1996. godine ne treba da ti se pojavi knjiga u Americi“. Progundao sam, počešao se po glavi i odlučio da ne iskušavam sudbinu.

Početkom novembra 1996. godine, moja prva knjiga na engleskom jeziku je stigla u Njujork. Nakon nedelju dana sam telefonirao svojoj asistentkinji.

- Knjiga je stigla, međutim još uvek ne mogu da je preuzmem sa aerodroma.
- U čemu je problem, šta se dogodilo?
- Svi kompjuteri su im pregoreli i zato ne mogu da podignem prtljag.
- Da li se to u Njujorku često dešava?
- Koliko ja znam, ovo je prvi put otkad grad postoji.

Shvatio sam da Amerika iznutra još nije spremna za moje knjige. I kada su krenuli da me ubeđuju kako je potrebno da potrošim mnogo energije i vremena na reklamu da bi mi knjiga postigla uspeh u SAD, digao sam ruke i odgovorio im da se time neću baviti. Gubiti godine da bih pomogao onima koji to ne žele, ili nisu spremni, s moje tačke gledišta je bilo besmisleno. Bolje je to vreme i energiju usmeriti na dalja istraživanja i pomoći onima kojima je to preko potrebno.

Interesantno je to što su ruski emigranti, koji su deset ili dvadeset godina živeli van otadžbine, tražili moje knjige isto kao i ljudi koji žive u Rusiji.

Često sam se sretao sa sledećom situacijom. Jedan pacijent je sa mnom podelio sledeće:

- Govorite da se treba moliti i da treba osetiti kako je ljubav prema Bogu ono što pruža najveću sreću, međutim ja to niti osećam niti mogu da razumem.

- Ubediti svoju dušu da je ljubav važnija od svega drugog je veoma težak podvig. Prema tome, očajanju ovde nema mesta. Zamislite da vas zadesi snežna oluja. Šta biste uradili? Imate samo dva izbora - jedan je da legnete na zemlju i da se na kraju smrznete, ili da ustanete i nastavite dalje, ali bez ikakve garancije da ćete uspeti da preživite. Onaj koji tvrdi „Ne osećam ljubav prema Bogu i ne znam šta je to i zato se neću menjati“, sličan je onom koji kaže: „Mećava je toliko jaka da ništa ne vidim, niti mogu da se krećem te je stoga bolje da legnem i da se smrznem“. To je njegovo pravo i njegov izbor. Danas na čitavoj Zemlji počinje mećava...

Jedna pacijentkinja, koja je došla kod mene na konsultaciju, postavila mi je pitanje:

- Rekli ste mi da treba da se molim i ja sam se molila na sledeći način: „Gospode, zarad ljubavi prema tebi, spremna sam da izgubim i svoj život, želje, volju, svoje ljudsko „ja“, moralna načela, ideale, duhovnost, bogatstvo, kao i sve druge ljudske vrednosti“. A šta ako ja u srcu ne osećam tako, ili ne želim da prihvatom gubitak svega toga?

Slegnuo sam ramenima:

- Onda ne treba da se molite. Sačekajte malo, uskoro će vam sve biti oduzeto. A kada se budete razboleli ili umirali, biće vam daleko lakše da se molite.

- Ali šta ako to ne osećam, a ipak pokušam da ubedim dušu u suprotno? Mogu li tako da uradim?

- Naravno - odgovorio sam joj. Vaše više „ja“ je neprolazno i večno, ono je ljubav i Bog. A vaše sporedno, ljudsko „ja“, koje je inficirano osećanjima svoje lične važnosti, može se menjati. To jeste dosta teško ali će vas učiniti srećnom - a da ne govorim o promenama karaktera i zdravlja. Uvećanje ljubavi u duši čini da se osećamo uistinu srećni. Kada vaše sporedno, ljudsko „ja“ oseća da je realnije i važnije od ljubavi, tada ljubav u duši počinje da se gasi. To i jeste prava nesreća, bez obzira kakva zemaljska bogatstva čovek imao.

- Mogu li da vam postavim još jedno pitanje?

- Izvolite.
- Zašto ne mogu da se krstim u crkvi?
- Zato što je krst simbol odricanja od svih ljudskih vrednosti zarad ljubavi prema Bogu. Do današnjeg dana vi to niste bili u stanju da učinite. Isuviše čvrsto ste vezani za svoj ego, želje, principe, ciljeve, ideale, sposobnosti, volju i intelekt. Sve to pojačava gordost, odnosno neprihvatanje gubitka ljudskih vrednosti. U Bibliji je to opisano kao đavolizam.

Kroz post, gladovanje, vežbe disanja, fizički rad i umor, kao i kroz ograničenje želja, pokušajte da na početku redukujete osećaj važnosti svog ljudskog „ja“.

Pokušajte da se molite kod kuće, klečeći na kolenima, jer je taj položaj simbol uniženja našeg ega. Kada sklopite dlanove - to je simbol uniženja vaših sposobnosti. Kad u molitvi čelom dodirujete pod - to je uniženje vašeg uma. Ali dok se molite, obavezno zapamtite jednu prostu stvar: vi time unižavate svoje ljudsko „ja“ i odričete se ljudskih vrednosti. Spuštate se na kolena i obarate glavu pred ljubavlju koja ne zavisi niti će ikada zavisiti od bilo kakvih ljudskih vrednosti, ma kolike one bile.

POJEDINAC I DRUŠTVO

Pokušao sam da pomognem jednoj devojčici posredstvom njenih roditelja. Imala je ozbiljne psihičke i gorovne smetnje. Na prvi pogled je sve izgledalo jednostavno: um je blokiran, što znači da je reč o prekomernoj vezanosti za sposobnosti, intelekt, kao i za ono što leži u njihovoј osnovi: duhovnost, plemenitost, mašte, nade i ideale. I pored toga što su roditelji radili na sebi, situacija se nije popravljala. Osećao sam kako ovom slučaju nisam dorastao. Njena bolest se nije „uklapala“ u moj sistem.

Kasnije, kada sam dosegnuo suptilnije nivoe, uočio sam da je devojčicina glava zatvorena čaurom koja je povezana sa sudbinom čitavog čovečanstva. U prethodna tri života je imala ogromna očekivanja od celokupnog čovečanstva. Preterani zahtevi su se ticali kontakta s budućnošću i bili vezani za najviše oblike opšteliudskog morala. Po svemu sudeći, nivo njene svesti u prošlim životima, a samim tim morala, etike i poštenja bili su izuzetno visoki. Čitavo čovečanstvo je ogrezlo u nepopravljivi greh i kao takvo je bilo nedostojno ljubavi, smatrala je ona.

Gađenje i prezir koje je u jednoj fazi života osećala prema svom komšiji, postepeno su se širili na sve veće grupe ljudi, a zatim i na čitavo čovečanstvo. Pošto su ljutnja, prezir i osuda samo skrivene forme želje da neko umre, potomci takve osobe, koja stalno osuđuje i prezire, želeće smrt čitavom čovečanstvu i samo će tragati za načinima kako da je realizuju. Kada broj takvih ljudi dostigne određenu granicu, čovečanstvo više neće moći da prezivi.

Što je šira naša ličnost, time je teže prevazići ovu pogibeljnu tendenciju. Širina ličnosti se određuje širinom njenih kontakta sa objektima u Vasioni. Ako je čovek nekada živeo na drugim planetama, galaksijama ili drugim svetovima, on je na suptilnom nivou i dalje u kontaktu s njima. Njegove mogućnosti uticaja na kolektivnu svest su ogromne, ali je istovremeno i odgovornost koju taj kontakt nosi velika. Primitivna osoba će očajnički omrznuti komšiju koji ju je opljačkao. Duhovna osoba je već u stanju da osuđuje celo društvo koje ima takve manire, dok je osoba visoke duhovnosti u stanju da, u liku komšije, prezre čitavo čovečanstvo koje je „skrenulo s pravog puta“.

Ranije nikako nisam mogao da shvatim neobičnu činjenicu. Naime, čuo sam priču o klasičnom crnom magu, koji je imao ogromne sposobnosti i još veći ego. Bio je to potpuno nemoralan i neetičan

čovek. Postavlja se pitanje: kako osoba s takvim beskrupuloznim moralom i ponašanjem ne biva kažnjena? Zašto joj s Višeg plana dopuštaju da postupa nemoralno?

Distanciono sam pogledao polje tog čoveka. Odakle dolaze tolike moći i visok duhovni potencijal? U „trećoj“ inkarnaciji je živeo na drugoj planeti, na sasvim suprotnoj strani naše Galaksije, u civilizaciji koja je srodna našoj. U pretprešloj inkarnaciji je takođe živeo na drugoj planeti naše Galaksije, a prošlu inkarnaciju je proživeo u Južnoj Americi, na području Brazila. Budući da je tamo prisutna snažna vezanost za prošlost, odnosno za materijalne vrednosti, to ukazuje da je bio jako usmeren na ego, koji je povezan s našom materijalnom ljušturom, to jest telom. U ovom životu u njegovoj podsjeti su već utisnute velike duhovne sposobnosti i ogroman egoizam.

Pogledao sam gde je taj čovek živeo u svojoj „četvrtoj“ inkarnaciji. Opet je bio u pitanju Brazil. Neko vreme sam razmišljao, upoređivao, analizirao, ali mi je nešto bilo čudno. Rekao bih da se čovek približio velikim duhovnim dometima i da je trebalo da se razvija dalje. Zašto je bilo potrebno da ga Bog gurne u ljudski ego, kao da je zaboravio duhovne visine na koje se on uspeo?

U Indiji postoji pojam „avatar“. To je čovek koji se pojavi na Zemlji s ciljem da pomogne ljudima, da ih spase. U indijskoj filozofiji, kao i mitologiji, glavni cilj čovekovog života sastoji se u tome da se on, kroz što manji broj preporađanja, osloboди ljudskog „ega“ i telesne ljušturi; na taj način će otici u više sfere i prekinuti krug rađanja i umiranja na Zemlji. U ovom slučaju se radilo o tome da je čovek, koji je dotakao više sfere, došao na Zemlju ne kao prosvetitelj, ne kao onaj koji vodi ljudе, već kao rušitelj svega što je sveto i etično. Najblaže rečeno, Bog ima vrlo čudnu logiku.

Poznate su mi desetine slučajeva blokiranja kontakta s višim sferama; mnogo puta sam bio svedok toga da je čovek, s nekom svrhom i razlogom, bio zatvoren u sopstveni ego i na taj način prinuđen da sve zaboravi - dakle, to je tendencija koja se može istraživati.

Uspeh će sigurno doći nakon što učini stotine i hiljade pokušaja. Najvažnije od svega je da se novi pokušaj razlikuje od prethodnog. Već sam se na to navikao i znam da će pre ili kasnije doći do rešenja. I zaista dolazi.

Vasiona pulsira, kao i svaki objekat u njoj. Bilo koji pravac kretanja periodično prelazi u svoju suprotnost. Prauzrok se ne može shvatiti

prateći samo „levi“ smer ili samo „desni“. Bog je i „levo“ i „desno“, odnosno obe suprotnosti istovremeno, dve strane jedne iste medalje.

Što više nivoe svesti čovek dosegne, time njegova ličnost postaje šira, uključujući etičnost i moralnost. Ali ukoliko viši slojevi svesti za njega postanu važniji od ljubavi prema Bogu, ta vezanost će se preokrenuti u katastrofu: želja da uništi sebi slične će se pojačati do neslućenih razmara.

Da bismo spasili dušu takvog čoveka potrebno je da mu onemogućimo kontakt s višim sferama, da mu blokiramo sećanje na taj kontakt. On ne sme ništa da zna o tome, budući da je bez svoje fizičke ljuštare, pre svog začeća i rođenja, prolazio kroz više nivoe svega postojećeg. A sada je zagnjuren u potrebe svog krhkog tela, živi kroz svoj ego i misli samo na sebe, lečeći na taj način svoju dušu.

Pre nedelju dana, u polju ćerke jednog mog pacijenta, otkrio sam veoma opasnu tendenciju - potpunu fokusiranost na više nivoe moralnosti, na duhovnost, plemenitost i ideale.

- Nemojte sprečavati ćerku da bude egoistična - posavetovao sam mu. - Po prirodi stvari žena se više okreće materijalnim a muškarac duhovnim vrednostima. Da se kojim slučajem vaša ćerka rodila kao muškarac, ona bi nastradala, s obzirom na to da je njena orijentacija na duhovne vrednosti neuporedivo snažnija nego orijentacija na ljubav. Da li se sebično ponaša? - upitao sam ga.

- Da, to je neverovatno - odgovorio mi je - sve je tako kako kažete. - Ona nikome ne dozvoljava da uzima njene igračke, da zalazi na njenu teritoriju niti bilo šta deli s drugima... Ali, izvinite, mislim da nisam dobro shvatio šta mi savetujete. Da li to znači da treba da je podržavam u njenom egoizmu?

- Ne. Međutim, s druge strane, ukoliko biste pokušali da slomite njen egoizam silom ili da promenite njena ubeđenja, tada bi se, naravno, on promenio u svoju suprotnost - altruizam i kolektivizam. Ali to bi moglo da se završi tragedijom kako za nju tako i za okolinu. Sebičnost se ne prevazilazi kolektivizmom, već ljubavlju prema Bogu.

Individualnost i egocentričnost, uz odsustvo ljubavi, sve više štete nanose svetu. U tom pravcu se kreće kapitalizam. Međutim, kolektivna svest, koja je doživela procvat u socijalizmu, još je opasnija. Ranije je individualna svest, koja je nastala na Zapadu, bila pokretač razvoja civilizacije, i, smenjujući se s kolektivnom svešću Istoka, rađala filozofiju i

kulturu. Čovečanstvo je danas došlo do takve situacije da su egocentrična i kolektivna svest podjednako pogibeljne ukoliko su lišene ljubavi.

Neophodno je da se dogodi određena promena svesti u kojoj primat neće nositi ni materijalne ni duhovne vrednosti, već ljubav, i to pre svega ljubav prema Bogu kao Tvorcu, Prauzroku.

Međutim, jednostavno pojavljivanje neke nove religije neće ništa promeniti - potrebno je prožimanje religije i nauke. Religija bi trebalo sve više da stremi ka nauci, logici i analizi, a nauka da se približava Bogu, ljubavi i moralnosti - i to moralnosti koja će se prvenstveno oslanjati na ljubav prema Bogu, kao i na ljubav uopšte, a ne na individualnu ili kolektivnu svest. Takve tendencije u svetu postoje, što znači da postoje izgledi da čovečanstvo preživi.

Avatar postaje onaj čovek koji je dotakao najviše duhovne nivoe, ali ih je podredio ljubavi. Međutim, oni kojima je duhovnost postala važnija od ljubavi prinuđeni su da se vraćaju nazad i da žive kao izdajnici, podlaci i oni koji su materijalna bogatstva postavili kao svoju najvišu vrednost. Kako god čudno izgledalo, u prvo vreme to pročišćava njihovu dušu, ali ih potom hipertrofirano usmerenje na sopstveni ego proždire. Po već ustaljenoj šemi, oni zatim hrle u duhovnost, da bi tek na kraju pronašli put ka ljubavi. Ali, ukoliko obrnu tok stvari i ranije pronađu put ka ljubavi, brže će se spasiti.

Jednom prilikom sam gledao odličan ratni film. Prikazivao je teroristu koji je razneo autobus pun putnika. Imao je ledeno hladan i surov izraz lica i bio je spremjan da radi novca uništi sve i svakog.

„To i nije najgore što se može dogoditi“ - razmišljao sam gledajući u TV ekran. Jer kad teroristi zahtevaju novac ili postavljaju određene uslove, još uvek je moguće postići neki dogovor s njima. Ali kada se pojave teroristi koji imaju samo jedan cilj - da unište ceo grad ili čovečanstvo samo zato što ne treba da postoje - to je onda prava katastrofa. Takvi teroristi neće ništa tražiti niti će postavljati bilo kakve uslove. Tada ni policija niti specijalne službe neće moći da spasu situaciju.

Ne treba se boriti s pojedincima, već sa onim šta ih je stvorilo takvim - a to je pogrešan pogled na svet. Kako promeniti čovekov pogled na svet - to malo ko zna. Za sada su, u ovakvim slučajevima, čak i

najnaprednija dostignuća iz oblasti psihologije na nivou primitivne magije.

U Njujorku sam prvi put boravio 1995. godine.

- Koji je najegzotičniji restoran u ovom gradu? - zanimalo me je.
- Već smo obišli sve restorane u Brajtonu - odgovorili su mi prijatelji. - Posetio si restoran „Meriot“ na četrdeset osmom spratu, koji se okreće oko svoje ose. Ali restoran na prvom spratu kula-bliznakinja, gde se nalazi Svetski trgovinski centar, ne možemo da posetimo jer je, zbog renoviranja koje se odužilo, zatvoren do kraja maja meseca.

Nakon nekoliko dana prolazili smo pored ta dva solitera - prizemlje jednog iz njih je bilo prekriveno ogromnim sivim platnima. Tada sam čuo priču o onome što se desilo. Arapski teroristi su u prizemlje solitera postavili kamion prepun eksploziva i digli ga u vazduh. Soliter je izdržao. Japanci su ga kvalitetno izgradili. Satima je tekla evakuacija ljudi. Koliko se sećam, u zgradi je bilo oko dvesta hiljada ljudi u toku radnog vremena. To je čitav grad.

Proračun je bio jednostavan: jedan soliter se ruši i povlači za sobom drugi, kao domine. Stotine hiljada ljudi je moglo da pogine. A sve to bi učinila šačica ljudi.

Pre godinu dana, dok sam boravio u Njujorku, jedan pacijent mi je postavio pitanje:

- Da li ste gledali film o Nostradamusu? Nedavno je prikazan na televiziji.

- Nisam. A šta je u njemu interesantno?

- Nostradamus je tačno predskazao atentat na Džona Kenedija.

Prema njegovom predskazanju, pravog ubicu neće nikada uhvatiti i da je ta osoba čekala u zasedi, skrivena u grmlju. Policija je odlučila da proveri tu informaciju i kada su analizirali arhivske snimke, na jednoj fotografiji, koja je napravljena u trenutku ubistva predsednika, videla se silueta čoveka koji je čucao u grmlju sa snajperom u rukama. Preciznost predskazanja se pokazala neverovatno visokom.

Ali to nije sve. Prema Nostradamusu, Njujork bi trebalo da nestane sa lica Zemlje 1998. godine. Šta vi mislite o tome? - upitao me je.

Slegnuo sam ramenima.

- Čak i ako bi mi bilo dozvoljeno da vidim budućnost velikom broju ljudi, o tome ne bih smeо da govorim. Često mi pacijenti potvrđuju da

se obistinilo ono što sam im predskazao. Međutim, kada gledam budućnost pacijenta i govorim mu o njoj, kao prvo, ne saopštavam mu sve što sam video, a kao drugo, trudim se da ga naučim kako da se pravilno postavi prema događajima, ali i da mu pokažem pravi smer - ka Bogu i ljubavi. A ako se sve obistini, pacijent ulaže više energije kako bi promenio sebe.

Pošto je svest velikog broja ljudi teže promeniti, tačna predskazanja događaja mogu biti jako opasna. Stoga mi sa Višeg plana može biti onemogućeno da njihovu budućnost vidim detaljno. Zato se više bavim sadašnjošću, uzimajući u obzir to da je moguće dati prognoze polazeći od stanja na suptilnom planu. Kada je Njujork u pitanju, prognoze nisu baš dobre.

U januaru 1997. godine bio sam u Njujorku gde sam držao konsultacije. Asistentkinja mi je saopštila da izvesna gospođa, koja je godinu dana sanjala jedan te isti košmarni san, želi da se vidi sa mnom. Sanjala je eksploziju i sve je bilo u plamenu; rušile su se zgrade a ona je tražila svog sina kog nije mogla da pronađe. Mesto događaja je Njujork, a vreme 1997. godina.

- Biću srećna ako se ispostavi da nešto psihički sa mnom nije u redu - rekla mi je preko telefona. - Međutim, psihijatri i ekstrasensi, koje sam posetila, smatraju da sam potpuno zdrava.

Posle nekoliko dana, na konsultaciji mi je bio jedan pacijent. Govorio je brzo i agresivno.

- Satanizam je svuda oko nas! - u rastrojstvu je uzvikivao. - Hoće li već jednom, u Božju mater, ovaj Njujork biti raznet?...

Kada je primetio moj ironični pogled, brzo je dodao:

- Postoje tehničke mogućnosti za to.

Teško da bi to moglo da bude ozbiljno. Najveća opasnost ne leži čak ni u tome da li postoje tehničke mogućnosti, nego u tome, da ako tako razmišlja jedan čovek, tad isto razmišljanje može biti prisutno i u podsvesti drugih ljudi. Prvo se u nama rađa cilj, a zatim se stvaraju tehničke mogućnosti.

Sledećeg dana sam ponovo držao konsultaciju.

- Recite mi - oprezno me je pitala jedna pacijentkinja - da li je tačno da Njujork mora da bude uništen?
- A zašto tako mislite?
- Ne tako davno, na televiziji su gostovale četiri vidovite osobe koje su izjavile kako će do 1999. godine Njujork biti zbrisani s lica Zemlje.
- Hajde da pogledamo kakva je energija Njujorka na suptilnom planu - predložio sam joj - pa ćemo na osnovu toga lakše izvoditi zaključke. Krenimo od 1985. godine: energija Njujorka je izuzetno visoka, trostruko viša od uobičajene. Što se tiče 1990. godine - sve je u redu; 1991, 1992 i 1993. godine su takođe u redu; krajem 1993. godine - primetna su neka kolebanja, a početkom 1994. godine - naglo pogoršanje. Kada je reč o običnim gradovima, tada je nivo energije bio ispod proseka. Zatim sledi manja „jama“, krajem marta, koja bi trebalo brzo da se izravna, a 1997. godine ponovo sledi pad. To znači da može doći do nekih problema.

Pacijentkinja je odavno otišla, a ja sam kroz prozor posmatrao bruklinski pejzaž.

Zašto baš Njujorku predskazuju takve lomove? Zašto je 1994. godine došlo do naglog energetskog pogoršanja? Šta je to moglo da isprovocira? Koliko su realni snovi žene koja mi je telefonirala?

Budućnost Njujorka nisam želeo da gledam, a čisto sumnjam da bi mi s Višeg plana bilo dozvoljeno da je vidim.

Pokušajmo da prosuđujemo logički. U toku sna možemo da izlazimo na suptilne nivoe koji su povezani s budućnošću. Događaji koji se odvijaju na suptilnom planu se mogu realizovati na fizičkom, ali i ne moraju. Naglo pogoršanje energije Njujorka u letu 1997. godine i događaji koji bi potom mogli da uslede, sudeći po svemu, nisu nerealni, što je pomenuta žena videla u snu.

Ali šta je ona mogla da vidi? Energiju ili realne događaje? Ili su njeni snovi samo slikoviti prikaz energetskog pada u Njujorku, ili zaista nisu isključeni realni problemi - možda i ne toliko globalni kakvim su joj se prikazivali u snovima. Kada sam pokušao da očitam informaciju o tome, ona se zatvorila. Shvatio sam da sam došao do graničnog nivoa i da je dalje napredovanje opasno.

Šta činiti? Ako zakaže intuicija, možda će pomoći logika. Zašto se baš 1994. godine pogoršala energija Njujorka? Setio sam se svih velikih

događaja s početka 90-ih godina i rešenje mi je došlo lako i neočekivano: raspad socijalizma.

Jedan pacijent mi je postavio pitanje:

- U prvoj knjizi ste napisali da je Amerika vezana za novac i materijalna blaga, i zato ima visoku podsvesnu agresivnost. A Rusiji to nisu dopustili s Višeg plana i zato je ona na unutrašnjem planu čistija. Pročitao sam vašu drugu knjigu u kojoj objašnjavate da je vezanost za duhovnost opasnija nego vezanost za materijalno. Ispada da niste potpuno u pravu...

Složio sam se s njim:

- Da, tako ispada. Međutim, tekst knjige neću menjati. U to vreme sam tako razmišljaо, pa neka tako i ostane.

Kasnije sam se, u mislima, više puta vraćao na tu temu i nakon izvesnog vremena postepeno mi je sve postajalo jasno. U Americi, koja je u duhovnom smislu prilično primitivna, žive uglavnom oni koji su u prošlom životu živeli u Rusiji, Indiji ili Tibetu (odnosno, dolazi do tzv. karmičke imigracije). Baveći se problemima materijalne svakodnevice, ljudi se odmaraju od stroge fokusiranosti na duhovne vrednosti. Unutrašnje rezerve duhovnosti su dovoljne za jednu ili dve inkarnacije, nakon čega takav način života postepeno ubija njihovu dušu zbog čega je opet potrebno da se rode na Istoku. Amerika jeste, spolja gledano, vezana za novac, a iznutra za duhovnost.

Međutim, situacija se u svetu kvalitativno izmenila. Svojim pacijentima sam to objašnjavao na sledeći način:

- Ljubomoran postaje onaj čovek kod kog dominira kolektivan način razmišljanja, odnosno komunikacija s drugim ljudima i harmonični odnosi su za njega veoma značajni. Zamislite čoveka koji je u ovom životu ljubomoran, sumnjičav i uvredljiv. U sledećem životu će takav način razmišljanja postati smrtonosan po njega i on će biti primoran da se preorijentiše na individualni.

Sada mu porodica neće biti najvažnija u životu, već posao, karijera, sposobnosti i intelekt. On postaje sve više vezan za pomenute vrednosti, a samim tim i razdražljiv, jer ne može da prihvati neuspeh i uniženje sebe kao lidera. Međutim, i pored svega, on ostaje zdrav, pošto duboko u sebi nije vezan za pomenute vrednosti. U tom životu se njegova duša odmara od ljubomore i vezanosti za odnose.

U sledećem životu odnosi mu ponovo postaju najvažniji. Ako se kroz neke postupke ne veže dublje za njih, neće imati problema sa zdravljem.

Danas se svi ovi procesi odvijaju daleko brže. Čovek se prepušta odnosima ali oseća da mu zbog toga prete bolesti i smrt. Stoga se baca na sposobnosti, intelekt - ali otkriva istu ovu opasnost. Kombinacija ljubomore i gordosti obično mu ne ostavlja izglede da bude zdrav. U takvim situacijama šanse za preživljavanje ima samo onaj koji je po prirodi dobrodušniji, odnosno onaj u čijoj je duši više ljubavi. Što se čovek brže okreće ka ljubavi, to će lakše prevazići pogibeljnu situaciju.

Ako težnja ka ljubavi nije dovoljno snažna, tada kolektivni ego počinje da pobedi individualni. Taj proces se odvija kako u pojedincu tako i u celom društvu. Socijalizam je nastao kao svest o pogibeljnosti filozofije individualizma. Egoizmu je suprotstavljen kolektivizam. Budući da u tom boju nije bilo ni sudije, ni ljubavi prema Bogu, niti moralnih zakona koji iz nje proističu, kolektivna svest je počela da uništava individualnu. Rezultati su poznati celom svetu.

Međutim, ta konfliktna situacija se nije razrešila do kraja. Znači, bilo je potrebno da se ona uništi a zatim obnovi u većem obimu. Situacija je zaustavljena 1991. godine. Iste godine se pojavila druga, još opasnija. Ako su nekada postojala dva sistema koja su se međusobno sukobljavala i pokušavala da se međusobno unište - na taj način su ipak održavali ravnotežu. Međutim, posle raspada Sovjetskog Saveza Amerika je postala politički i ekonomski lider u čitavom svetu.

Analizirajući sve to, shvatio sam: podsvesna agresivnost Amerike je visoka zato što je ta država generalno vezana za zemaljske vrednosti. Kada su karmički procesi sporo proticali, kombinacija unutrašnje vezanosti za duhovnost i spoljašnje - za materijalna bogatstva, davali su veličanstveni efekat.

U Rusiji je vezanost za materijalne i duhovne vrednosti bila spoljašnja. Rusija je neprekidno nastojala da pređe sa despotizma na demokratiju. I pošto je bliža Istoku, na kraju je u njoj pobedio despotizam, odnosno prevagu je odnела isključiva vezanost za duhovne vrednosti.

Dokaz tome je uništenje Novgoroda od strane Ivana Groznog, ubistvo cara nakon ukidanja kmetstva, ubistvo Stolipina koji je počeo da

uvodi farmerski način privređivanja i podsticao Rusiju ka demokratiji. Svaki pokušaj demokratskih reformi u Rusiji se gušio omčom despotizma. Setimo se, na primer, nove ekonomske politike, s kolektivizacijom koja je usledila, pokušaj Hruščova da organizuje sovjetsku narodnu privredu i njenu stagnaciju po dolasku Brežnjeva.

Demokratske reforme, koje su počele sa vladavinom Gorbačova, završile su se pučem. Kasniji pokušaji Jeljcina da stvori demokratsku državu i sve veće jačanje konzumerizma, materijalizma, klanjanja Zapadu, kao i individualizma u politici, ekonomiji i kulturi, omogućavali su da se pojača tendencija povratka ka duhovnosti i čvrstoj totalitarnoj vladavini.

Rusija nikada neće moći da postane stroga zapadna država sa individualnom svešću, niti će postati despotska, država istočnjačkog tipa. Pre ili kasnije ona će naučiti da spaja oba načina razmišljanja i filozofije, što će omogućiti da se spase celo čovečanstvo. Tim pre što je ona napravila presedan u pogledu ujedinjenja ovih oprečnih principa. U vreme vladavine Petra Velikog, surovi despotski metodi vladavine su se kombinovali sa zapadnim demokratskim tendencijama, kao i kulturom i obrazovanjem koji su pristizali iz Evrope.

Na tom planu Sankt Peterburg ima nesumnjivo najveće iskustvo. Zahvaljujući svom geografskom položaju, energija koja vlada u tom gradu, kao i njegova istorija, daju mu najveću šansu u stvaranju novog načina mišljenja.

Put koji je prošla Rusija Americi tek predstoji. Od toga u kojoj meri će se pravilno graditi američka ideologija, kao i od toga kako će se razvijati njena kultura i umetnost, zavisi koliko brzo će Amerika savladati put na kome se napatila Rusija.

Sećam se razgovora od pre par godina koji sam vodio s jednim američkim isceliteljem:

- Vaše polje je čisto - rekao sam mu. - Zdravi ste i nemam nikakvih primedbi.

- Ne interesuje me zdravlje - odgovorio mi je. Hteo bih da saznam nešto o svojoj duši i svojoj sudsibini.

- U redu. U četvrtoj, petoj i šestoj inkarnaciji ste živeli u Indiji. Toliko ste se posvetili razvijanju duha da je vaša svest počela da degradira, moral takođe. Poslednje tri inkarnacije ste živeli u Africi i bili ste spremni da zbog novca i materijalnog bogatstva ubijete svakog. U

vašem polju na suptilnom planu vidim smrt petoro ljudi. Ona je na neki način povezana s vama.

U ovom životu vam neće biti dozvoljeno da imate puno novca, jer biste u suprotnom ubijali druge, ili biste, pokušavajući da spasete svoju dušu, ubijali sebe. Osim toga, vaše duhovne vrednosti će periodično biti unižavane: podnosićete izdaju i nepravedan odnos. Ako do toga ne dođe, može nastati ozbiljan psihički poremećaj, bolest ili čak smrt.

Još jednom sam pogledao njegovo polje.

- Iskušenja po pitanju ljubomore i gordosti ste već imali. Želim na tome da vam čestitam: prošli ste kroz njih ali ste uspeli da sačuvate ljubav.

- Ispričaću vam samo jedan od mnogih slučajeva - polako je počeo da govori. - Pre deset godina sam se bezumno zaljubio u jednu devojku i ponudio sam joj brak. Ona je pristala. Sećam se dobro tog dana kada je trebalo da se obavi venčanje. Bila je prelepa u beloj venčanici. Ali tog istog dana me je prevarila s drugim čovekom, s kojim je i pobegla.

Posle nekoliko godina mi se vratila; dugo me je molila da joj oprostim što sam na kraju i učinio. Onda mi je izložila jedan vrlo unosan projekat i ponudila mi da u njega zajedno uložimo novac. U stvari, njen je bio samo predlog, dok je ceo projekat trebalo da ja finansiram. Uzeo sam sav novac koji sam imao, a deo koji je nedostajao sam pozajmio od prijatelja. Prikupio sam 100.000 dolara, koliko joj je bilo potrebno. S tim novcem je ona po drugi put nestala i više se nije vratila.

Obojica smo se smeškali.

- Vidite kakvu ste sreću imali - rekao sam mu. - Ko će drugi, ako ne žena, da spasava dušu muškarca?

- Uzgred, kada je reč o novcu - zamišljeno je dodao iscelitelj - moj bioenergetičarski rad se zasniva na tretiranju kičme pacijenata. Određenim pokretima, pritiscima i uticajima pomoću prane, usklađujem energiju mozga i kičmene moždine. Imao sam ponudu da se time bavim kao stalnim poslom, gde bi mi po seansi plaćali 500 dolara. Odbio sam, jer isceljivanje nije moj stalni posao - više me privlači gluma. Tako da sada po seansi naplaćujem 50 dolara.

- Znate li zašto vas privlači da se bavite glumom? - pitao sam ga. - Da bi se oblikovalo ljudsko „ja“ treba iskoracići van njegovih granica. Drugim rečima, potrebno je uzdići se iznad želja i volje, života i svesti. To je moguće učiniti samo kroz ljubav. Radi toga je neophodno prihvatići sva poniženja naših vrednosti. Glumac ne drži do morala i novca zato što ih

uglavnom nema. On ima samo ljubav i živi od nje. To je ono što ga čini pravim umetnikom. Glumci često postaju ljudi koji su ljubomorni i gordi jer im je preostao samo jedan put, a to je put ljubavi koji im spasava dušu i život.

Prisećajući se razgovora sa ovim čovekom, razmišljaо sam o tome kako on odražava sliku čitave Amerike. Što su novac i moral od veće važnosti, što je iluzornija ljubav, time su i problemi neminovni.

Ipak, zašto je baš u Njujorku najlošija slika? Analizirao sam ponovo činjenice koje, gledano spolja, zapravo uopšte nisu bile međusobno povezane, i postepeno je sve počelo da se sklapa u pouzdan sistem.

- Da li biste bili ljubazni da mi objasnite jednu čudnu pojavu? - obratila mi se jedna žena koja je došla na konsultaciju. - Emigranti dolaze u Ameriku, muče se tamo i doživljavaju probleme. Ali se na kraju, generalno gledano, sve normalizuje. I baš u to vreme, kao po pravilu, kada su se adaptirali i počeli da napreduju - njihovi roditelji naprasno umiru, a oni se razboljevaju...

- Stvar je u tome - odgovorio sam joj - što ljudske vrednosti nastaju od naših želja, od našeg života, od onoga što nazivamo srećnom sudbinom. Dok čovek prolazi kroz probleme, njegova vezanost za ljudske vrednosti je manja - što znači da mu je manja podsvesna agresivnost i da se više oslanja na ljubav. Samim tim je i zdrav.

Čim počnu da mu se ostvaruju želje, naglo mu se povećava nivo vezanosti, što dovodi do prave eksplozije unutrašnje agresivnosti. Blokada te agresivnosti se prvo pojavljuje kod roditelja, u slučaju da je njihova pogrešna orientacija učinila da im deca budu vezana za ljudske vrednosti. Karmički gledano, ne zavise samo deca od roditelja. Ako je detetova duša čista, onda „prljavštinu“ koju su mu preneli roditelji ne odrađuje dete, već oni. Zato je bogatstvo koje dolazi bez muke veoma opasno.

Psiholozi ni danas ne mogu da objasne sledeću činjenicu: čovek stekne visoku poziciju na poslu i veliki novac - i odjednom izvršava samoubistvo. Druga činjenica: zašto je u Švajcarskoj, u najuređenijoj zemlji, koja ima jedan od najviših standarda u svetu, tako visok procenat samoubistava? U osnovi i jednog i drugog slučaja se nalazi isti mehanizam.

Amerika je simbol ostvarenja svih želja. To je zemlja koja je najizrazitije usmerena na zemaljske vrednosti. Zato je donekle mogla da je uravnoteži samo karmička imigracija.

Nedavno mi je jedna pacijentkinja pričala kako su joj uoči samog puta za Njujork opljačkali stan. Druga žena je par dana uoči leta za Njujork poginula pod točkovima automobila na krajnje absurdan način. Kod nekih ljudi neposredno pre odlaska u Ameriku dolazi do totalnog sudbinskog kraha. Razlog tome je jasan: ciljevi, želje i nadanja tih ljudi u vezi s boljim životom stupaju u rezonansu sa analognim programom Sjedinjenih Američkih Država. Pritom dolazi do njihovog naglog jačanja, što se ispoljava kroz životne krize.

Počev od 1994. godine, Amerika je snažno povukla čitav svet ka zemaljskim vrednostima, odnosno ka udobnom životu, ostvarenju planova, ciljeva i zadataka. Dakle, da bi čovečanstvo preživelo, tamo mora da dođe do destabilizacije udobnog života, kraha želja i nada. To se može manifestovati kroz pogoršanje njenog ekonomskog položaja, zatim fizičkog i psihičkog zdravlja njenih stanovnika, naročito novorođenčadi, te kroz neplodnost, terorističke napade, prirodne nepogode i dr.

Međutim, pošto je Amerika zemlja imigranata, čiji je energetski lider Njujork, logično je očekivati da će najveći problemi početi da se dešavaju upravo na teritoriji tog grada. Onoliko koliko Amerika bude spremna da prihvati novi pogled na svet, koji se rađa u Rusiji, biće joj lakše da savlada teškoće koje joj predstoje.

LJUBAV I MORAL

Kada pacijent dođe kod mene, prvo mu kažem da mi iznese svoje probleme. Kada ih izloži, upoređujem ono što sam čuo sa onim što sam video i tad otpočinje naš dijalog.

Dijagnostikovao sam polje jednog muškarca. Po svemu sudeći, u prošlom životu je ubio svoju ženu zato što je bio ljubomoran. Znači, u ovom životu je veoma opasno po njega da zasnuje porodicu i da, generalno, ostvari čvršće odnose sa ženama. Međutim, u polju iznad njegove glave video sam dušu njegovog deteta, iako su bile male šanse da se rodi: ili neće doći do začeća ili će ono umreti.

U ovoj inkarnaciji su moral, pravednost i ideali za mog pacijenta bili najviša svetinja. Pojam „ljubomora“ ne krije u sebi samo osećaj posedništva, odnosno strah od gubitka odnosa, koliko bojazan da se ne izgube ideali, moral, snovi i nade. Svoju ženu je ubio ne samo zato što je raskinula vezu s njim, već ponajviše zbog toga što je zgazila njegov moral i njegove predstave o pravednosti.

Sudeći po karmičkom crtežu, neće mu biti dozvoljeno da ima porodicu, međutim decu bi trebalo da ima. Ali ako mu moralnost i ideali budu važniji od ljubavi, on će to najverovatnije da plati rakom prostate. Taj proces je otpočeo - što znači da on već sada nije u stanju da prođe kroz to iskušenje.

Krupan muškarac je sa iščekivanjem gledao u mene kroz stakla svojih naočara koja su svetlucala.

- Za godinu, najviše dve, možete imati velikih zdravstvenih problema - saopštio sam mu. - Trebalo bi da imate dete, ali se uporno opirete tome.

- Ja ne mogu da imam dete - odgovorio mi je. - Ja sam katolički sveštenik i nama je zabranjeno da imamo porodicu.

- Porodicu zaista ne bi trebalo da stvarate, ali decu morate da imate.

- Ali to nije moralno.

- Naravno - saglasio sam se. - To je u suprotnosti sa moralom, ali nije u suprotnosti s ljubavlju i Višim zakonima Vasione.

- Ali ako se ipak potrudim da živim ispravno i moralno, šta će sa mnom biti?

- Kao prvo, ponašaćete se moralno, ali pogrešno. Kao drugo, „zaradićete“ onkološku bolest i bićete srećni ako odmah ne počnu

metastaze.

- Ispada da ste vi protiv moralu?

- Ni slučajno. Uvek sam se zalagao za moral, ali sam pritom srljaо pravo u smrt, a da to nisam shvatao. Često su u moju dušu navirali talasi okrutnosti, a ja nisam mogao da razumem odakle dolaze. Smatrao sam sebe poročnim do same srži i često sam razmišljao o samoubistvu, jer nisam video nikakvu promenu nabolje. Međutim, u suštini, nisam bio poročan ja, već moj sistem vrednosti, što sam saznao tek kasnije.

On je čuteći razmišljao i gledao kroz prozor.

- Da li u mom poslu postoji kršenje Viših zakona?

- Da. Vi kvarite duše ljudi.

- Zašto?

- Zato što ih prevashodno podučavate moralu i ispravnosti.

- A čemu treba da ih podučavam?

- Ljubavi. Ukoliko stavljate akcenat na moral a tek potom na ljubav, onda je to inkvizicija. Propovedajući moralnost, ispravan način života i duhovnost, potrebno je da naglasite da te vrednosti ne smeju nikada biti važnije od ljubavi i da one u životu uvek moraju da odstupe kada se sudare s ljubavlju.

Što sveštenik tvrđe usmerava vernike u pravcu ideala, moralnosti, pravednosti i ispravnosti, time je više onoga što je Hristos nazvao - formalizma, hipokrizije i farisejstva. A to kvari duše vernika, koji postaju sve agresivniji, a da ni sami ne shvataju zašto.

Da li možete da objasnite Hristove reči - pitao sam ga - „Blaženi siromašni duhom jer je njihovo Carstvo Nebesko?“

- Crkva to objašnjava ovako: što čovek ima manje potreba, bilo zemaljskih ili duhovnih, to je bliži Bogu - odgovorio je sveštenik.

- Hajde da se ne pretvaramo - rekao sam mu. - Siromašan duhom, odnosno neduhovna osoba je podlac, pokvarenjak i verolomnik; to je ograničena, glupa i nepravedna osoba. Takvi ljudi ne poseduju duhovne vrednosti, ali je njima ljubav bliža i razumljivija nego onima koji su pametni, moralni i ispravni, ali su svoj um, moral i etiku učinili ciljem samim po sebi i postavili duhovne vrednosti iznad ljubavi.

- Znate li - pitao sam sveštenika - koja je jedna od najlepših pesama o ljubavi?

Slegnuo je ramenima:

- Takvih pesama je jako puno...

- To je pesma Vladimira Visockog.

- Da, sećam je se - rekao je sveštenik citirajući je: „Od polja ću napraviti postelju za zaljubljene, nek se čuje u snu i na javi: dišem, znači volim; volim, znači živim!“

- Predivna pesma - složio sam se - ali ima jedna još snažnija.
Sveštenik me je upitno posmatrao.

- „Ona je odvratna - citiraо sam - čorava, sakata, uvek obučena kao čistačica... Briga me za to, kako je želim! Stani, čoveče, ona je doušnica...“ Kada osećanja više ne zavise ni od fizičkih ni od duhovnih faktora - to i jeste ljubav.

Nastala je pauza. Crtao sam nešto po listu papira, a sveštenik je pokušavao da „svari“ ono što je čuo. Zatim me je pitao:

- Znači, vi smatrate da je meni suđeno da imam dete? - Oklevajući je pitao. - Postoji jedna žena prema kojoj gajim snažna osećanja, ali sam smatrao da nemam pravo da se tome prepustim.

- U prošlom životu niste izdržali iskušenje koje vam je dano, te vam je u ovom životu ono dano ponovo. Međutim, pošto je vama moral uvek bio iznad ljubavi, niste imali šanse da kroz njega prođete.

- A šta je sa apostolima koji su ostavili svoje žene i krenuli za Hristom? - pitao je sveštenik.

- Oni nisu ostavili samo svoje žene, već i decu koju su izrodili. Osim toga, oni nisu krenuli za moralom, već za ljubavlju. Smisao Hristovog pojavljivanja je da pokaže kako duhovnost ne sme da bude iznad ljubavi.

- Postaviću vam još samo jedno pitanje - obratio mi se pacijent. - Možete li mi dati bar jedan dokaz o postojanju reinkarnacije?

- Posrednih dokaza ima jako puno - odgovorio sam mu. - A da li biste vi meni mogli da date bar jedan pouzdan dokaz o postojanju Boga?

Ćutao je.

- Znate - nastavio sam - nauka i religija danas više nisu neprijateljski raspoložene jedna prema drugoj, već se međusobno pomažu u traganju za istinom. Mislim da će za nekoliko godina pojmovi kao što su „Bog“ i „reinkarnacija“ za zvaničnu nauku postati realnost.

- Ipak ne mogu da se uzdržim a da vam ne postavim još jedno pitanje. Da li je duša zaista besmrtna?

- Ako logički rasuđujemo - odgovorio sam mu - tada tvrdnja da je duša besmrtna predstavlja bogohuljenje.

Video sam nedoumicu kod njega i nastavio:

- Po mom mišljenju, smatrati da je nešto večno, sem Boga - predstavlja veliku zabludu. Bog je u svakom od nas. Večnost nije

podložna promeni. U svačijoj duši postoji nešto što se nikada ne menja i što je večno - to su Bog i ljubav.

Ali sve ono što je podložno promeni ne može biti večno. Čovekova duša se ne menja samo u toku života. Često na suptilnom planu vidim kako se oblikuje duša budućeg deteta ako se muškarac i žena vole. Što je manje seksualnih odnosa, to dolazi do aktivnijeg razvoja detetove duše. Ovaj proces može da traje nekoliko života.

Dogodi se, recimo, da se muž i žena sretnu u jednom životu i nesvesno jedno u drugom unižavaju sve ljudske vrednosti. Nije im suđeno da stupe u seksualnu vezu, ali njihova ljubav i patnja formiraju dušu deteta koje će im se roditi kroz dva ili tri života. Oni i ne slute da je njihova prolazna ili dugotrajna veza zapravo duhovni brak, koji traje nekoliko života ne bi li se na svet pojavilo harmonično biće.

Čovekova duša živi između 1000 i 1100 života. Zatim se ona dezintegriše i ponovo oživljava. Konačno, sve duše gube svoju ličnost i individualnost i vraćaju se Bogu, to jest postaju Bog, koji je Viša ličnost i Viša bezličnost istovremeno.

KRITIČNE SITUACIJE

Sećam se kako sam u situacijama opasnim po život intuitivno uvek ispravno reagovao. Sećam se jednog slučaja na Kavkazu, sredinom 70-ih godina, u blizini jezera Rica. Blizu kavkaskog grebena se rasprostiru Acetukska jezera. S grupom smo se zaustavili pokraj jednog manjeg jezera s ledenom vodom koje se zove Mzi.

Uzeo sam fotoaparat i odlučio da iz daljine napravim snimak grupe. Prvo sam pošao na jednu stranu, a zatim sam počeo da se penjem uz strminu. Oduševljen prizorom, sve više sam se penjao uz greben. Nakon nekoliko stotina metara primetio sam iznad sebe zgodnu zaravan, kao nekakvu platformu, sa koje sam odlučio da napravim snimak.

Na prilazu toj zaravni stena je bila potpuno strma i nastaviti uspon je bilo veoma opasno. Ali ja sam se tešio da će se s druge strane lakše spustiti.

Moji prijatelji su odlučili da krenu dalje, pa su počeli da me dozivaju. Doviknuo sam im, ali me nisu videli. Nisu mogli da me vide s obzirom na to da su sa ove visine delovali kao tačke kraj jezera, kao što sam i ja delovao njima. Viknuo sam im da me sačekaju i da će se uskoro spustiti, pri čemu sam se popeo na zaravan i pogledao šta se nalazi s druge strane brda. Tamo je bila samo jedna strma litica, oko sto metara visoka i tek onda je počinjao blagi nagib.

U toj situaciji bila su moguća samo dva puta: da nastavim da se penjem u nadi da će pronaći mesto za spuštanje, što bi potrajalo nekoliko sati - ili da se spustim putem kojim sam se i popeo. Kada sam se osvrnuo i pogledao ka kosini po kojoj sam se uspeo, video sam da je to praktično bio vertikalni zid, a stene na Zapadnom Kavkazu su sedimentne i lako se osipaju. Odlučio sam da se spuštam.

Neposredno pre nego što sam započeo spuštanje, desilo mi se nešto čudno. U glavi mi je odzvanjala tišina, nije bilo nijedne misli. Nije bilo nikakvog žaljenja zbog prošlosti, niti planova usmerenih ka budućnosti. Pokreti više nisu bili grčeviti, nego ravnomerni i precizni.

Nakon pedesetak metara spuštanja primetio sam da sam pogrešio i da je put kojim sam se popeo išao po desnoj dijagonali. Bacivši pogled naviše, bilo mi je jasno da nemam šanse da se popnem. Pažljivo sam

osmotrio strminu koja je zjapila nadole i zaključio da nisam imao nikakve šanse da se njome spustim.

Osmotrio sam teren s jedne i druge strane. Tridesetak metara desno, niže, primetio sam šikare rododendrona, čije su grane bile duge oko jednog metra, i shvatio sam da mi je to bila jedina šansa. Veoma laganim pokretima počeo sam da se premeštам udesno. Kada sam se oslanjao na bilo koji kamen, prethodno sam ga tri puta opipavao nogom, proveravajući da li je uporište sigurno. Prvi put sam to činio vrlo lagano da ne bih izgubio ravnotežu. Drugi put - jače i kratko, da ne bih pao zajedno s njim. Tek treći pokušaj, kada sam postepeno premeštao oslonac na kamen, bio je lagan i mekan. Nije pametno sto posto stajati na samo jednom osloncu, jer lakše ćete moći da se uhvatite za drugi ako vas taj izneveri.

Uspeo sam da pređem nekoliko desetina metara. Ispod rododendrona je takođe bila strma litica, ali u poređenju sa ovom, njome sam mogao lakše da se spuštam, ne zarivajući vrhove prstiju i patika u stenu. Dopuzao sam do žbunova rododendrona i odahnuo. Zatim sam uzeo nekoliko jačih grana da bih nastavio sa spuštanjem. Za svaki slučaj sam ih nekoliko puta povukao da bih proverio koliko su jake, ali su se one lako otkinule. Gledajući u granje koje mi je ostalo u rukama shvatio sam da tek sada nemam nikakve šanse da se spasem.

Nije bilo druge, sem da pokušam. Rukom sam obuhvatio što sam više mogao grana i još jednom ih povukao; otkrio sam da su manje-više izdržljivije, a zatim sam počeo da se lagano i oprezno spuštam. Nekih pedeset metara sam se spuštao samo pomoću ruku. Tek nakon toga je stena postala nešto polegnutija, tako da sam pronalazio kakav-takav oslonac pod nogama. Spuštao sam se četiri sata. Puna tri i po sata sam ćutao. Osećao sam da ako budem odgovorio prijateljima, koji su me dozivali, proradiće mi um i ja ću poginuti.

Kada sam se konačno spustio i prišao grupi, zagrajili su na mene jer sam im poremetio isplaniranu maršrutu. Pokazao sam im liticu kojom sam se spustio i oni su počeli da mi postavljaju pitanja. Ponovo sam im pokazao put po kome sam puzao. Iz daljine je izgledao još impresivniji i sva pitanja su utihnula.

Istina, jedan član grupe je primetio: „Nema teoretske šanse da se neko odatle spusti“.

Nekom prilikom mi je jedan Jermenin ispričao čudnu priču:

- U malom jermenskom mestu smo kao dečaci voleli da se penjemo po planinama. Tu je živila i jedna devojka koja se tako lako penjala po liticama da smo sa zaprepašćenjem posmatrali kako se zabavlja. Znala je da dođe do ivice strmine, zatvoriti oči i korakne u ambis. Iznenada bi se njen pad usporavao i ona bi poput leptira letela s jednog ispusta u steni na drugi, spuštajući se tako nekoliko stotina metara sve dok ne bi došla do podnožja. Na kraju je poginula, a to je bilo nakon prve bračne noći, kada je poželetela da ponovo isprobala svoje moći letenja. Došla je do ivice ponora i koraknula u njega...

Međutim, njena podsvest se snažno vezala za ljudske vrednosti, zbog čega je postala zavisna od njih ne uspevajući da ih se osloboodi. Najverovatnije joj se javio strah kad je zakoračila u ambis. Nešto slično se desilo i sa apostolom Petrom koji je hodao po vodi sve dok se nije uplašio. Kad nas strah, kajanje i ljutnja postave u zavisnost od sveta, osećaj poletnosti nam ne napušta samo dušu, već i telo.

Ispričaću vam još jedan slučaj, koji govori o tome kako se u kritičnim situacijama aktiviraju čovekove rezerve ako ne dozvoli sebi da padne u očajanje, već bude optimista.

Grupa prijatelja je krenula u ribolov. Zaustavili su se pored zaleđenog jezera i sa opremom se uputili na led. Samo što su odmakli stotinjak metara, počeli su snežni nanosi, a zatim mećava. Krenuli su nazad drugim putem, gde su naišli na tanak led koji je iznenada pukao. Troje ljudi je upalo u vodu, od kojih su dvoje uspeli da izvuku, ali trećeg nisu mogli da pronađu, otisao je pod led.

- Tražili smo ga petnaest minuta - pričao mi je poznanik - ali je sve bilo uzaludno. Na kraju smo se vratili na obalu, seli u automobil i krenuli nazad. Mećava je brisala. Nismo prešli ni dvesta metara kada sam rekao prijateljima: „Čujem njegov glas i treba da se vratimo nazad“. Odgovorili su mi: „Smiri se, to samo vetar zviždi, suviše si se uzrujao“. Ali ja sam im ponovio: „Jasno čujem njegov glas; vraćajmo se nazad“. Svi su bili ubedjeni da sam psihički skrenuo, ali su odmahnuli rukom i okrenuli auto nazad. Prišli smo obali. Pitali su me: „Jesi li se sada smirio, možemo li da idemo dalje?“ „Ne - odgovorio sam im - uzimajte sekire i krećemo. On viče ispod leda, moraćemo da ga lomimo“.

Odlučili su da mi se ne suprotstavljaju. Prepešaćili su nekoliko desetina metara po ledu i skamenili su se jer su jasno čuli glas prijatelja,

koji je pola sata ranije bio povučen pod led. Glas je bio izobličen, ali se ipak prepoznavalo da je njegov.

Približili su se mesto odakle su se čuli zvuci i počeli sekirom da lome led. Ubrzo su ispod njega uspeli da izvuku svog prijatelja.

Šta se u stvari desilo? Kada ga je voda odvukla pod led, on je pokušavao da izroni, ali je glavom udarao u plafon od leda. Slučajno se rukom uhvatio za neki predmet. Bilo je to parče cevi koja je ostala zamrznuta u vodi. Mladić je kroz tu cev prvo disao, a posle je počeo i da doziva prijatelje. Nije jasno da li je nekako uspeo da izduva led, koji se nalazio u cevi, ili je već postojala neka šupljina.

- Nakon toga su me nedeljama nosili na rukama - završio je priču moj poznanik. - Napravili smo takav praznik, da ga se komšije i dan danas sećaju.

A ja sam pomislio: „Iskušenje može da prođe onaj ko ima pravilan stav prema životu“.

Na život treba gledati kao na lanac neprestanih gubitaka. Konačno, suđeno nam je da izgubimo sve zemaljske vrednosti koje imamo. Ali to je površno gledište jer u svakoj situaciji i u svakom životu imamo ono što se nikada ne smanjuje, već samo uvećava, a to je ljubav prema Bogu i jedinstvo s Njim. Sa više tačke gledišta, mi nikada ne gubimo, već je upravo obrnuto - stalno dobijamo.

Ako je ljubav nekada postojala, onda u duši treba da ostane radost zbog susreta, a ne gorčina zbog rastanka.

- Kako da budem srećna? - pitala me je jednom jedna Amerikanka.

- Uvek ste bili srećni, samo niste bili svesni toga - sledio je moj odgovor. - Kada sve oko nas postane povod za uvećanje ljubavi u duši i za njeno darivanje, onda ćemo istinski spoznati iluzornost našeg postojanja i realnost Boga u našoj duši.

Nekada nisam mogao da razumem odakle u meni tako jaka, poražavajuća želja da rizikujem životom.

Početkom 70- tih godina, dok sam kao turistički vodič radio na Kavkazu, obično sam turiste ostavljao na jezeru Rica, a ja bih se sam spuštao u podnožje planine, gde bi me, nakon otprilike dva sata, grupa u autobusu prestigla. Veoma mi se dopadalo da šetam u samoći među klisurama, osećajući jedinstvo s prirodom.

Obožavao sam i da hodam po uskim ogradama visokih mostova. Znao sam da u slučaju pada sigurno neću ostati invalid. Osećaj bliske smrти mi je radovao dušu i na poseban način davao lepotu spoljašnjem svetu.

Ljudi koji češće rizikuju život postaju dobrodušniji. Jer glavna ljudska vrednost je život. Kada nam je on u opasnosti, duša se automatski okreće ka ljubavi. Tada život dobija novi smisao.

Veliki broj ljudi u svetu se izlaže smrtnim rizicima, naizgled zbog sitnica. Uobičajenom logikom se to ne može objasniti. To je jedan od mehanizama koji otklanja vezanost za ljudske vrednosti. U stanjima koja se graniče sa smrću naglo se pobuđuje stremljenje ka Bogu i ljubavi, što može suštinski da promeni čoveka i da mu doneše potpuno novu percepciju sveta.

Kada mi pacijenti govore kako su im lekari već potpisali presudu, objašnjavam im da oni iznose zaključak na osnovu statistike, a kada se čovek okreće Bogu i ljubavi, statistika s tim nema nikakve veze.

Lekari su dugo ubedjavali Valentina Dikula (jedan od najvećih stručnjaka za bolesti mišićno-koštanog sistema, nekada impresivni dizac tegova, kao i cirkuski akrobata koji je, prilikom izvođenja jedne tačke, doživeo tešku povredu - prim.prev.) kako s polomljenom kičmom ne bi nikako smeо, niti mogao da se kreće. Međutim, njegova dobrodušnost i upornost ne samo da su mu pomogli da stane na noge, već su mu omogućili i da pomaže drugima da uspešno prebrode isto oboljenje.

Čovek koji je ispunjen gnevom u kritičnoj situaciji proizvodi eksploziju energije, a zatim brzo „sagoreva“. Očigledno je da čovek kod koga postoji stalni dotok energije može u većoj meri da promeni svoje telo i duh.

Samo je ljubav neiscrpan izvor energije. Ako čovek u bezizlaznim i kritičnim situacijama zaboravi na prolazne vrednosti u životu i okreće se bezgraničnoj i isijavajućoj ljubavi, njegova volja postaje ogromna. Tada je on u stanju mnogo toga da postigne, da stvori čuda. Fizička ozdravljenja su tada samo sićušan delić tih mogućnosti koje se otvaraju pred čovekom.

Sećam se jednog neobičnog slučaja koji se desio nakon što mi je izašla prva knjiga. S prijateljima sam pošao na sever Rusije, u jedan manji grad, da bismo proslavili taj događaj. Zaustavili smo se u lokalnoj bolnici, u kojoj je bilo nekoliko slobodnih soba za pridošlice.

U toku slavlja iznenada me je pozvalo osoblje bolnice.

- Imamo jednu ženu kod koje je došlo do vanmaterične trudnoće.

Bojimo se da neće izdržati do operacije...

U to vreme sam tek počinjao da shvatam šta je karma, ali, bez obzira na to, moja pomoć je često bila efikasna. Nekoliko minuta sam razgovarao sa ženom. Njeno belo, voštano lice, pomalo je počelo da dobija rumenu boju. Lekari su smatrali da je to dovoljno pa su me otpratili nazad. Nakon četrdesetak minuta lekarka je ponovo došla po mene.

- Neophodno je što pre započeti operaciju, njoj je opet loše. Da li biste mogli energetski da je podignite?

- Naravno - odgovorio sam joj.

- Strahujemo i od toga da nećemo imati dovoljno krvi. Da li biste mogli da budete davalac krvi?

Ja imam nultu grupu, pozitivnu, koja je svima odgovarala.

- Možete odmah da uzmete pola litre - ponudio sam joj - imam popriličnu telesnu masu. Međutim, postoji jedan problem: već sam popio pola flaše votke. Ne znam kako će se to odraziti na pacijentkinju?

- Budite bez brige - smirili su me - dodaćemo krvi antišok komponentu.

Popeli smo se na drugi sprat i ušli u sterilno čistu prostoriju. Pre toga su mi navukli bele papuče i belu kapu. Zavrnuo sam rukav i položio ruku na naslon koji je bio na stolu. Pored moje stolice su stavili teglu sa rastvorom citrata, kako ne bi došlo do zgrušavanja krvi. Iz tegle je virila gumena cevčica čiji je drugi kraj držala medicinska sestra. U prostoriji su osim mene bile lekarka i dve medicinske sestre.

Doktorka mi je gumom stegnula ruku iznad lakta i kada se vena nadula, precizno je u nju uvukla široku iglu. Na drugoj strani igle krv je prvo počela da kaplje, a zatim je i potekla. Lekarka je pažljivo spojila gumenu cevčicu i krv je polako počela da se sliva u teglu koja je bila oko metar ispod mog lakta. Posle nekoliko minuta, oko 200 grama krvi je isteklo u posudu.

- Kako se osećate? - pitala me je doktorka.

- Odlično - odgovorio sam joj.

- Možda će 200 grama biti dovoljno?

- Slobodno uzmite 500 grama - ponovio sam - možda će zatrebatи.

Međutim, moj organizam je odlučio drugačije. Isticanje krvi se odjednom smanjilo a zatim se i potpuno zaustavilo.

- Stegnite malo šaku - možda će krv poteći - posavetovala me je lekarka.

Nekoliko minuta sam snažno stezao i opuštao šaku, međutim iz vene više nije potekla ni kap krvi. Tada mi je sinulo:

- Biće da je nadlaktica stegnuta više nego što je potrebno. Bolje bi bilo da skinemo gumicu.

Lekarka je poslušno odvezala gumu. Nakon par sekundi sam na njenom licu video zaprepašćen pogled. Piljila je u teglu. Lica medicinskih sestara su se takođe izdužila. Pogledao sam dole na posudu i video da se krv usisava nazad u venu.

Lekarka je oko pet sekundi bila u šoku. Zatim je bez reči uzela gumenu cevčicu i pokušala da izvadi iglu iz vene. Cevčicu je izvukla, ali je igla i dalje ostala u veni. Vazduh je uz šištanje počeo da ulazi u venu kroz iglu. Sestre su, zajedno sa lekarkom, ukočeno gledale kako igla usisava vazduh. Tutnjava se podizala po veni. Sestre i lekarka su i dalje stajali i posmatrali kako se vazduh podiže ka ramenu i dolazi do ključne kosti. Bilo mi je jasno da nešto hitno treba učiniti.

- Molim vas, izvadite mi iglu - zamolio sam ih.

Lekarka je u tom trenutku došla sebi i odmah izvukla iglu.

- Šta da se radi... Moram da krenem jer sam došao na proslavu a drugovi me dole čekaju.

Lekarka mi je blago spustila ruku na rame.

- Molim vas, sačekajte pet minuta.

- Mislite da će uskoro umreti? - zainteresovao sam se.

- Sačekajte samo malo, molim vas - reče ona okolišajući.

Posle deset minuta su me pustili i proslava se nastavila.

Nakon dva dana smo se spremali za povratak. Na odlasku mi je prišla lekarka:

- Da mi je neko ispričao sličnu priču, ne bih se čak ni nasmejala.

Nulti pritisak u veni je prisutan uglavnom kod pokojnika. Ali da se dogodi da pritisak bude negativan, i to takav da povlači krv iz posude koja se nalazi metar niže... To je, samo da znate, teoretski nemoguće. Iskreno da vam kažem - dodala je ona - da nije bilo medicinskih sestara koje su to isto videle, mislila bih da haluciniram i sebe bih ubedila u to. I još nešto - odlučila sam da vašu krv ne dam pacijentkinji. Uzela sam drugu.

Pacijentkinja s vanmateričnom trudnoćom je preživela. Operacija je bila uspešna. Kasnije sam čuo da me je tražila, u nameri da dođe kod

mene na konsultaciju.

Posle mnogobrojnih neprijatnosti kroz koje sam prolazio u životu, načinio sam, za lične svrhe, nekoliko osnovnih pravila za preživljavanje:

Prvo pravilo: u kritičnoj situaciji treba izbeći procenjivanje situacije, ljudsku logiku, ljudsko „ja“. Izričito je zabranjeno da postavljamo pitanje: „Šta će se desiti i hoću li preživeti?“ Neophodno je da u onome što se dešava vidimo višu volju.

Drugo pravilo: nikada se nijedna nesreća ili iskušenje ne pojavljuju čoveku da bi ga uništili ili kaznili. „Bog daje iskušenja prema snazi“ - ova izreka je mnogima poznata. Neophodno je da jednom i za sva vremena shvatimo: za Boga ne postoji pojам kao što je „kazna“. Postoje samo iskušenja koja pomažu da prevaziđemo sebe kako bismo se približili Bogu.

Iza svakog događaja se uvek krije pozitivno načelo koje je usmereno na razvoj viših aspekata našeg „ja“. U najkritičnijim situacijama je prisutan kreativan princip, mada ga je teško odmah kao takvog prepoznati i osetiti. Nije ni čudo što postoji poslovica: „Šta god da Bog čini - sve je za naše dobro“.

Treće pravilo: u kritičnim situacijama nikada ne smemo da se plašimo ili da se ljutimo - tada smo sigurno na gubitku.

Strah od budućnosti predstavlja neverovanje u Boga, u Višu volju. Zato se u kritičnim situacijama često treba podsećati izreke: „Sve je po volji Božjoj“ - to će pomoći da se savlada strah. Ogorčenost je takođe neverovanje u Boga i pozitivan ishod događaja.

Ne samo što ne treba da se plašimo budućnosti, nego ne treba ni da žalimo za prošlošću. U kritičnoj situaciji je najopasnije tražiti krivce, okrivljavati druge ili sebe - to i jeste ozlojedjenost.

Četvrto pravilo: šta god da se desi, pre svega, čak i poslednjim ostacima snage - treba spasavati ljubav u duši. Treba ponavljati: „Šta god da se desi, Gospode, kakve god nesreće se desile, moja ljubav prema Tebi se ne gasi“. U kritičnim situacijama se možemo spasiti i prebroditi teškoće samo zahvaljujući naglom uvećanju ljubavi prema Bogu.

Dobrodušnost i želja da drugima pomognemo u kritičnoj situaciji indirektni su oblici težnje prema Bogu.

Peto pravilo: za takmičenje se treba unapred pripremiti. Možemo zamišljati kako gubimo ono što želimo, i da pritom ponavljamo reči:

„Gospode, sve što mi se dešava prihvatom kao pročišćenje ljubavi prema Tebi. Šta god da se desi, moja ljubav prema Tebi će samo biti jača“.

POMOĆ DRUGIMA

Čitao sam pismo koje mi je pristiglo.

Osoba koja je upoznata s Vašim istraživanjima nikada neće nesmotreno obavljati različite obrede, a tim pre neće postati verski fanatik. Međutim, ona je spremna da primeni Vaš sistem onda, kada je već kasno i pored toga što on pruža ogromne profilaktičke mogućnosti, i to daleko veće nego što su mogućnosti fizičkog izlečenja.

Pročitao sam Vaše knjige i pokušavao da pomognem ljudima. Kada nam je poznat sled događaja u životu jednog čoveka ili porodice, kao i situacija u kojoj se nalaze, možemo im pomoći čak i ako ne posedujemo ekstrasenzorne sposobnosti.

Međutim, kada se ljudima objašnjava, kad im se čitaju odlomci iz knjige, oni, iako se slažu sa izloženim i klimaju glavom, ipak nisu u stanju da samostalno rade na sebi, s obzirom na to da se usvajanje građe odvija na nivou intelekta. Kada počnemo lagano da govorimo, naglašavajući reči kao da želimo da ih utisnemo ne samo u um, već maltene u dušu sagovornika - tada je efekat neverovatan.

Međutim, posle jednog takvog razgovora se oseti umor. Postoji li bilo kakva opasnost po onoga koji vodi ovakve razgovore?

Slično pitanje mi je postavio još jedan čovek:

- Jedan poznanik mi je ispričao kako u automobil njegovog rođaka stalno udaraju drugi automobili, čak i onda kad je parkiran. Nedavno je izašao na pet minuta iz auta, a kada se vratio, video je sa zadnje strane vozila ogromno ulubljenje. Objasnio sam mu ukratko princip vašeg sistema i uporno sam nastojao da ga ubedim da započne rad na sebi.

Sledećeg dana sam svratio u apoteku, i u trenutku kad sam izlazio iz nje, video sam kako moj automobil otpozadi udara drugi. Isprva sam se razbesneo, a zatim sam shvatio da to nije bilo slučajno: na neki neobjašnjiv način, kao da sam preuzeo na sebe probleme rođaka mog poznanika. Da li je to moguće?

- Jeste - odgovorio sam mu. U pitanju je isti mehanizam koji dovodi do toga da lekari preuzimaju bolest pacijenta - zato, kako je poznato, oni kraće žive od ljudi drugih profesija. Kada nekome dajete bilo kakav savet, uvek mu ostavite pravo izbora. Čak i ako je vaš savet pogrešan, on će biti taj koji će odlučivati o tome da li će ga prihvati ili ne, odnosno on će

zbog toga snositi odgovornost a ne vi. Ali ako ga ubedujete agresivno, tada cete vi platiti cenu za njegovo ponašanje.

Osim toga, veoma je važan motiv koji stoji iza želje da pomažete drugim ljudima. Ako je to ljubav prema njima, onda nećete preuzeti na sebe nikakve „prljavštine“. Međutim, ako su to duhovnost, moralnost i ideali, tada se u vama pojačava zavisnost od tih vrednosti i, samim tim - moguće je oticanje „prljavštine“ ka vama.

- Kako da procenim u kom slučaju polazim iz ljubavi i morala, a kad iz ljubavi?

- Moral se upravlja prema principu „ti meni - ja tebi“: ako se ja prema tebi ponašam pravedno, i ti moraš da se prema meni odnosiš tako. Drugim rečima, moral postavlja ljudе u određenu međuzavisnost. Ako se vi prema nekom ponašate moralno a on vas prevari ili obmane - na taj način unižava i gazi opštendruštveni moral, kao i vaše predstave o moralu. Zato se u vama pojavljuje agresivnost, kao suprotstavljanje urušavanju morala i pravednosti.

Za razliku od morala, ljubav nije moguće uniziti. Ako doživimo prevaru od osobe koju volimo - to neće uticati na našu ljubav, osim ako ne počnemo da gazimo u sebi to osećanje.

Kada se oslanjate na ideale, moral i pravičnost dok pomažete drugima, vi zavisite od tih vrednosti i nećete izdržati kada vas, kao odgovor na sve što činite, uvrede ili ne saslušaju. Međutim, ako postupate iz osećanja ljubavi, tad nećete nametati svoju pomoć, nećete se ljutiti ako je čovek ne primi, niti ćete osuđivati ako vas uvredi nakon što ste mu pomogli. Oslanjajući se na ljubav, a ne na duhovnost, nećete zavisiti od ljudskih vrednosti, pa stoga vaša želja da pomognete neće nauditi ni vama, niti drugima.

Ako pomažemo drugom, ne treba da očekujemo zahvalnost - ne samo materijalnu, već ni duhovnu.

IDEALI

Mojoj poznanici se desilo sledeće: dok je čitala moju treću knjigu, jedna „novokomponovana“ dama, videvši to, iznenađeno ju je pitala:

- Zašto čitaš knjige tog podlaca?
 - Kako „zašto“? Interesantne su.
 - Pročitala sam svih sedam njegovih knjiga - ljutito joj je odgovorila dama. - On je tamo napisao svakakve gluposti, naročito u poslednjim knjigama! A zatim sam uspela da kod njega zakažem konsultaciju. Tom prilikom me je odrao za 500 dolara i napričao mi svakakve nebuloze.
 - Kako on izgleda? - zainteresovala se moja prijateljica.
 - Nizak, sed i debeljuškast.
 - Ali pravi Lazarev ima preko sto kilograma, a i visok je oko dva metra. Do sada je napisao samo tri knjige, sve ostalo su plagijati.
 - Kako to znaš? - sumnjičavo me je pitala „nova Ruskinja“.
 - Pa kako nisi primetila razliku između pravih knjiga i falsifikata?
 - Ne vidim razliku. Pisalo je „Lazarev“. Kupila sam i jednu knjigu na kojoj je pisalo „Lazarov“ - ali su mi objasnili da je to štamparska greška.
 - Da, to je očigledan falsifikat.
- Međutim, dama ipak nije poverovala.
- Objasni mi sledeće - rekla mi je poznanica. - Nakon što je izašla tvoja treća knjiga, pojavio se ogroman broj plagijata, kao i jako puno knjiga sa rečju „karma“ u naslovu. Ta reč je postala moderna. Danas ekstrasensi više „ne uravnotežuju“ auru, već „čiste karmu“. Pojavilo se mnoštvo tvojih pseudoučenika i škola u kojima si ti navodno bio učenik ili učitelj. A zatim će se možda pojaviti naučnici, koji će pokušati da ti ukradu metod ili bar da ga oponašaju. Na osnovu toga će napisati magistarske ili doktorske disertacije. Neko može samo delimično da izmeni tvoje informacije i da ih pripiše sebi. Znam da u našoj zemlji vlada haos, ali zar te to pomalo ne ljuti?
 - Kao prvo, u našoj zemlji su još uvek svi opterećeni svojim dužnostima, s obzirom na to da je u vreme socijalizma zemlja bila usmerena samo na izvršavanje dužnosti, a ne i na zaštitu prava građana. Kao drugo, bolje da ekstrasensi pričaju o ljubavi i etici, a ne o prokletstvima, rupama u auri i slično. Na kraju, važno je da ljudi od toga imaju neke koristi. Ako je ukradena ideja da je potrebno biti bolji kako bi se preživelo - nazdravlje, neka je propagiraju. Što bude više sledbenika takve misli - biće bolje za sve.

Imao sam dva izbora: da branim svoju čast i interes, ili da nastavim sa svojim istraživanjima. Prirodno je da sam odabrao ovo drugo. Sada kad se u Rusiji sve više pojavljuju znaci legitimnosti, morala i etike, biće potrebno kombinovati i jedno i drugo.

Dok sam bio na Jalti - nastavio sam - jedna žena me je zamolila da joj objasnim događaj koji se nedavno desio. Njena prijateljica je imala sina, čudesnog dečačića koji je ličio na anđela. Svi su bili prosto oduševljeni njim. Ali dečak je iznenada preminuo, bez ikakvih očiglednih razloga. Lekari nisu mogli da utvrde uzrok smrti. Da li znaš zašto je umro?

Poznanica me je gledala širom otvorenih očiju:

- Zašto?

- Zato što su ga svi smatrali idealom. A ideal je oblik kontakta s budućnošću. Do te mere su ga vezali za budućnost da mu se ona jednostavno „zatvorila“. Kada se dogodi da se budućnost „zatvorí“, čoveka očekuje neplodnost, bolest ili smrt.

Često se dešavalo da umetnik slika portret žene koju voli ili svog deteta, a zatim ga javno izloži. Publika se oduševljava njime, ali nakon izvesnog vremena, bez ikakvog vidljivog razloga, umiru mu voljena žena ili dete. Isto je i sa majkom koja se preterano oduševljava svojom decom - ona ih ubija, čak i ne sluteći to.

Moje ime je već dovoljno popularno u zemlji - nastavio sam. Popularnost može da izazove poklonstvo. Spoljašnje poklonstvo i nije tako strašno, ne šteti duši, ali unutrašnje je u stanju da ubije. Prema tome, sve dok se raznorazni tračevi vezuju za moje ime, biću živ i zdrav.

KONSULTACIJA

Ranije sam konsultacije obavljao na sledeći način: pacijent bi seo i ja bih razgovarao s njim od petnaest do četrdeset minuta. Zatim bi se molio, nalazeći se sve vreme u intenzivnom kontaktu sa mnom. Neki su, prilikom odlaska s tretmana, morali da se pridržavaju za zid.

Fizičke promene kod pacijenata su često bile neverovatne. Međutim, to su ipak bile samo fizičke promene, pošto sam tad bio usmeren isključivo na isceljenje tela. U to vreme nisam ni slutio da karakter i sudbina mogu značajno da se pogoršaju ako se leči samo telo.

Kasnije sam shvatio: što je viši i sveobuhvatniji uticaj, time se on suptilnije i neprimetnije dešava. Tako sam odlučio da napustim jake energetske tretmane. Na kraju krajeva, shvatio sam da najmoćniji i najneprimetniji uticaj dolazi od Boga.

Ispred mene je, u omanjoj prostoriji, sedela grupa pacijenata. Moji tretmani mogu da traju od pet minuta do pet sati.

- Naša komunikacija će se danas odvijati na sledeći način - saopštio sam im. - Narednih pola sata ćete se opustiti da biste se pripremili za tretman. Zatim ćemo imati manje predavanje, pa grupni tretman, nakon čega ćete jedan po jedan dolaziti kod mene na individualni tretman. Svako će izložiti svoje probleme, a ja ću objasniti uzroke i reći kako treba da radite. Onda ćete oko sat-sat i po vremena raditi na sebi, a zatim ćete ponovo doći kod mene. Tako ćete raditi sve dok budete imali snage. Uverio sam se da jedan tretman nije dovoljan, jer da bi se čovek zaista promenio, potrebna su dva do tri sata.

Da bismo promenili svoju sudbinu i fizičko stanje - nastavio sam - potrebno je promeniti svoj karakter, svoje ljudsko „ja“, a da bi se ono promenilo, neophodno je istupiti van njegovih granica, to jest uzdići se iznad njega.

Šta je to ljudsko „ja“, odnosno ličnost čoveka? To su pre svega naše želje, misao i život. Da bismo promenili sebe, potrebno je da se uzdignemo iznad života, želja i uma. To možemo postići samo ako imamo ljubav prema Bogu, jer ona je postojala i pre uma, života, osećanja i želja.

Ne smemo se moliti onome koga mrzimo. Bilo koji oblik direktnog nezadovoljstva Bogom prodire duboko u dušu i ostaje u njoj, a zatim, u

kritičnoj situaciji, kad čovek počne da se moli, molitve ne daju željeni rezultat.

Osim direktnih pritužbi upućenih Bogu, postoje i indirektne. One izgledaju ovako: kao prvo, ispoljavamo nezadovoljstvo svetom u kome živimo, društvom, državom, grupama ljudi; kao drugo - zameramo roditeljima, ljudima koje volimo i onima koji su nam bliski; kao treće - osećamo nezadovoljstvo situacijom, samima sobom i svojom sudbinom.

Bilo koje trajnije nezadovoljstvo sobom ili svojom sudbinom, predstavlja podsvesnu ljutnju na sebe, sudbinu i Boga. Možda zvuči čudno, ali jedna od najopasnijih tendencija je samoprezir. Prema sebi smo otvoreni, tako da ova vrsta agresivnosti može da poprими ogromne razmere. U takvim slučajevima je potrebno okajati zamerke upućene Bogu, odnosno pre molitve, putem pokajanja, treba otkloniti svaki oblik ogorčenosti na Boga.

Ponekad me ljudi pitaju: „Molim se već godinu dana (ili dve, tri godine), pročitao sam sve vaše knjige, ali situacija mi se ne popravlja. Možete li da mi objasnite u čemu je problem?“ „Jedan od glavnih razloga - odgovaram na njihovo pitanje - sadrži se u tome što niste otklonili ogorčenosti na Boga, koje su se nagomilale i nataložile u vašim dušama. Drugi razlog, koji je takođe veoma važan, reći ću vam nakon pola sata, kada ponovo dođete kod mene.

Efekat molitve mora da bude pedeset i više odsto. Ako je molitva u rasponu od nule do pedeset odsto - neće imati dovoljno efekta. Bude li manje od nule, imaće efekta, ali samo dok se nalazite ovde; čim se vratite kući proces promene će se zaustaviti.

Sada ću izaći na pola sata, a za to vreme treba da harmonizujete svoju dušu. Ako se vaša ogorčenost na Boga ne smanji, neću moći da vas primim.

Izašao sam iz prostorije u kojoj je nastala tišina. Seo sam u susednu sobu, pokušavajući da se opustim i harmonizujem. Kada sam intenzivno „priključen“ za grupu, ovih nekoliko sati me čine potpuno iscrpljenim.

Kada sam proverio šta smeta molitvi, postalo mi je jasno zašto se ljudi najčešće mole u hramovima. Energija hrama i ljudi koji brinu o njemu, uspevaju da na neko vreme blokiraju naše unutrašnje pritužbe

upućene Bogu. Zahvaljujući tome, molitva je pomagala čoveku da se promeni.

Otklanjanje zamerki upućenih Bogu čini se kao nešto nebitno, međutim ogroman broj ljudi se godinama molio ne znajući da je njihova molitva jalova... Koliko je samo godina napornog rada prošlo dok nisam shvatio tu jednostavnu istinu.

Do nje sam došao ne tako davno, u novembru 1996. godine. Preko telefona sam iz Njujorka savetovao jednu ženu koja živi u Atlanti. Bolovala je od raka debelog creva. Objasnio sam joj da pati od velike gordosti i rekao joj kako treba da se moli. Uglavnom, to je bio uobičajen tretman. Međutim, njen stanje se nakon dva dana naglo pogoršalo. Ponovo me je pozvala.

- Nastavite da se molite - preporučio sam joj.
- Ali ne mogu jer imam jake bolove! - razdražljivo je povikala.

Posle nekog vremena bolovi su postali nepodnošljivi zbog čega su je prebacili u bolnicu. Lekari nisu ništa shvatali niti su mogli da objasne o čemu se radi.

Pozvala me je telefonom njeni svekrva:

- Nemojte misliti da vam nešto zameram... Ali ja sam bila ta koja je svoju snagu ubedila da zakaže konsultaciju kod vas. Sada je ona u kritičnom stanju. Videla sam je pre nekoliko časova. Rekla mi je da umire. Da li biste mogli nekako da joj pomognete?

- Neka otkloni zamerke prema meni - odgovorio sam joj. Kada je počelo bolno pročišćenje, u njoj su se pojavile osude i prezir prema meni. Moje polje se zatvorilo i više ne mogu da je štitim. Neka se oslobodi i najmanjih pritužbi na račun Boga koje je ikada imala u životu.

Nakon što sam spustio slušalicu pokušao sam da objasnim zašto se sve tako desilo. Kao prvo, nagovorili su je da mi se obrati, odnosno njeni želji nije bila dovoljno velika. Drugo, navikla je da loše misli o ljudima i da ih osuđuje, a osobama koje u dubini duše osećaju ozlojeđenost, moj metod slabo pomaže. Treće, bilo je još nečeg u meni i mom sistemu što nisam mogao da razumem. Bio sam svestan jednog: u takvim slučajevima je potrebno polako i s mukom se probijati napred puzeći. Pre ili kasnije ću pronaći pravi put.

Sutradan me je svekrva bolesne žene ponovo pozvala telefonom:

- Moj snaji je bolje - rekla mi je. - Možete li joj još nekako pomoći?

- Da li je vaša snaja osoba koja je sklona da loše misli o drugima i da ih osuđuje?

- Tako je - nakon kraće pauze mi je odgovorila.

- Prenesite joj sledeće: ako se ne potrudi da promeni svoj karakter i ako ne prihvati ono što joj se dešava u životu - neće preživeti. Osim toga - dodao sam - vi takođe treba da radite na sebi jer ste vezani za nju. Tako će i njoj biti lakše da se promeni. Pozvaću vas za nekoliko sati.

Narednih dana smo se čuli tri do pet puta dnevno. Nakon pet dana joj se stanje normalizovalo, a posle mesec dana sam saznao da se oporavlja.

Dodaću i to da od nje nisam dobio nikakvu zahvalnost, čak ni rečima, ali mi ona nije bila ni potrebna. Dobio sam ono što je najvažnije: nekoliko mrvica dragocenog iskustva spasavanja čoveka u kritičnoj situaciji. Uz to sam shvatio i da se karakter ne može brzo promeniti, a pogotovo ako osoba nije na to spremna.

Naredne tri nedelje sam pokušavao da pohvatam nit koja mi je iskliznula, osećajući da problem nisam potpuno rešio. Na kraju sam shvatio suštinu: bile su to zamerke na račun Boga. Nezadovoljstvo svetom u kojem živimo ili samim sobom uvek predstavlja nezadovoljstvo Bogom. Ako čovek želi da ozdravi, ali pri tome ne želi da otkloni zamerke koje upućuje Bogu i da se promeni - ne može ni očekivati da će njegova molitva dosegnuti cilj.

U poslednje vreme sam osećao kako se polja nekih ljudi „zatvaraju“ u trenutku kada pokušavam da ih dijagnostikujem, zato što me je to neko drugi zamolio u njihovo ime.

- Taj čovek još uvek nije spreman; on ne veruje u sve ovo - objašnjavao sam mom sagovorniku. - Ja mogu distanciono da dobijam informaciju o njegovom stanju, ali za sada nemam pravo da je saopštavam. Konsultacija kod mene je kao podsticaj; može da ga prihvati samo onaj ko je bar nešto učinio da bi prevazišao svoje ljudsko „ja“ i približio se ljubavi i Bogu.

Legao sam na krevet i gledao u plafon. U susednoj prostoriji su pacijenti radili na sebi. Narednih deset minuta potrebno je da zaspim, da bih isključio um. Moja izlaganja će lakše shvatiti ukoliko ih slikovito predstavim sa što manje šematskih prikaza.

Iz nekog razloga sam se setio jedne žene koja je, čim je počinjala da se moli, osećala jaku glavobolju. Jednom se molila sledećim rečima: „Bože, ja Te i pored svega volim, samo Te molim da me ne boli“ - i bol je prolazio. Ranije joj se često javljao osećaj da ne želi da živi, a taj osećaj je bio posledica njene prevelike gordosti, tako da se u njenoj duši nataložilo dosta agresije prema Bogu. Kada je počela da se moli, ta joj se agresija vraćala i „tukla“ je po glavi.

Shvatio sam zašto mnogi ljudi nisu u stanju ili ne žele da se mole. Njihova duša nije spremna za to. Pre nego što uđemo u čistu prostoriju, prvo treba da obrišemo noge. Bogu treba da se obraćamo onda kada nam je duša spremna na to.

Predviđeno vreme je isteklo. Ušao sam u sobu, seo ispred pacijenata i počeo sa predavanjem.

- Prvo što treba da znate kada dolazite na tretman jeste: ako se molite zbog toga da se vaše želje ispune ili da budete zdravi, znajte da se one tako neće ispuniti, niti ćete vi ozdraviti.

Molite se za to da postanete srećni, a ne da budete zdravi. Ukoliko dođe i do ozdravljenja - to je dobro, ali to je sporedni efekat.

Vaše ljudsko „ja“ je vaše telo, vaš život, želje, svest. Ako se molite za to da izađete van granica svog „ja“, da ljubav učinite nezavisnom od ljudskih vrednosti, da osetite kako je uvećanje ljubavi prema Bogu najvažniji smisao vašeg postojanja, tada više nećete zavisiti od ljudskih vrednosti. To će dovesti do toga da u vama nestane unutrašnja agresivnost i da ozdravite.

Međutim, ako se molite s ciljem da se ostvare vaši ciljevi, ispune želje, da ozdravite, tada molitvu pokušavate da podvedete u okvire svog uma, želja i života, odnosno vašeg ljudskog „ja“- ego na taj način pokušava da Boga potčini sebi, što ga samo još više pojačava.

Prema tome, još jednom vam ponavljam: molite se prvenstveno za to da se oslobođite svih zemaljskih vrednosti i da se poistovetite s ljubavlju i s Bogom.

Ukratko ću vam nabrojati lanac ljudskih vrednosti. Prvi nivo su - materijalne vrednosti. Siguran znak da smo vezani za njih je nesposobnost da prihvatimo njihov gubitak. Gubitak uzrokuje agresivnost, žaljenje, strah, zavist, ljutnju, gubitak volje za životom. Što je jača agresivnost, to znači da ste više vezani i time će vam manje biti

dozvoljeno da imate ono zbog čega ubijate ljubav. Ako se mogućnost da imate novac „zatvara“ sto ili više odsto, to znači da nemate novac, ili, ako ga imate, to je siguran pokazatelj da su vam ugroženi zdravlje ili život.

Sledeće u lancu su duhovne vrednosti. To su, kao prvo - odnosi koje stvaramo s nama bliskim ljudima, a kao drugo - sposobnosti, intelekt i savršenstvo. U osnovi odnosa, intelekta i sposobnosti se nalazi suptilniji nivo: duhovnost, plemenitost, pravednost, ideali, principi, ciljevi, mašta i nada. Upravo posredstvom tih vrednosti stupamo u kontakt s budućnošću.

Dalje se nalaze vrednosti kao što su srećna sudbina, želje, volja i sam život.

Prekomerna vezanost za odnose dovodi do povećane uvredljivosti, ljubomore, sumnjičavosti, ali i do gubitka želje za životom kada dolazi do prekida odnosa, svađe i preljube. Ako su odnosi „zatvoreni“ više od 100% - to uzrokuje odsustvo porodice, ili, ako ona postoji i harmonična je - bolest i smrt.

Ako se „zatvaraju“ sposobnosti i intelekt - to ukazuje na potpuni neuspeh u poslovima, velike nesreće i prevare, ili ako sreća i uspeh postoje - dolazi do gubitka pamćenja, sposobnosti ili teških bolesti.

Ako se „zatvara“ kontakt s budućnošću, onda to označava smrt ili onkološku bolest, dijabetes, multiple sklerozu, psorijazu ili neplodnost. Budućnost se „zatvara“ onda kada smo za nju preterano vezani.

U trećoj knjizi sam pisao o tome kako u kontakt s budućnošću stupamo kroz maštu, planove i nadu. Osoba koja nije u stanju da podnese da joj se planovi ruše, nade ne ispunjavaju, zatim osoba koja živi samo maštajući o svojoj budućnosti, ona koja prezire sve one koji su uništili njene planove i nade - takva osoba je vezana za budućnost i može da je izgubi.

Međutim, kako se ispostavilo, budućnost ne čine samo planovi i ciljevi, već i duhovnost i moral, pravednost i ideali. Ako nismo u stanju da prihvatimo krah idealja i osuđenje naših moralnih principa, ukoliko ne možemo da oprostimo u sebi onome ko nas je izdao, ako preziremo nemoralne, neodgovorne i nepoštene ljude, onda je to direktni put u onkološko oboljenje, neplodnost ili smrt.

Ako se „zatvara“ sudbina - to znači da smo bili previše nezadovoljni svojom ili sudbinom osoba koje su nam drage; zatim sudbinom društva u kojem živimo ili sudbinom cele zemlje. U tom slučaju nam s Višeg plana

neće dozvoliti da imamo srećnu sudbinu ili će nam stići bolest koja će nam zagonjavati život.

Ako se „zatvore“ volja i želje, to znači da smo se u sebi neprestano trudili da svaku situaciju potčinimo svojoj volji, svojim željama, kao i da smo bili gnevni na one koji su nam se suprotstavljali.

Ako nešto strasno želimo i odjednom se to izjalovi, moramo se iz sve snage truditi da sačuvamo ljubav u duši. Ukoliko, pak, ubijamo ljubav u duši prezirući sebe, ili je ubijamo u dušama drugih ljudi, tražeći krivce i prezirući ih, tada nam neće biti dozvoljeno da ostvarimo nijednu veliku želju, a kod našeg potomstva će volja biti ugušena.

Nedavno mi je na tretmanu bila žena koja je bila začuđena: „Muž i ja posedujemo jaku volju, snažne smo osobe, uvek smo sve ostvarivali što smo i naumili, a naš sin je bukvalno bezvoljan. Ništa ne želi u životu, ničemu ne teži“. „Volja vam je postepeno postala važnija od ljubavi - objasnio sam pacijentkinji. - Tu težnju ste u desetostruko većoj razmeri predali vašem sinu. Da bi se spasila njegova duša, on je liшен ciljeva, volje i želja“.

Dakle, ukoliko roditelji na prvo mesto postave ostvarenje želja, svoju volju i ciljeve, postajući sve više ogorčeni kada ih sa Višeg plana leče osjećanjem svega toga, oni rađaju i vaspitavaju bezvoljnu i apatičnu decu, koja će uz sve to nastojati da unište i ono malo volje što je imaju putem alkohola, droge i drugih sredstava koja vode ka raspadu ličnosti.

Ako se „zatvara“ sam život, to ukazuje da osoba nije želela da živi i da nije bila zadovoljna sobom. U takvim slučajevima ona obično umire ili se razboli od bolesti koja joj ne dozvoljava da živi normalno.

Ispričaću vam o putu koji sam prošao tragajući za odgovorom na pitanje šta je bolest i kako ona nastaje.

Na samom početku, osnovni cilj mi je bio da dijagnostikujem obolele organe i u tome sam bio dosta tačan. A zatim su krenule greške: jasno sam video da je organ oboleo, ali medicinska provera je to opovrgavala. Kasnije se ispostavilo da to ipak nisu bile greške, jer nisam video sam organ, već njegovog energetskog dvojnika. Dešavalo se da pacijentu dijagnostikujem organe koji su mu oboleli, a da se lekarskim pregledima ustanovi da je on potpuno zdrav. Ali, za pola godine bi taj isti pacijent došao kod mene i izjavljivao kako su nedavne analize stoprocentno potvrdile moju dijagnozu.

Tada sam shvatio da sam u prednosti i došao sam do važnog zaključka: bolest prvo nastaje na nivou polja, a tek potom oboljeva fizički organ. Postalo mi je jasno da je polje osnovni i glavni nosilac informacija, i da se u njemu nalazi ono što zovemo „prokletstvo“, „magija“ ili „bolest“.

Međutim, nije mi polazilo za rukom da uđem u dublje nivoe polja, u tu svetinju nad svetinjama. Nekoliko godina sam bezuspešno pokušavao. U proleće 1990. godine potpuno neočekivano sam uočio da polje nije homogeno, već da se sastoji iz struktura. Ako bismo uticali na te strukture, mogli bismo naglo da poboljšamo fizičko stanje čoveka. Kasnije sam primetio da se promene dešavaju ne samo na fizičkom nivou, već i u karakteru i u samoj sudbini čoveka. Uvideo sam da je ono što zovemo biopoljem, podsvešću i dušom - jedno te isto.

Pomoću različitih metoda sam usklađivao karmičke strukture, kako sam ih zvao, i efekat je bio fascinant. Bio sam u euforičnom stanju jer sam verovao da sam otkrio metod isceljenja čitavog čovečanstva.

Deformacija karmičkih struktura isprva dovodi do oboljenja dvojnika, a zatim, nakon par godina, i samog fizičkog organa. To je značilo da je moguće konstruisati uređaj koji bi jednom godišnje „pretresao“ strukture polja kod svakog čoveka, izravnjavajući karmičke deformacije i oslobađajući ljude od bolesti za sva vremena. Bio sam uveren da sam otkrio panaceju. Ali ono što sam ja smatrao izbavljenjem, u stvari je vodilo ka uništenju čitavog čovečanstva. Kasnije sam primetio da ako se spasava samo telo, uz što efikasnije lečenje, time se brže pogoršava sudbina i karaktera čoveka.

U nekim slučajevima sam primetio da se deformacije polja prilično brzo vraćaju u početno stanje. To me je podstaklo da krenem dalje u otkrivanju onoga što dovodi do deformacije karmičkih struktura. Na kraju sam, a na moje veliko iznenađenje, ustanovio da deformacije karmičkih struktura, koje određuju fizičko zdravlje i sudbinu čoveka, bivaju uzrokovane mržnjom, snažnom ljutnjom, žaljenjem i dr. Zatim se ispostavilo da osim spoljašnje agresivnosti, postoji jedna daleko opasnija agresivnost - unutrašnja, koja, gomilajući se, uzrokuje deformaciju polja i teške bolesti.

Dakle, agresivnost povređuje dušu, a obolela duša rađa bolesno telo. Drugim rečima, neophodno je lečiti dušu. A duša se najbolje leči ljubavlju, molitvom i pokajanjem.

Govorio sam pacijentu: „Dakle, tada i tada ste osećali mržnju, a tada i tada ljutnju. Obraćajte se Bogu s molitvom da vašu dušu napuste mržnja, ljutnja, ljubomora i tada ćete ozdraviti“. I, pacijent bi zaista ozdravio. Smatrao sam da se stvar tu i završava.

Moje muke su nastupile kada sam video da bolest ne prolazi i pored toga što se duša pacijenta pročistila od agresivnosti. Shvatio sam da čovek više ne ispašta zbog agresivnosti, već zbog karaktera koji tu agresivnost stvara. To znači da se čovek ne može izlečiti dok ne dođe do promene njegovog karaktera. Ali kako promeniti karakter? Smatrao sam da je to nemoguće.

Ipak sam započeo iscrpljujuća traganja. Stotine i hiljade puta sam pokušavao da proniknem u mehanizam nastanka agresivnosti. Na kraju sam spoznao da se agresivnost javlja kada je duša previše vezana za neke ljudske vrednosti. Što je veća zavisnost od njih, time je veći šok u slučaju njihovog gubitka, čak i hipotetičkog, a samim tim je i veća agresivnost koja uzrokuje bolesti.

Činilo mi se da je preostao samo jedan izlaz - odricanje od vezanosti za sve ljudske vrednosti. Međutim, to je podrazumevalo apsolutno odricanje, odlazak u manastir, odricanje od sve ljudske sreće - a to je bilo nemoguće.

Sistem je upao u čorsokak i bilo je potrebno da ga potpuno preispitam. Upravo tada sam došao u situaciju gde su bila tri moguća ishoda - da oslepim, umrem, ili nastavim dalje sa svojim istraživanjima. Onda mi se razotkrio pojam „ljubav prema Bogu“. Pokazalo se da ako su ljubav prema Bogu i težnja prema Njemu jači od težnje ka ljudskim vrednostima, onda tim vrednostima možemo vladati i uživati u njima bez nagomilavanja agresivnosti, a samim tim i bez opasnosti od bolesti i smrti.

Postalo mi je jasno zašto je Isus Hristos sledeću zapovest smatrao najvažnijom: „Ljubite Gospoda Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim“. Odnosno, čovekov um prvo treba da teži Bogu a tek potom ljudskim vrednostima. Naša osećanja, volje i želje prvo treba da budu okrenute Bogu, a tek onda svemu ljudskom.

Postalo je jasno zašto je jedan od glavnih postulata indijske filozofije odricanje od svih želja. Oslobođanje od okova zemaljskih želja čini čoveka srećnim. Shvatio sam zašto čovek ozdravlja kada počne da

gladuje, praktikuje tehnike disanja, odriče se od nada, planova, žaljenja i želja.

U čoveku je prisutno nekoliko bazičnih funkcija: da diše, da unosi hranu, razmnožava se, kontroliše situaciju, štiti sebe i spoznaje svet. Sve te funkcije ishode iz ljubavi prema Bogu. U kritičnim situacijama, prvo se aktivira zaštita i očuvanje ljubavi u duši, a tek potom instinkti kontrole nad situacijom i samoočuvanja. To omogućava organizmu da preživi i pojača težnju ka Prauzroku.

Čovek stari i umire, postepeno se gase njegove funkcije upravljanja životnim situacijama, spoznaje, reprodukcije, ishrane, disanja - i sve mu to pruža mogućnost da oseti njihovu sporednost i iluzornost. Pomaže mu da oseti da je u kritičnim situacijama potrebno pre svega sačuvati ljubav.

Kada se muškarac zaljubljuje u ženu (i obrnuto), instinkti spoznaje, razmnožavanja i kontrole nad situacijom se istovremeno uključuju. Da bi došlo do razvijanja ljubavi, neophodno je da s vremenom na vreme dođe do gubitka kontrole nad situacijom, zatim seksualne želje i kognitivnog impulsa koji je povezan s duhovnošću, moralom, idealima i nadama. Što je nekoj osobi važnija ljubav, to će se harmoničnije razvijati njene osnovne funkcije.

Povremeno isključivanje svih bazičnih funkcija, ili njihovo ograničavanje, omogućava da se pojača težnja ka Prauzroku, a samim tim očuvanje i uvećanje ljubavi u duši. Na taj način se stresovi lakše podnese, jer stres je privremeno ugrožavanje osnovnih funkcija ljudskog organizma (samim tim, stres podmlađuje i ozdravlja čovekov organizam).

Kada pacijent pati od jakih astmatičnih napada a nikakvi lekovi mu ne pomažu, tad mu treba pritiskati grudni koš i ne dozvoljavati mu da diše, pa će astmatični napad proći. Uzrok astme je u preteranom osećanju važnosti čovekovog „ja“ - odnosno života, želja i uma. Kada se čovek guši, dolazi do ugrožavanja svih njegovih bazičnih funkcija.

Ne treba se boriti protiv prirode, već joj treba pomagati. Jedan čovek mi je ispričao kako je izlečio astmu: „Snažno sam obmotao grudni koš peškirom, toliko, da sam jedva mogao da dišem. Nakon dva i po meseca sam se toliko navikao na rečeno stanje, da ga čak više nisam ni primećivao. Posle toga sam skinuo peškir i više nikada mi se nije desio napad astme.“

Setio sam se još jedne životne priče. Neki čovek je imao tešku bolest srca i prosečno je pio trideset šest tableta dnevno, ali to mu nije naročito pomoglo i stanje mu se sve više pogoršavalo. Lekari su mu predložili operaciju koja je bila zakazana za nekoliko dana. „Veće su vam šanse da preminete, nego da preživite - otvoreno mu je rekao hirurg. - Postoji verovatnoća od 60% da ćete umreti na stolu, ali ako se ne budete operisali, onda ćete 100% umreti u postelji“.

U nedelju je razgovarao s prijateljem, koji ga je posetio uoči operacije. Ovaj mu je ispričao kako su pomoću tehnike usporavanja disanja ljudi uspevali da ozdrave i od najtežih bolesti.

- Osetio sam da je to moja jedina šansa - rekao je pacijent - i u ponedeljak ujutro, kada su lekari došli u vizitu, otkazao sam operaciju. „Drugu šansu nećeš imati - upozorili su ga oni - umiraćeš - ali mi te nećemo primiti nazad u bolnicu“. Međutim, ja sam već doneo neopozivu odluku.

Isključio sam se od svega i zaboravio na sve. Trudio sam se da što ravnomernije i sporije dišem. Disanje bi trebalo da bude neprimetno. Zamislite scenu: ljubavnik je došao dragoj u posetu, ali je odjednom banuo njen muž; nesretnik se sakrio iza zavese, trudeći se da zaustavi disanje, odnosno da diše sporo i skoro nečujno - e, tako sam i ja disao. Srce mi je sada savršeno zdravo, što su lekarski pregledi nakon toga i potvrdili, te mi nikakve tablete više nisu potrebne - osmehnuo se nekadašnji pacijent. Izgledao je prijatno i dobrodušno.

Tehnike usporavanja disanja, gladovanje, potpuno isključivanje od logičkog razmišljanja, kritike, analize, to jest isključivanje uma uopšte uzev, odricanje od svih želja - ne daju čvrstu garanciju izlečenja od bolesti, već samo stvaraju povoljnu osnovu za izlečenje. Ako čovek, makar i podsvesno, spolja to i ne primećujući - načini korak ka dobrodušnosti, ljubavi i Bogu, on će ozdraviti. Međutim, ako nastavi da oseća strah, da žali, biva ogorčen - tada nema skoro nikakve šanse da ozdravi i preživi.

Pacijenti mi se ponekad razdražljivo žale: „Molim se i molim, ali nema nikakvog rezultata“. Dakle, kod takvih osoba ozdravljenje najverovatnije i neće nastupiti.

Navodio sam primer kako je kod izvesne žene, koja je počela da se moli, jedan veliki tumor za nedelju dana iščezao. Ona je shvatila da

nema šanse da preživi zbog vezanosti i agresivnost koju je ispoljavala, te da će uskoro izgubiti sve ono što joj je bilo najdraže. Molila se ne samo za svoje ozdravljenje, već i za to da pročisti dušu pred Bogom. Njena ljubav je prestala da zavisi od ljudskih vrednosti. Nestala je agresivnost i bolest više nije imala nikakvu svrhu.

Ispred mene su bili pacijenti koji su me s pažnjom pratili.
Predavanje sam završio savetom:

- Ne molite se odmah za svoju decu i unuke jer verovatno niste dovoljno pročišćeni. Moleći se za drugog, možete preuzeti njegovu „prljavštinu“ ili mu predati svoju. U onoj meri koliko duboko očistite dušu, više ćete biti u stanju da pomognete svojoj deci i unucima. Znači, prvo treba da radite na sebi. Kada osetite da na vašu ljubav prema Bogu ne može ništa uticati, ma kakve neprijatnosti i nesreće vam se dogodile - znači da ste se harmonizovali i da se možete moliti za potomke.

MORAL

- Muž mi pati od sarkoma u predelu bedra - rekla mi je jedna pacijentkinja. - Uskoro će biti operisan. Da li mu možete pomoći?

Pogledao sam njegovo polje i uočio da mu je podsvesna agresivnost iznosila 2000 jedinica i da je bila usmerena prema ženama. To je vezanost za odnose, za moral i ideale, duhovnost i plemenitost.

- U prošlom životu se odnosio prema vama kao prema božanstvu - saopštio sam joj. - Zbog toga ste mogli da umrete. Da biste preživeli, počeli ste da ga varate. Zbog toga vas je omrznuo i to se završilo žalosno za oboje.

- Ali u ovom životu ga nisam nijednom prevarila - rekla mi je.

- Zato se on još više vezao za vas i načinio vas idealom. I najmanje odstupanje od idealja u rečima, mislima i ponašanju uzrokuje bes i podsvesnu agresivnost.

Neka vaš muž traži oproštaj zato što se na unutrašnjem planu klanjao vama, a ne Bogu. Neka traži oproštaj jer je duhovnost, strast, ideale i odnose s voljenom osobom doživljavao kao absolutnu sreću. Neka se kroz pokajanje oslobodi i najmanjih ljuntnji koje je prema vama osećao, kao i svih zamerki, besa i nezadovoljstva. Neka stotinama puta ponavlja da mu najveću sreću predstavlja uvećanje ljubavi prema Bogu, a voljena žena je - samo sredstvo u tom pravcu.

- A mogu li ja nečim da mu pomognem? - upitala je.

- Naravno. Vaš rad na sebi može biti čak važniji od njegovog.

Upravo ste ga vi u prethodnom životu vezali za odnose, moral i ideale, jer u njemu niste voleli božanski princip, već ljudski. Kada žena u muškarcu prvenstveno voli božanski princip, ono što je večno, ona ga time približava Bogu. Ukoliko u muškarcu voli pre svega novac, um ili moral, ona „zakiva“ njegovu dušu za pomenute vrednosti i tada se dešava da on ne uspeva da ih stekne, ili ako ih i ima - teško oboljeva ili umire.

Ona me je upitno gledala:

- Znači, prava ljubav je ona koja ne zavisi ni od čega?

- Da - odgovorio sam.

- Ali onda vas ne razumem. Uvek sam bila ravnodušna prema tome da li je muž bogat ili siromašan, glup ili pametan, srećnik ili gubitnik. U čemu je stvar?

- Vašem mužu biste oprostili siromaštvo - objasnio sam joj - i ne biste obraćali pažnju na njegove glupe postupke i neuspehe. Vaša ljubav ne zavisi od novca, od sposobnosti, niti od srećne sudbine, već samo od jedne stvari, i to apsolutno - od morala. Ako bi se vaš muž prema vama poneo nečasno, nepravedno i nemoralno, vaša ljubav to ne bi izdržala.

Nastala je tišina. Njene oči su se napunile suzama.

- Za danas je dosta. Kada dođete na sledeću konsultaciju - videćemo šta ste uspeli da uradite.

Pacijentkinja je otišla, a ja sam se setio kako sam joj izdiktirao reči molitve kada je prvi put došla kod mene: „Gospode, radi ljubavi prema Tebi spremna sam da se odreknam i samog života, uključujući svoje želje, volju, ideale, nadu, moral, ispravnost i pravednost, zatim ljudе koje volim i svaku ljudsku sreću“.

Ona je sve pažljivo zapisala, a zatim izgovorila samo jednu reč:

- Teško.

- Šta je teško?

- Jako je teško odreći se morala.

- Radi ljubavi prema Bogu možemo se odreći svega.

- Shvatam vas - odgovorila mi je - međutim duši je svejedno teško.

Zar moralan, ispravan i mudar čovek nije bliži Bogu od nemoralnog?

- Grešite. Bogu je bliži onaj koji nosi više ljubavi u duši. A često naš moral, principi i ideali ubijaju ljubav. U takvim slučajevima je bolje odreći se morala i idealu nego ljubavi.

Moralna, duhovna i pravedna osoba može da oseća daleko intenzivniju ljubav nego drugi i to je približava Bogu. Ali ako smatra da su njena moralnost, duhovnosti i ideali važniji od ljubavi - tada je ona, u poređenju s čovekom bez morala, udaljenija od Boga.

Zapamtite da je sve ono što nazivamo ljudskim bilo, jeste i biće iluzija. Jedina realnost je ljubav. Ona je bila realnost, sada je realnost i biće realnost.

KOLEKTIVNO „JA“

Kada krene da pristiže nova informacija, nisam u mogućnosti da je testiram, procenim, niti kontrolišem. Osećam potpunu paniku kada sistem stagnira ili uopšte ne radi. Kad period panike i očajanja prođe, postepeno počinjem da otkrivam i osvajam novu temu.

Pod panikom i očajanjem ne mislim na one uobičajene emocije koje zamišlja čitalac. Takvih emocija sam se u sebi već oslobođio. Ali spolja, ljudsko telo i um, refleksno boje emocije u takvu nijansu. Život je za mene odavno postao igra i poligon za istraživanje. Međutim, spolja gledano, imam iste emocije kao i svi ostali.

Danas su se pojmovi vezanosti za različite ljudske vrednosti već formirale u sistem.

Sve ljudske vrednosti su povezane s našim egom, našim „ja“. Prva karika u lancu je sam život; drugu čine osećanja, želje i volja. Treća je sudbina, četvrta - kontakt s budućnošću, odnosno duhovnost, plemenitost, principi, nade i ideali. Iz toga proističu dva nivoa duhovnih vrednosti: prvi - odnosi, drugi - sposobnosti, intelekt i savršenost. Zatim slede materijalne vrednosti.

Kao što vidimo, to je samo nekoliko pojmove. Međutim, zbog naše vezanosti za te vrednosti se i pojavljuju bolesti, nesreće, patnje kod ogromnog broja ljudi!

Po pravilu, nikada ne postoji samo jedna vezanost - one se pojavljuju u snopovima. Ljubomora, u skladu s tom šemom, izgleda kao vezanost za volju i želje, kao drugo - za ideale, duhovnost, a kao treće - za odnose.

Čovek na početku uklanja probleme koji su povezani s temom odnosa, odnosno preteranu osjetljivost, nesposobnost da prihvati svađu, prekid odnosa (to je površinski nivo). Zatim on preispituje čitav svoj život i prihvata kao pročišćenje ljubavi prema Bogu ne samo prekid odnosa, već i slom nada, planova, idealova, duhovnosti i moralnosti. Dalje, kada čovek na unutrašnjem planu prestane da zavisi ne samo od odnosa nego i od idealova, on prihvata uniženje volje i želja kao pročišćenje ljubavi prema Bogu. A kada otkloni zavisnost od svoje volje i svojih želja - nastupa ozdravljenje.

Kako izgleda „gordost“? Postoje dve vrste gordosti: s velikim osloncem na potrebe tela (ovde razlikujemo tri karike: želje i volja; srećna sudbina; sposobnosti i intelekt) i sa velikom orijentacijom na

duhovne potrebe (tri karike izgledaju ovako: želje i volja; principi, ciljevi, ideali; sposobnosti i intelekt).

U toku konsultacije, „protrčim“ kroz ceo lanac, testiram čovekovo stanje, a zatim posmatram na koji način agresivnost deformiše polje, upoređujem stepene deformacije, a tek nakon toga je moguće izvlačiti zaključke o karakteru i težini bolesti. Jednom sastavljena šema radi besprekorno.

Preda mnom su sedele majka i kćerka. Pogledao sam fizičko stanje majke i uočio ozbiljne probleme u predelu desne dojke i unutrašnjosti materice. Uskoro može doći do nastanka raka materice. Problemi u desnoj dojci ukazuju na snažnu ogorčenost na okolinu, ili, pak, na sebe i svoju sudbinu. U konkretnom slučaju - na sebe.

Proverio sam karmičke strukture i uočio da majku u životu održava sADBINA ĆERKE, kojoj preti smrt. Ćerkina sADBINA „KLJUCA“ majci desnu dojku. Pogledao sam vremenske tačke kod majke i ustanovio da se iz budućnosti kreću ka prošlosti. To je značilo da nastupa ozbiljna bolest.

Prešao sam preko lanca ljudskih vrednosti i video kako je duša majke izuzetno snažno vezana za odnose, a još više za moralnost, principe i ideale (odnosno za budućnost), kao i u nekoj meri - za volju i želje. Oblik agresivnosti, kroz koju se vezala - uglavnom je ogorčenost na sebe, sudbinu i Boga.

Ove tendencije su u pojačanoj varijanti predate ćerki, kod koje je budućnost već sada „zatvorena“, a nivo vezanosti - praktično jedan i po puta iznad smrtonosne granice. To ukazuje na: smrt, tešku bolest ili neplodnost.

Proučavao sam kako konkretno može da izgleda bolest kćerke. To nisu poremećaji psihičkih, već fizičkih struktura.

Sniženje duhovnosti može da teče u nekoliko pravaca: pogoršavanje karakternih crta ličnosti; slabljenje pamćenja, sposobnosti; gašenje intelekta; psihičko rastrojstvo. U konkretnom slučaju kod kćerke dolazi do pada duhovnih potencijala zbog psihičkog rastrojstva.

Još jednom sam pogledao stanje ćerke i ustanovio da je „zatvaranje“ proticalo na sva tri nivoa, znači moguća je neplodnost jer su deca u takvom slučaju životno neodrživa. Mladu ženu dalje očekuje pogoršanje psihičkog poremećaja. Kasnije je moguća i smrt.

Tada mi je postalo jasno zašto se kod majke može javiti rak dojke.

- Potrebno mi je da proverim informaciju koju sam dobio - obratio sam se čerki, koja je imala oko trideset godina. - Da li imate decu?

- Ne.

- Imate li strahove, opsesivne misli i psihičke nestabilnosti?

- Da.

Moguće je ići i dalje u konkretizaciju po pitanju jasnije slike raspada njene psihe, kada joj preti smrtna opasnost i u kakvoj situaciji. Ali to je već nebitno. Najvažniji je rad na sebi.

Nedavno mi je jedna pacijentkinja ispričala:

- Pre godinu dana sam bila kod vas na konsultaciji. Tada ste mi rekli da će me za godinu dana muškarac koga volim izneveriti i savetovali ste mi da mu unapred oprostim i da se okrenem ljubavi, a ne principima. U to vreme ja i nisam imala muškarca kog volim, a posle tri meseca se on pojavio i zaista me je prevario. Zahvaljujući vama, prošla sam kroz to iskušenje.

Slegnuo sam ramenima:

- Čim vam je dat nagoveštaj, to se već ne smatra ozbiljnim iskušenjem. Da vam ništa nisam rekao i da ste prošli tu situaciju, a sačuvali ljubav, onda bi značilo da ste savladali iskušenje.

Setio sam se još jedne pacijentkinje. Video sam da žena najdublje voli svog muža i da joj razvod s njim može u najboljem slučaju prouzrokovati tešku bolest, ali su je ambicije zaslepele.

- U redu - klimnula je glavom - shvatam da me poniženja i uvrede koje doživljavam od muža leče i prihvatom to, ali ću se s njim ipak razvesti. Mogu li to tako da izvedem?

- Naravno da možete, ali tada se pripremite na velike zdravstvene probleme.

- Ništa vas ne razumem - naljutila se ona. - Spremna sam da podnesem poniženja, ali ne želim više da živim s njim!

- Čujte sledeću rečenicu: „Spreman sam da se takmičim, ali neću da treniram“.

Nastala je pauza.

- Ali vi ga volite - rekao sam - samo to ne želite sebi da priznate.

- Na koji način mogu znati da li ga volim ili ne?

- Ako u rukama držite mutno sočivo, kroz njega nećete moći ništa da vidite, ili ćete stvari videti iskrivljeno. Odnosite se prema svom mužu

kao prema detetu. Majka voli svoje dete kakvo god ono bilo. Ona ga prvo voli, a zatim ga kritikuje i kažnjava.

Prema tome, jedino besprekorno čisto sočivo kroz koje smo u stanju da realno vidimo svet je ljubav u duši, a ne naš um i naše želje. Prvo harmonizujte svoju dušu, a kasnije odlučite da li želite da se razvedete ili ne.

Pažljivo sam posmatrao dve pacijentkinje - majku i čerku. Sećam se nekadašnjih vremena, kad sam pacijentima pričao, a oni bi dugo klimali glavom iako verovatno ništa nisu razumeli. Ja bih im objašnjavao iznova i iznova, da bi im se sve utisnulo u pamćenje i da bi mogli da rade na sebi.

Jaka strana mog sistema je u razumevanju onoga što je ranije bilo nedostupno, odnosno da promene nastupaju kroz aktivan rad uma. Međutim, da bi se došlo do ljubavi, potrebno je na neko vreme se odreći uma, zaustaviti ga. Na taj način, moćna strana mog sistema je istovremeno bila i njegova slaba strana. Da bi se sistem dalje razvijao, neophodno je da sam sebe porekne, odnosno um i logika moraju da budu sporedni. To znači da i moji modeli moraju da sadrže više osećanja, a ne misli.

Čovek se isprva leči tako što mu se promene pre svega osećanja, a zatim misli. Nedavno sam se po ko zna koji put uverio u to! Čitavih sat vremena sam jednom mladiću, koji je došao na konsultaciju, objašnjavao suštinu njegovog problema i način kako da ga prevaziđe. Međutim, sve je bilo jalovo a efekat je bio nikakav. Tada mi je sinulo:

- Svet se razume prvo kroz osećanja, a tek kasnije mislima. Vi ne možete da razumete ono što pokušavam da vam objasnim zato što vaša osećanja nisu za to spremna. Krenite od pokajanja, molite se i posle nekog vremena, kada budemo ponovo u kontaktu - moći ćete da me razumete.

Dakle, ispred mene su bile majka, kojoj se bližila teška bolest, i čerka, koju u naredne dve godine očekuje smrt. Mogao sam da im tumačim vezanosti, apsolutizaciju ljudskih vrednosti i dr., a da se one napregnuto trude da bi me shvatile, i da im skoro sve snage odu na to. Ne, tako više nije imalo smisla. Potrebno je bilo nešto drugo... I dok su

mi one objašnjavale svoje probleme, kod mene se postepeno formiralo rešenje.

- Dovoljno je - prekinuo sam ih. - Molim vas, saslušajte me. Da bi čovek bio srećan i zdrav, on prvo treba da oseća ljubav prema Bogu, a tek kasnije prema drugim ljudskim vrednostima. Dugo ste živele za moral, ispravnost, principe, ideale, a ne za ljubav prema Bogu. Oni su za vas postali važniji od ljubavi. Kada su vas sa Višeg plana lečili svađama, izdajama, prevarama i uvredama, vi niste spasavali ljubav, već svoje principe i ideale. Sada idite i molite se Bogu da vam oprosti zbog toga.

Kada su se nakon sat vremena vratile i sele ispred mene, video sam potpuno drugačiju sliku. Smrt više nije pretila čerki, ali će je još neko vreme mučiti psihički problemi. Objasnio sam im kako da ljubav učine nezavisnom od ljudskih vrednosti, a istovremeno sam posmatrao kako kod njih dolazi do unutrašnjeg poboljšanja.

Analizirajući na desetine slučajeva rada pacijenata na sebi, primetio sam jednu čudnu osobenost. U osnovi svih vrednosti trebalo bi da leži želja - dakle - kada čovek radi na sebi, vezanost za volju, želje i život se poslednja otklanja. Međutim, u realnosti je bilo drugačije. Najžilavija i najteža vezanost bila je za moral, pravednost, ideale i duhovnost. Na početku nisam ovome pridavao neki poseban značaj.

Setio sam se jednog komplikovanog slučaja. Mladić se skoro odao alkoholizmu, pri čemu su ga mučili neprestani strahovi i košmari. Posle prvog tretmana energija mu se izbalansirala, a vezanost za ego, to jest za život, želje i volju bila je faktički otklonjena. Ostao je samo jedan parametar koji je i dalje bio nestabilan - to je bio kontakt s budućnošću, odnosno preostala je vezanost za moralnost, principe i ideale.

Iako su svi drugi parametri bili u okvirima normalnih granica, njegovo stanje je i dalje bilo nepromjenjeno. Iz nekog razloga su stalno isplivavali programi prezira, oholosti, nadmenosti prema ljudima. Savesno je ispunjavao sve što sam mu rekao, ali situacija se nije menjala. Nešto ga je okovalo veoma čvrsto.

Kada sam ko zna koji put tragao za uzrokom njegove tako moćne želje da prezire i unižava ljudе, ispostavilo se da potiče iz prošlog života. Tada je živeo na području zapadne Kine i s prezrenjem se odnosio prema ljudima drugih veroispovesti, prema osobama čiji su se moral i način života razlikovali od morala i načina života zajednice kojoj je pripadao. Tada je do mene doprlo: on se oslobođio vezanosti za svoje lično „ja“, ali ostala je snažna vezanost za kolektivno „ja“.

Kolektivno „ja“ možemo da dosegnemo kroz opsežne koncepte, kao što su moral, etika i ideali. Kada se naše lično „ja“ dezintegriše, kolektivno, „ja“ nastavlja da egzistira. U bilo kom društvu, poštovanje morala i moralnih zakona je uvek postavljano iznad života, jer se vrednosti kolektivne svesti nalaze iznad bilo kojih vrednosti individualne svesti. Zato postoji veliko iskušenje da se kolektivni moral i moralnost postave iznad ljubavi.

Često je to dovodilo do, na prvi pogled, paradoksalne situacije: jedna osoba živi u skladu s principima opštedruštvenog morala, poštuje Božje zapovesti, a druga živi po principima ljubavi, zbog čega ponekad narušava Božje zapovesti i opštedruštveni moral. Sin prve osobe izrasta u prestupnika, a sin druge u dobrog i pristojnog čoveka. Ako nam nije poznat dublji mehanizam delovanja, tada je teško objasniti kako je moguće da sin vredne i čestite osobe bude kriminalac.

Pre nekoliko godina sam pričao s jednom ženom čiji je poznanik radio u vatrogasnoj službi u Njujorku i koji joj je ispričao vrlo interesantnu informaciju. Pokazalo se da najveći broj podmetnutih požara u Njujorku radi omladina iz ortodoksnih jevrejskih porodica. A u tim porodicama se na najstroži način poštuju svi religiozni kanoni.

Prema tome, ne treba da živimo kroz principe i ideale, čak ni kroz Božje zapovesti, već kroz ljubav prema Bogu. Što je čovek više okrenut ka uvećanju ljubavi prema Bogu, toliko manje može da se orijentiše na zapovesti, ideale i principe.

Vratimo se mladiću koji je bio vezan za kolektivno „ja“. Čim je počeo da se obraća Bogu tražeći oproštaj za to što je kolektivni moral postavio iznad ljubavi prema Bogu, učinio ih ciljem samim po sebi, prezirao i osuđivao nemoralne osobe, njegovi strahovi i depresija su prestali i više se nikada nisu pojavili.

SIKAČI - ALAN

- Da li želite da vidite kolevku praistorijskog čoveka ? - ponudili su mi poznanici kad sam bio u Habarovsku. - Stara je oko devet hiljada godina, a na kamenju su i dalje sačuvani crteži iz tog vremena.

Pošto me je to veoma zanimalo, ponudu sam bez razmišljanja prihvatio. Sutradan su došli po mene u hotel a onda smo se uputili ka mestu koje se nalazilo oko sat i po vremena vožnje uzvodno, tokom reke Amur.

Bio je septembar i vreme je bilo divno. Povremeno su put kojim smo išli pretrčavali i preletali fazani. Sijalo je sunce. Pomislio sam kako bi bilo dobro svratiti do ribara i kupiti crvenu ribu. Jedan od lokalnih žitelja me je pozvao: „Dođi u septembru, jer kada riba kreće da se mresti, to bogatstvo ne treba propustiti“.

Dan je zaista bio predivan, raspoloženje spokojno, ali mi nešto ipak nije dozvoljavalo da se u potpunosti opustim i na sve zaboravim...

Pre nego što sam došao u Habarovsk, imao sam predavanja u Vladivostoku. Okupila se publika i sve je teklo po planu. Međutim, kada sam dijagnostikovao podsvesnu agresivnost prisutnih u sali, samo sam uzdahnuo: iznosila je 400 jedinica! Razlog tome je bila vezanost za budućnost koja je bila „zatvorena“ 80-85 %.

Kod pojedinca takvi parametri mogu da znače početak bolesti, a za grad to znači ekološku katastrofu, ekonomski krah, epidemiju i slično. Ako ovakva situacija bude potrajala i ako se budućnost „zatvori“ više od 100%, u Vladivostoku su mogući veliki problemi.

U toku predavanja sam distanciono ispitivao područje Dalekog Istoka. Geografska linija „Kamčatka - Japan“ je imala jake deformacije polja. Sudeći po svemu, to je bilo područje mogućih nesreća i kataklizmi.

Često sam držao predavanja po raznim gradovima i ni u jednom podsvesna agresivnost nije prelazila 200 jedinica. Istina, jedini izuzetak je bio grad Nerjungri, gde je podsvesna agresija iznosila oko 250 jedinica, što je značilo da nije bio naročito pogodan.

Međutim, preko 400 jedinica je bilo potpuno neshvatljivo. Tada nisam znao da će istu situaciju zateći i u Habarovsku, što već ukazuje na daleko globalniju rasprostranjenost negativnih uticaja. Takođe, nisam ni slutio da će tako visoka agresivnost biti prisutna i kod publike na mom

nastupu u Čikagu, gde sam imao predavanje par meseci kasnije. Dakle, moglo se govoriti o nekom opasnom procesu na nivou čitave Zemlje.

Dok sam držao predavanje u Vladivostoku, žmarci su mi krenuli niz kičmu jer sam iznenada pomislio: „A šta ako je podsvesna agresivnost tako visoka samo kod onih koji su čitali moje knjige? Ako je tako, mogu slobodno da navučem omču sebi oko vrata, a ako ne sebi, onda svojim istraživanjima svakako“.

Zamolio sam one koji nisu čitali moje knjige i koji su prvi put došli na moje predavanje da dignu ruku i istestirao sam ih kao jednu zasebnu grupu. Ispostavilo se da je kod njih podsvesna agresivnost bila još veća. Shvatio sam da mogu da nastavim sa svojim istraživanjima. Ogromna podsvesna agresivnost publike bila je prouzrokovana nečim drugim.

Budući da je u mojoj trećoj knjizi tema budućnosti ostala otvorenom, to je uticalo da mnogi ljudi koji su pročitali prve tri knjige nisu mogli potpuno da se harmonizuju. Aktuelna situacija u svetu je iskakala iz okvira sadržaja napisanog u moje prve tri knjige.

Pokušao sam da utvrđim razloge za pojavu tako opasnih deformacija u polju Dalekog Istoka. Iz nekog razloga je u poslednje vreme vezanost za duhovnost i budućnost postala najopasnija... Stupio sam na suptilni plan tragajući za onim mestom na Zemlji ili van nje koje je izazvalo ovakvu situaciju. Utvrđio sam da je u pitanju Tibet, Himalaji. Stvar je u tome da je oblast, koja se prostire od Kamčatke do Japana, snažno priključena za Tibet i Himalaje i da su to zone pojačanog kontakta s budućnošću.

Duhovni nivo čovečanstva je naglo porastao u poslednjih deset godina. Duhovnost i intelekt se sve aktivnije razvijaju zahvaljujući kolektivnim oblicima komunikacije, a veze među narodima i državama na čitavoj Zemlji su naglo pojačane. Budući da je došlo do porasta duhovnog nivoa, vezanost za duhovnost je postala opasnija. Samim tim su i zone koje odgovaraju zonama budućnosti postale još nepovoljnije.

Vozeći se u automobilu, posmatrao sam slike koje su promicale putem kuda smo prolazili. Na koji način će se okončati ova situacija? Kataklizmom ili ekonomskom propašću? Ili će deca prestatи da se rađaju na Zemlji? Možda je ipak nekako moguće izbalansirati situaciju?...

„Najgori gubici su oni koje ne primećujemo“ - pomislio sam dok smo odmicali sve dalje. Telo čovečanstva odumire, odvaljuje se u komadima, a ljudi su, kao i ranije, vezani za prolazne probleme. Ponekad

to podseća na agoniju, kada se ruke i noge tresu u grčevima, kada se krivi kičma, trese glava, kada su oči iskolačene i sve to se odvija ponaosob i bez ikakve međusobne povezanosti. To je opasan znak. U poslednje vreme su postali učestali slučajevi iznenadnog masovnog izumiranja nekih životinjskih vrsta; na planeti je sve manje šuma i naučnici ne mogu da pronađu uzrok tome...“

Mi ne posedujemo mehanizam pomoću kog bismo mogli da procenimo stanje stvari na globalnom nivou. Čovečanstvo još uvek ne doživljava sebe kao jedinstven organizam, i ako počne da umire, ono to neće ni osetiti, niti shvatiti. Svaka država smatra da je centar Zemlje i teži da ostvari prvenstveno svoje lične interese.

Kada je brod siguran i kada nema oluje, svaki putnik može da se brine o samom sebi - i to neće naneti nikakvu štetu brodu. Ali ako se desi havarija i voda kroz pukotinu prodre u brod, svi putnici neodložno moraju da razmišljaju kolektivno. Ako svoju ličnu bezbednost i interesu nisu u mogućnosti da gurnu u drugi plan, doći će do nekontrolisanih procesa koji neće voditi ka spasenju, već ka samouništenju.

Zato, ako dolazi do brodoloma, principi spasavanja su poznati: prvo se spasavaju žene i deca i bespogovorno se izvršavaju naredbe kapetana i vođa grupe. Kapetan je dužan da ima potpunu informaciju o svemu što se dešava na brodu. Pravilnu procenu stepena opasnosti situacije, a samim tim i donošenje odluka, mora da čini najkompetentnija i najspremnija osoba. Na brodu to mora biti kapetan.

Na nivou čovečanstva, koje se približava kritičnoj situaciji, takvu ulogu bi mogli da preuzmu međunarodni centri i komisije, čije mogućnosti moraju biti određene sporazumom vodećih zemalja sveta. Takav rad ne bi smeо da se svede samo na prikupljanje i analizu prikupljenih informacija, već bi prognoza budućih događaja omogućila takvim komisijama da pronađu kolektivno rešenje i da daju preporuke različitim zemljama. Ali najvažnije je izgrađivanje svesti koja objedinjuje celokupno čovečanstvo, svesti koja će omogućiti organizmu, koji se trza u grčevima, da se iz umirućeg pretvori u bolestan, ali onaj koji postepeno ozdravljuje.

Reklo bi se da je sve jednostavno, ali zašto onda ne dolazi do formiranja kolektivnog mišljenja? Odgovor je jasan - čovečanstvo je već imalo prilike da se upozna s kolektivnim načinom razmišljanja na primerima socijalizma i fašizma. Kada čovek teži da preuredi svet,

orijentišući se prvenstveno na ideale, ciljeve i principe, a ne na ljubav, to se tragično završava. Osim toga, kolektivni način razmišljanja ima jednu osobenost - on guši individualno mišljenje. Znači, oslonac je samo na kolektivnom mišljenju, a pogrešan sistem vrednosti, koji se pritom formira, može dovesti do opasnih posledica.

Da bi se individualan i kolektivan način mišljenja mogli harmonično razvijati u granicama jedne koncepcije, potrebno je da se objedine materijalizam i idealizam, nauka i religija. Uzdići se iznad duhovnog i materijalnog aspekta je moguće samo kroz ljubav prema Bogu - prisustvo ljubavi u duši mora da bude daleko više. Što brže svi mi prođemo taj put - pojedinačno, svaki čovek, zatim narodi, države i čovečanstvo u celini - time će se uskoro dogoditi manje umiranja, nesreća, kataklizma i ratova na Zemlji.

Setio sam se pitanja koje mi je postavio jedan pacijent:

- Šta je to ljubav prema Bogu?
- Bog je ljubav koja ni od čega ne zavisi - odgovorio sam mu. - To znači: onoliko koliko ljubav u našoj duši ne zavisi od životnih nedaća, nesreća i uvredjenosti, toliko smo bliži Bogu. Ako prvo volite svet koji vas okružuje a tek potom ga procenjujete - to je još jedan korak ka Bogu. Prema svetu se treba odnositi isto kao prema svom detetu, koje prvo volite, a tek zatim grdite i kažnjavate.

Desi li se da vam se sve raspade - sudbina, želje, ideali, nade, kao i najsvetija osećanja, a vi pritom ne gazite i ne prezirete sebe, ne ubijate ljubav u svojoj duši, razumevajući da Bog nikada ne kažnjava, već samo pomaže da se uveća ljubav u duši - to je još jedan korak ka Njemu.

Nastavio sam da razmišljam posmatrajući put koji je polako nestajao u daljini. Putovali smo više od sat vremena. Približavali smo se raskrsnici. Trebalo bi da skrenemo prema Amuru, na čijoj obali su se nalazili ostaci prvobitnog čoveka. Uskoro smo skrenuli i dok smo putovali po šljunkovitom putu, pokušavao sam da shvatim zašto su ljudi iz prvobitnog doba klesali crteže na stenama. To je bio težak i naporan posao; nije valjda da su to činili samo iz ljubavi prema umetnosti? Ako je to bila magija, na koji način je delovala? Bila mi je interesantna pomisao da će se uskoro sresti sa načinom razmišljanja ljudi koji su živeli pre deset hiljada godina. O čemu li su razmišljali? Kako su doživljavali svet oko sebe?

Odavno mi je pažnju privukla interesantna karakteristika: u hramovima je gustina vremena veća nego na drugim mestima. Kada čovek ulazi u hram, u njemu se menjaju vremenske karakteristike. Nekada je gustina vremena bila jasno uočljiva čak i na fizičkom planu.

- Kada sam počeo da živim u skladu s vašim sistemom - ispričao mi je jedan pacijent - primetio sam da su počele da se dešavaju neke anomalije sa vremenom. Zamislite sledeću situaciju: od moje kuće do stanice metroa je potrebno pola sata. Izlazim iz kuće, proveravam tačno vreme kod još nekoliko prolaznika - i zaključujem da do polaska voza ima pola sata. Metroom mi je potrebno da putujem oko sat vremena. Silazim u metro, vozim se, dolazim do svoje stanice - a vreme kako na mom satu tako i na časovniku stanice pokazuje da sam u metrou proveo 15 minuta. Ovo nisam u stanju da objasnim.

- Stvar je vrlo jednostavna - osmehnuo sam se. - Što je veća ljubav, veća je i gustina vremena. Pritom se mogu manifestovati najrazličitiji efekti.

Duž puta kojim smo prolazili menjao se pejzaž. Šuma je postajala sve ređa, a ispred nas je bljesnula plava površina Amura. Ušli smo u manje nanajsko selo. Postoji nekoliko tumačenja tog naziva i jedna žena koja ovde živi nam je rekla da „Sikači-Alan“ najverovatnije u prevodu označava „prepoznavanje“. Ranije su se na ovom mestu obavljali magijski rituali pomoći kojih su Aboridžini doznavali informaciju o budućnosti.

Našu grupu je toplo dočekala žena koja je bila lokalna učiteljica. Pokazala nam je manji lokalni muzej, koji se nalazio u prostorijama škole, i predmete koji su nađeni prilikom iskopavanja.

- Pomoći ovih figurica su šamani lečili ljude - rekla nam je. Kada se neko razboli, dolazio bi šaman i od drveta isklesao figuricu. Potom su je stavljali pacijentu kraj uzglavlja i on bi ozdravljaо.

- U toj figurici je, na primer, kodiran program koji ima za cilj da smanji gordost kod pacijenta - definisao sam. - Bolest je bila povezana sa prevelikim ambicijama i šaman je očigledno bio profesionalac koji je isceljivao na suptilnom nivou. Sam energetski uticaj, ma kako bio moćan, spolja daje kratkotrajan efekat. Informacioni uticaj je suptilniji i efekat je stabilniji.

Šaman je mogao biti samo osoba koja je imala prilično visok kontakt s Bogom, odnosno ona u čijoj je duši bilo najviše ljubavi. Gustina vremena se pojačavala i šaman je mogao da predoseći i vidi budućnost, a da pritom taj kontakt nije mogao da mu naudi. Kada bi šaman stupio u kontakt s pacijentom i počeo da kleše figuricu, on je informaciono već delovao na njega. Kod pacijenta se menjala unutrašnja, podsvesna orijentacija i on bi ozdravljavao.

- To znači da u ovim figurama zaista postoji neki smisao? - zainteresovano je pitala učiteljica.

Naravno. Uzgred, uticaj ovih figurica sličan je slikama Vrubelja, koji je bio jako vezan za savršenstvo, sposobnosti, duhovnost i ideale. Takve vezanosti dovode do neizmerne gordosti, onoga što zovemo đavolizam. U svojim slikama on je to prevazilazio. Zato je bio privučen temom Ljermontovljevog „Demona“ i zato je na njegovim slikama demon predstavljen kao stradalničko, uniženo i napačeno biće.

Vrubelj je uspeo da prevaziđe opasnu tendenciju u svojim delima, ali nije uspeo da je prevaziđe u duši. Duhovnost, ideali i sposobnosti su se uvećavali, a ljubav je kaskala za njima. Sin mu se rodio sa zečjom usnom - što predstavlja uniženje idealja, duhovnosti i sposobnosti. Zečja usna svedoči da su duhovnost i sposobnosti počeli u velikoj meri da prevazilaze zalihe ljubavi. Na kraju je umetnika napustio i razum, a s njim i sve njegove nade i ideali.

- Verovatno mu je u životu bilo dato neko iskušenje kroz koje nije prošao?

- Svaki veliki umetnik dolazi u iskušenje da svoj ogroman duhovni potencijal postavi iznad ljubavi, i tada prolazi kroz iskušenje koje se najčešće ispoljava kao povreda i prevara od žene koju voli. Ukoliko ne prođe kroz to iskušenje, gubi porodicu ili decu, pomračuje mu se um, postaje homoseksualac, unakazuje svoje lice ili gubi svoj umetnički talenat. Što je veći duhovni potencijal kod umetnika, to je veća i njegova patnja kada počne da se raspada.

Kada roditelji, uočivši ogroman talent kod svog deteta, razmišljaju samo o njegovoj karijeri i razvoju sposobnosti, oni mu mogu pomoći da brže razvije talent, međutim cena koju će za to morati da plate biće adekvatna.

- Da li svaka slika deluje na posmatrača? - pitala me je žena.

- Da, ali je stepen uticaja različit. Mnogo je slika koje su bezvredne i one praktično uopšte ne deluju.

- Da li je moguće razlikovati dobru od loše slike?
- To je vrlo jednostavno. Dobra slika poseduje svoju prostornu i vremensku sadržinu i gustina vremena je kod nje daleko veća. Ona je poput nezavisnog živog bića. Pri tome nije uopšte bitno šta je na slici predstavljeno. Takve slike imaju moć isceljenja poput ikona. Slike leče informaciono, a prolazeći kroz našu svest i energetski.

Ako je prvi impuls umetnika prilikom stvaranja slike povezan sa idealima, idejama i mislima - ona ne može da živi, već umire. Kao i kod svega ostalog, svako pravo umetničko delo nastaje iz ljubavi.

Nastavili smo razgledanje muzeja.

- A evo ovaj bубањ, zvonчићи i одећа su autentični. To je одећа шамана. Neko je sve to doneo u naš muzej i tom prilikom smo saznali da je шаман bila женка. Da li je to istina? - interesovala se уčiteljica.

- Istina je - klimnuo sam главом.

- Кају да шамански бубањ не треба узимати у руке jer се од njega може umreti. Da li je то тачно?

- Да, то је тачна konстатација - потврдил сам. Videvши iznenađena lica, objasnio sam: - Povećanje gustine vremena može da nastane ne samo u duši čoveka, već i u neživim objektima. Na fizičkom planu то uopšte ne mora da bude primetno, međutim na suptilnom planu se veoma oseti. Energetski procesi se kod takvih objekata odigravaju daleko brže. Na Zemlji postoje mesta koja se odlikuju velikom gustinom vremena. Nekada su ih koristili за magijske rituale, а kasnije су на njima počeli да grade hramove.

Kada шаман udara u bубањ, dolazi do promene suptilnih prostornih i vremenskih karakteristika objekta, i tada se svi procesi ubrzavaju čak i po nekoliko stotina puta, bilo dobri ili loši. Pošto smo vaspitani tako da se sa potcenjivanjem i prezrenjem odnosimo prema predmetima kulta, ta emocija čuči u našoj podsvesti. Ako je podržavamo u sebi, onda prilikom uzimanja takvog predmeta u ruke, na primer bubnja - она se neprimetno pojačava nekoliko stotina puta, i, preokrećući se, pretvara u program samouništenja. Posledice, naravno - могу biti tužne.

Још неко време smo se zadržali u razgledanju muzejskih relikvija, a zatim smo napustili školu i krenuli ka obali Amura, где nas je čekao brodić. Do mesta где se nalaze crteži trebalo je preći vodom nekoliko kilometara.

Brodić se lagano otisnuo duž obale Amura i nakon pola sata smo stigli do obale koja je bila posuta ogromnim gromadama stenja. Na njima su i bili urezani različiti crteži.

Prišli smo prvom crtežu koji je prikazivao nejasnu i zagonetnu masku. Poseduje li ona neko magijsko dejstvo? Pogledao sam na suptilnom planu kakva joj je bila namena. Očitao sam informaciju i shvatio: posredstvom nje se uticalo na budućnost i sudbinu, odnosno pomoću takvog crteža se moglo uticati na događaje u budućnosti. Međutim, da bi se uticalo na buduće događaje, bilo ih je potrebno videti.

Ispitivao sam energiju mesta na kom smo se nalazili. Gustina vremena i kontakt s budućnošću su ovde bili dva puta veći nego u okolini. Međutim, da bi se pomoću ove maske uticalo na buduće događaje, bilo je potrebno uvećati kontakt s budućnošću ne dva, već deset puta. Znači, stvar je zavisila i od čoveka koji se time bavio.

Pogledao sam gde je ovaj umetnik ranije živeo i video da je to bio severozapadni deo Himalaja, područje Tibeta. Sada je cela stvar postala jasnija. Čovek može ceo svoj životni vek da provede na Tibetu a da ne stekne nikakve moći. Ali ako se bavi duhovnim praksama, njegove moći u tim mestima se povećavaju i on može da sačuva pojačan kontakt s budućnošću tokom narednih nekoliko života.

Nekoliko desetina hiljada godina se ljudi bave duhovnim praksama koje im omogućavaju da predvide budućnost. To je nekada bio uslov za preživljavanje plemena. One, koji su imali takav dar, sudbina je usmeravala ka vračanju, šamanizmu i drugim praksama.

Znao sam da je crtežom moguće delovati na nečije zdravlje i na okruženje. Ali nije mi palo na pamet da se pomoću njega može delovati i na budućnost. Uticaj na sadašnjost preko budućnosti je stotinu puta moćniji.

Pred nama je bio drugi kamen i na njemu je bila isklesana još čudnija maska sa ogromnim iskolačenim očima i sićušnim ustima. Učiteljica me je radoznalo pogledala:

- Niko još nije uspeo da objasni zašto je isklesano baš ovakvo lice.

Da li biste vi to mogli?

Pokušao sam da dosegnem suptilni plan međutim odmah me je zbolela glava i osetio sam pritisak u slepoočnicama.

- Ovde je bila škola šamana - odgovorio sam joj. - Kada posmatramo tu masku i zaustavimo um, kontakt sa zagrobnim svetom se

povećava dvadesetak puta. Upravo ovo lice - pokazao sam prstom - predstavlja medij za priključenje na duše umrlih i za ulazak u zagrobni svet. Na taj način je bilo moguće doći do dragocene informacije od prijatelja ili rođaka koji su umrli.

A ova maska pomaže da se zaustavi um - pokazao sam na drugu masku. - Sudeći po svemu, ovde se okupljala grupa posvećenika i pomoću ritualnih pesama, plesa i kontakta s crtežima na kamenu su ulazili u stanje u kome su videli budućnost i mogli njome da upravljaju. To nisu bila samo znanja o budućim događajima, već i mogućnost za izlečenje. Harmoničan šaman bi odlazio u budućnost, gde bi lečio obolelog čoveka, oporavljao ga i on bi se pridigao na noge nakon nekoliko dana prebolevši tešku bolest. Što je bolest bila teža, to je šaman morao da odlazi dublje u budućnost kako bi iscelio dušu pacijenta. U slučaju da je prekoračio svoje granice, on bi se rušio bez svesti ili bi upadao u stanje potpune obamlosti, a pretila mu je opasnost i od smrti. Da bi se ovladalo ovom tehnikom, najverovatnije je bilo potrebno minimalno godinu dana.

Dok sam se nalazio na tom mestu, u blizini crteža na stenu pojavila se interesantna situacija. Na suptilnom planu sam osetio nečije prisustvo. Bila je to duša žene - šamana, čiju smo odeću i bubanj razgledali sat vremena pre toga u muzeju. Učitao sam tekst poruke koju mi je poslala: „Ti si dobar šaman. Nastavi i dalje u tom pravcu“.

Nažalost, ništa mi više nije rekla. Bilo mi je jasno da će do ostalih informacija morati sam da dođem.

- Ovde je još jedna maska. Šta bi ona mogla da znači? - pitali su me saputnici, pokazujući na kamen.

Na mene je gledalo još jedno strašno lice, sa ogromnim očima koje su škiljile.

- Ovo nije slika nekog duha, niti je ritualna maska - odgovorio sam.
- Osim lica, u dnu postoji simbolična slika tela. Budući da duhovi ne poseduju telo, ovo je živo biće, ali nije čovek. To je očigledno portret vanzemaljca.

- U blizini je još jedan neobičan crtež - saopštila mi je učiteljica. - Liči na čamac ili brod. U pitanju su neke spiralne konture...

- Spiralne konture pojačavaju mogućnost delovanja na budućnost: one su u stanju nešto da privuku, a nešto da odgurnu - objasnio sam joj.

- Evo još jedne - pozvali su me - Nalazi se unutar crteža koji predstavlja jelena. A pored crteža jelena, s jedne i s druge strane su još dve slike. Jedna je prilično ružna i podseća na lobanju, a druga je harmoničnija.

- Sudeći po svemu, ovo je bio kamen na kome su se prinosile žrtve - rekla je učiteljica. - Ali neshvatljivo je zašto se pored jelena nalaze te neobične figure.

- Na Krimu sam imao jedan slučaj - prisetio sam se. - Sedeli smo ispod starog drveta kajsije i starina-domaćin kuće nam je pričao kako se priprema da ga iseče jer je prestalo da daje plodove. Odlučio sam da pokušam da se dogovorim s drvetom. Prišao sam mu, dodirnuo njegovu koru, pomilovao ga i ušao u njegovo informaciono polje. Ako je to što sam pribeležio bio odgovor, onda je izgledao kao pristanak i obećanje da će ponovo početi da rađa plodove. Te godine je domaćin prikupio dve pune kofe kajsija. Utičući preko suptilnog plana, možemo uvećati fond stoke, divljih životinja, broj riba u rekama, itd...

Spiralne strukture oko crteža jelena privlačile su život i terale smrt, koja je simbolički bila predstavljena pored jelena. Drugim rečima, sve su ovo načini upravljanja svetom pomoću budućnosti.

Ovakvim saznanjima se polako približava i savremena nauka, mada na daleko grublji način i bez procene posledica takvog zadiranja.

Posmatrao sam ogromno plavo prostranstvo reke Amur i lanac ogromnih gromada stenja na obali koji se gubio u daljini. Pre deset hiljada godina su ovde živeli ljudi koji su se, po svemu sudeći, odlično snalazili u ovom svetu i sjajno poznavali zakone prirode. Njihovi uticaji na okruženje bili su rezultat njihove tradicije i ogromnog prikupljenog iskustva. Zašto se raspala i bez traga iščezla ova ogromna kulturna baština? Zašto je ogromna informacija, s kojom su imali kontakt ovi ljudi, otišla u pesak i nije se sačuvala za današnja pokolenja?

Došli smo do obale, ušli u čamac i uputili se nazad. Sve vreme sam razmišljao, pokušavajući da odgonetnem tajnu. Rešenje je postepeno počelo da mi pristiže. Reč je o tome da prvobitna plemena praktično nisu imali mogućnost međusobnog kontakta. Kolektivna svest, koja omogućava da se prikupljena informacija upotrebi za dobrobit drugih, sporo se razvijala. Ogromna teritorija nije išla na ruku burnom razvoju trgovinskih veza. I po svoj prilici, ono najvažnije: ti ljudi su pokušavali da menjaju svet oko sebe, ali ne menjajući sebe.

Osnovne vrednosti civilizacije ne leže u naprednim tehnologijama, već u moralu, ispravnosti i duhovnosti koji proističu iz ljubavi prema Tvorcu. Budući da ti ljudi nisu posedovali razumevanje jedinstvenog Prauzroka svega postojećeg, ceo svet je za njih bio razjedinjen, dok su jedinstvo osećali jedino u sebi, u granicama svog plemena. Ceo svet su pokušavali da uklope u svoje ciljeve i principe, svoj duh, svoje „ja“. Kontakti s budućnošću su im postali najvažniji ciljevi u životu i zato je budućnost za njih počela postepeno da se „zatvara“, da bi se na kraju i sasvim „zatvorila“.

Najdublja izvorna kultura je praktično nestala, jer je ljudima koji su u njoj živeli osnovni cilj bio razvoj njihovih sposobnosti, duhovnih kapaciteta, a ne ljubav prema Tvorcu. Uživao sam posmatrajući predivnu obalu Amura koja se pružala duž toka reke, svestan istovremeno čudnog osećaja u sebi - kao da mi je bilo odnekud poznato ono što sam video na suptilnom planu - „zatvorenu“ budućnost.

U Vladivostoku je budućnost bila „zatvorena“ 80%, a u Habarovsku - 85%. Video sam ogromnu podsvetu agresivnost. U toj oblasti je podsveta težnja ljudi da podrede okruženje svojim ciljevima, željama i svom „ja“, planovima na budućnost - počela da se približava opasnoj granici. Šta će se desiti kada se budućnost potpuno zatvori - nisam znao. Jedno je sigurno - situacija je ovde bila jako loša.

Moja razmišljanja je prekinuo glas žene, našeg vodiča.

- Ako želite, možemo da produžimo do ribara?

- Naravno, želim! - obradovao sam se. - Letos su mi prijatelji pričali kako je baš u ovo vreme jako puno crvene ribe i da se može kupiti crveni kavijar.

Ona je na to odmahnula rukom:

- Nema više ribe. Amur je zatrovana.

- Kako to - nema ribe? - zaprepašćeno sam je pitao.

- Ponovo je došlo do velikog izlivanja fenola. Duž cele obale je bilo jako puno uginule ribe koja se raspadala. Riba koja je ostala u vodi miriše na fenol. Do izlivanja fenola je došlo baš u trenutku mresta i crvena riba nije zašla u reku. Sada nema ni ikre ni ribe. Možda se nađe par štuka kod ribara.

Zbunjeno sam gledao oko sebe. Amur na izdisaju je polako i dostojanstveno valjao svoje vode, ali tamo više nije bilo riba! Ogromna jata riba koja su krenula na mrest pobegla su od zatrovane reke i ispustila ikru u okean. Male ribe neće moći da se razviju iz te ikre. Sedeo

sam u brodiću i razmišljaо: „Ovo što se desilo je jedna od velikih ekoloških katastrofa na planeti. Zatrovana je jedna od ribom najbogatijih reka sveta. Narednih godina ovde više neće biti mreštenja. Čak ni u lokalnim novinama nisam pročitao nijednu jedinu rečenicu koja bi pisala o ovoj ekološkoj katastrofi.

Možda će jednom spasenje zaista doći iz Rusije, kako svedoči informacija na suptilnim planovima, ali na fizičkom planu su zasad vidljivi samo prljavština i smrt. Ako katastrofa poput ove može da prođe neprimetno, onda je to jedan od onih alarma koji se pojavljuju kada je već prekoračena opasna granica. Ali ta teška bolest od koje pati Rusija je i bolest čitavog čovečanstva. „Kako je malo vremena preostalo“ - razmišljaо sam, i kako mi bezbrižno provodimo to vreme.

Doplovili smo do ribara, ali kod njih nije bilo ribe. Samo su mreže lepršale na vетру razapete na pobijenim štapovima. Napuštajući seoce, kod nekoga od lokalnih žitelja se ipak našla tegla crvenog kavijara koju sam kupio. Ali taj kavijar je imao neobičan i neprijatan ukus. Bilo je očigledno da nije zatrovana samo riba, već i njena ikra.

„Ako je čovečanstvu suđeno da se degeneriše a zatim iščezne, to će se i dogoditi i tu nema mesta žaljenju“ - pomislio sam. - Ali kada na tvoje oči, na duhovnom i fizičkom planu umiru ljudi i priroda, duša svejedno boli“.

Jednom prilikom su mi ispričali priču koja se dogodila nekom pilotu. Jednom, kada je njegov avion sleteo na pistu i kretao se po inerciji, iznenada je video kako na pistu dolazi kamila. Bilo je kasno za ma kakav manevr i nakon nekoliko sekundi, avion je udario životinju. Kasnije su mu objasnili: „Kamila jednostavno živi u svom svetu i svom vremenu. Za nju predmet koji se kreće ogromnom brzinom - nije više od nejasne mrlje u daljini. One jednostavno ne poseduju mehanizam za procenu opasne situacije“.

Danas se na horizontu pojavio veliki broj nejasnih mrlja i ne postoji mehanizam za procenu opasnosti koja se nadvila oko nas. Ako navedemo medicinsku statistiku, šokiraće i laike. Majke danas praktično nemaju mleko kojim bi prehranile svoje bebe. Nakon 10-20 dana njihov organizam prestaje da proizvodi mleko. Lekari za to stalno krive ekološku situaciju. To što se količina semene tečnosti kod muškaraca dvostruko smanjila u poslednjih trideset-četrdeset godina, i to što je svaka peta porodica neplodna, objašnjava se pogrešnim načinom ishrane.

Na Zapadu su ovi pokazatelji još dramatičniji. U Americi su sve češći slučajevi da bebe umiru u snu. U istoj toj Americi se rađa ogroman broj dece sa psihičkim problemima. Oni čak i ne traže objašnjenje za to.

Nauka proizilazi iz materijalnih predstava o svetu, to jest priznaje samo opipljive dokaze i realne, očigledne činjenice. Za nastrandalu kamilu realna činjenica je bio avion udaljen nekoliko metara od nje. Pre susreta sa avionom ona je videla samo nejasnu mrlju u daljini. Činjenice često dolaze kada je već kasno da se bilo šta učini.

Negde sam pročitao naslov u novinama - „Svakog dana na Zemlji nestaje po jedna životinjska vrsta“. Nestanak neke populacije ili životinjske vrste se dešava neprimetno čak i za njih same. Životinje nastavljaju da žive svojim životom, da jedu, razmnožavaju se, bore se za svoju teritoriju, ali na suptilnom planu ih više nema. Kada vidim životinje koje će uskoro potpuno iščeznuti sa lica Zemlje, dođe mi da viknem: „Vi umirete, uskoro vas neće biti!“... Ali one i dalje proživljavaju svoje poslednje dane kao da se ništa ne dešava, jer ne poseduju sposobnost da sagledaju opasnost koja se nadvija nad njima.

Zvuči neverovatno, ali se ispostavlja da se ljudi po tom pitanju uopšte ne razlikuju od životinja. Dešava se zatoj osnovne funkcije - produženja vrste. Procesi usporavanja obično se završavaju zaustavljanjem. Čovečanstvo liči na akrobatu koji se kretao po putu, a zatim je prešao na tanku žicu i, zamislivši se, to nije ni primetio, ali po inerciji još uvek nastavlja da hoda održavajući ravnotežu...

Optimista sam i smatram da će čovečanstvo preživeti. Ali šta će biti kada svane sutrašnji dan? Koju cenu ćemo svi mi morati da platimo za taj opstanak? Kada kažem „mi“, pod tim ne podrazumevam samo ljudi, već i životinje i šume kojih svakim danom ima sve manje na planeti... „Kako je jednostavno - razmišljaо sam - spasiti se i preživeti, ako znamo kako. Da bi se održali na Zemlji, ljudi, životinje i biljke treba svakog trenutka da neguju ljubav u duši i da je uvećavaju. Kada bi samo ljudi što pre shvatili tu prostu istinu“.

RAD S PACIJENTIMA

Na osnovu iskustva koje sam stekao u radu s pacijentima, sve moguće bolesti, situacije i probleme sam pokušao da svedem na nekoliko modela. U osnovi jedne ljudske zavisnosti može biti druga, koja je daleko šira. Postoje bazične ljudske vrednosti, koje leže u osnovi našeg „ja“ i samog pojma „čovek“. Budući da se u osnovi života nalaze želje, najteže je oslobođiti se vezanosti za želje. Ali ako se čovek na ovom planu izbalansira, trebalo bi da ozdravi. Upravo se to kod mene i dešavalo u radu s pacijentima. Ali samo na početku.

Zatim se pokazala jedna čudna karakteristika: da čovek može da se osloboди vezanosti za želje, ali za moral, principe, ideale i duhovnost se čvrsto drži, bez obzira na sve. Pokazalo se da je središnja karika u lancu važnija od prve! Zaista čudno i nelogično.

Spremnost da se umre radi odbrane morala i principa je prilično rasprostranjena. Pritom, to se nikada nije doživljavalo kao patologija, već obrnuto - takva smrt obično izaziva poštovanje i oduševljenje.

Pojmove poput sposobnosti, intelekta i onoga što je u njihovoј osnovi - duhovnost, plemenitost, moralnost i ideali - možemo obuhvatiti pojmom svesti. Čovek se razlikuje od životinje upravo po tome što mu je razvijena svest, a ne želje i volja. Skala vrednosti kod čoveka kao živog bića i jeste skala vrednosti čoveka kao mislećeg bića. Budući da intelekt, sposobnosti, mišljenje imaju koren u moralu, često su očuvanje morala i etike važniji od očuvanja života.

Ne bih želeo da zamaram čitaoca detaljima svojih istraživanja, stoga ću se zadržati samo na opštim komponentama. Nastavljujući da poredim i analiziram, došao sam do još jednog važnog zaključka: čovek je u stanju da podnese uvredu i uniženje mnogih vrednosti, ali će veoma teško prihvati osuđenje svoje moralnosti, svojih principa i idealja, odnosno uništenje bazične strukture svesti. Međutim, mnogi i to mogu da podnesu. Međutim, postoji ono što uspeva da podnese samo mali broj ljudi, a to nije krah individualnih, već univerzalnih idealja, univerzalne moralnosti. Zašto?

Razvijena svest je posledica života u kolektivu; tesno je povezana s međuljudskim odnosima, intelektom i sposobnostima svake individue.

Nivo pravednosti i moralnosti se određuje snagom ljubavi koje te vrednosti sadrže u sebi. Moralnost i pravičnost bez ljubavi ne mogu da opstanu. Kroz univerzalne moralne norme, zapovesti date u svetim

knjigama, svako od nas se uspinje na više nivoe svesti. Tako nastaje kolektivna svest koja objedinjuje grupe ljudi, kao i u nekoj meri države i celo čovečanstvo.

Ljubav koja će se u bliskoj budućnosti pojaviti u duši svakog čoveka omogućiće stvaranje novih moralnih normi i novu kolektivnu svest, a to će opet doprineti ujedinjenju čitavog čovečanstva. Prilikom povezivanja u ujedinjenu podsvest čovečanstva, stostruko će se povećavati mogućnosti svakog čoveka.

Čovečanstvo se danas nalazi na pragu završnog formiranja kolektivne svesti na nivou čitave planete. Značaj ove ljudske vrednosti na stotine puta prevazilazi sve prethodne. Iskušenje da se ona postavi iznad ljubavi je ogromno.

Ako čovek živi isključivo poštujući Božje zapovesti, a koje se u svojoj primeni ne zasnivaju na ljubavi kao najvišoj vrednosti i sreći, on teži đavolizmu. Pri čemu duhovnost nastavlja da se akumulira, ali procesi degradacije pre ili kasnije pobeđuju. On je kao „sveti“ čovek u kome je sve više đavolizma.

Čovek koji nije u stanju da izdrži udarac po svojim višim moralnim vrednostima i kao odgovor ispoljava agresivnost prema okruženju, čitavom društvu ili samom sebi, ne može da se naslađuje vrednostima univerzalne svesti. Čoveku koji je siromašan duhom je lakše da podnese takav udarac. Podlacu, pokvarenoj i nemoralnoj osobi, u periodu pripreme za kolektivnu svest, lakše je da sačuva ljubav u duši nego onome ko je snažno vezan za moral, pravednost i ideale. Najverovatnije je, u poslednjih desetak godina u celom svetu, upravo s tim povezano naglo propadanje starih predstava o moralu i ispravnosti.

Rusiji je, po svemu sudeći, dodeljena naročita uloga u formiraju nove jedinstvene svesti i zato ona zauzima vodeće mesto u svetu po broju hulja i prevaranata na državnim postovima. Međutim, nemoralna i pokvarena osoba ne živi dugo.

Seksualna revolucija se završila sidom. Drugim rečima, više se ne možemo spasiti i preživeti prostim odricanjem od viših moralnih normi i pravednosti. Njihovog pogubnog uticaja se možemo spasiti jedino ako ih prevaziđemo i uzdignemo se nad njima. Ali za to je pre svega potrebno shvatiti da poštovanje moralnih normi i moralnosti ne može predstavljati najvišu sreću i viši cilj.

Savetovao sam pacijentkinji koja je sedela preko puta mene:

- Pokušajte da se molite na sledeći način: „Gospode, radi ljubavi prema Tebi spremna sam da se odreknem pravednosti i etike, morala i idealja, zatim i duhovnosti, rasuđivanja i sposobnosti, uma, želja i života“.

Zatim sam dodao:

- Ljubav bez morala može da živi, ali moral bez ljubavi ne može.

Radeći bez prekida s pacijentima neophodno je da kao ličnost iščezenjem, dok mora ostati sistem koji sam po sebi isceljuje, pomaže čoveku da se izleči, stvara mu odgovarajuće uslove.

Koliko sam do sada uspeo da otkrijem, sve bolesti se mogu podeliti na dve grupe. Prva grupa (tema gordosti) obuhvata 1. vezanost za želje; 2. vezanost za moral, duhovnost i ideale i 3. vezanost za sposobnosti, savršenstvo i intelekt. Druga grupa (tema ljubomore) obuhvata: 1. vezanost za želje, 2. vezanost za duhovnost i ideale i 3. vezanost za odnose.

Istina, nakon što se čovek oslobodi od vezanosti prve i druge grupe, preostaje najveća karika, a to je vezanost za kontakt s budućnošću, za vrednosti kolektivne svesti koje često izlaze van okvira zemaljskih vrednosti.

Oni koji su pročitali sve tri moje knjige, veći deo puta prolaze samostalno. Zatim, tokom jednog tretmana, oni prolaze novi deo puta, koji je povezan sa istinama koje sam nedavno otkrio i, na kraju, ostaje da se prevaziđe samo još jedna ljudska vrednost: različiti nivoi kolektivne svesti.

Ako pacijent može da se odvoji od mene i prestane od mene da zavisi - on je zdrav. Ako nije u stanju da to učini sam, prinuđen sam da ga odgurnem od sebe.

- Moj sistem sadrži jedan veoma opasan momenat - objašnjavao sam pacijentima. - U čitavo istraživanje sam se upustio kao naučnik, tako da su logika, intelekt i um bili ispred ljubavi. Što se sistem više usavršavao, um je sve više uzmicao pred ljubavlju. Želite li i dalje da sledite ovaj sistem - neophodno je da odbacite um i zadržite samo ljubav. Dokle god u vama postoje strahovi, sumnje i planovi - nećete ozdraviti. U trenutku kada budete osetili ljubav u duši - odbacite um, on vam samo smeta. Zatim ćete ga vratiti ponovo, ali od tog časa ćete voleti na prvom mestu, a tek potom - analizirati. To će vam pre svega doneti nasladu i sreću, a na kraju i zdravlje.

Kada sam diktirao ove redove, bio je 4. mart 1997. godine. Kroz prozor sam posmatrao plavo nebo. Vetar se poigravao s granama drveća na kojima će se uskoro pojaviti lišće. Na proleće se bude želje i otvara budućnost. Ako vam u tom periodu manjka ljubavi u srcu, mogu se kasnije pojaviti ozbiljni problemi.

Iz Kolorada mi se javio jedan poznanik.

- Počeo sam naglo da slabim - rekao mi je. Nisam u stanju da se bavim sportom kao ranije.

- Ovog proleća - objasnio sam mu - kontakt s budućnošću daleko je intenzivniji nego ranije. A kada se čovek vezuje za budućnost, on tada počinje da slabи. U ovom periodu zaboravi na sve poslove, ulenji se i prepusti ljubavi. Ne postavlja ispred sebe nikakve ciljeve, ne pravi planove, ništa se ne trudi da postigneš, već češće svojoj ženi govori da je voliš i ređe leži s njom u postelju. Nikakvih opterećenja, obaveza i poslova ne treba da bude, već ti je potrebna potpuna relaksacija, radost i ljubav!

- A šta ću s poslom? - oprezno me je pitao.

- Usput možeš nešto i da uradiš.

- Sve mi je jasno - odgovorio mi je.

Sinoć i danas sam telefonirao trojici svojih pacijenata. Spoljašnji problemi su kod njih bili prilično ozbiljni, dok je iznutra sve bilo jednostavno. Kada bi mi poverovali i kada se ne bi oslanjali samo na mene da ću ih izlečiti, već radili sami, ubedjen sam da bi kod njih sve bilo u redu.

Prvi od te trojice je jednom bio kod mene na konsultaciji. Sećam se kako je ušao i seo na stolicu ispred mene.

- U velikim sam problemima. Može se reći - prava nesreća... rekao je i začutao.

Šta je - tu je. Kada pacijent ne želi da priča, ne preostaje mi ništa drugo nego da sam pogledam o čemu se radi. Na suptilnom planu sam video kako ga sudskača čuva od moguće smrti. Znači, on je trebalo da umre, ali ga sudskača izlaže nekoj nesreći, daje mu šansu da nešto uradi na sebi i da na taj način preživi.

Za šta je vezan? Pogledao sam osnovne parametre: život, želje, sudskaču, budućnost (odnosno moral i ideale), sposobnosti i intelekt,

odnose i materijalna blaga. Istimale su se tri vrste vezanosti: za odnose, ideale i želje.

Odnosi su „zatvoreni“ više od 200%, odnosno dvostruko više od smrtonosnog nivoa. Budućnost je „zatvorena“ 220 % i to ukazuje na rak ili na neku drugu tešku i neizlečivu bolest. Volja i želje su „zatvoreni“ 800%. S Višeg nivoa moraju da mu blokiraju odnose sa ženama, sruše sve planove, nade u budućnost i da presekne sve želje, naročito želju za posedovanjem žene i emotivni život s njom. Interesovalo me je koju varijantu iskušenja mu je odabrala sudska bina. Kakva je to bolest ili nesreća?

- Molim vas, recite mi koji je vaš problem? - zamolio sam ga.
- Nosilac sam virusa side - odgovorio mi je.

Sada mi je sve postalo jasno.

- Nikada se niste trudili da živite istinskom ljubavlju - objasnio sam mu. - Živeli ste za više želje, više ideale i nade, odnose s bližnjima. Za vas su odnosi s voljenom osobom bili viši cilj. A viši cilj se, po vašem shvatanju, ne sme gubiti. Stoga vi apsolutno niste bili u stanju da prihvate raskid odnosa, svađu, prevaru, krah idealu i narušavanje vaše moralnosti, zatim uniženje i osuđenje vaših želja. Sve se to ispoljavalo kao ljubomora i uvredljivost, ali najgore od svega je što ste izgubili želju da živite onda kada su vašu dušu lečili raspadom zemaljskih vrednosti.

Imate sreće što po prirodi ne mrzite i ne prezirete, jer biste u suprotnom već bili bolesni od side. Ubijali ste sebe i ljubav u svojoj duši uninjem i samoosuđivanjem. Uspeli ste da sačuvate dobrodošnost prema ljudima oko vas, ali ne i prema sebi. Taj proces je morao da se okonča i zato ste dobili virus side.

Zapamtite da su vaše želje i volja samo sredstva koja treba da vam pomognu u uvećanju ljubavi prema Bogu. Vaše nade i ideali, kao i vaš odnos sa voljenom osobom, takođe su sredstva. Smrću ćete izgubiti želje, ideale, kao i osobe koje volite. Spoljašnji svet će biti uništen. Jedinstvo i kontakt koji imamo sa ljudima koje volimo sačuvaćete i posle smrti. Ali taj plan možete da dosegnete samo kroz ljubav prema Bogu. Ukoliko budete osetili da je ljubav prema Bogu jedina realnost i najviša sreća, više nikada nećete iskusiti najveći bol koji nastaje pri gubitku voljene osobe. Osećaćete i znati da se na suptilnom planu s njom nikada nećete rastati!

Primetio sam kako se pacijent trudio da razume i oseti ono o čemu sam govorio. Ali nešto mu je u svemu tome smetalo. Neko vreme je bio

neodlučan, a zatim me je oprezno pitao:

- Izvinite, ne bih htio da vas uvredim, ali želeo bih da znam: da li će mi rad po vašem metodu zaista pomoći da se izlečim?

- Ne mogu ništa da vam obećam - odgovorio sam mu - od vas puno toga zavisi. Što se više budete odricati zemaljskih vrednosti, osetili koliko su marginalne, to će vaše ozdravljenje biti izvesnije.

Nakon dvadeset dana sam ga pozvao telefonom. Želeo sam da vidim šta je u međuvremenu uradio na sebi. Prepoznao sam njegov depresivni glas preko telefona:

- Sve je kao i pre, situacija se nije promenila. Analize su ostale nepromenjene.

Pogledao sam njegovo polje i uočio da je vezanost za odnose i želje smanjena, ali mu je budućnost i dalje „zatvorena“.

- Ili mi niste poverovali - prepostavio sam - ili niste osetili ono što sam vam govorio. Vezanost za moral i ideale, odnosno kontakt s budućnošću, kod vas je, isto kao i ranije, dvostruko veći od smrtonosnog nivoa. Vrednosti vašeguma su vam još uvek važnije od ljubavi. Još uvek ste u strahu, sumnjate, žalite i analizirate. Tu vam ja ne mogu pomoći. Ili se menjate na unutrašnjem planu ili ne. Da li me shvatate? - upitao sam ga i nakon nekoliko sekundi sam čuo odgovor:

- Da, razumem vas.

- Ako uspete da promenite sebe, možete početi da se molite za vašu decu i unuke. U svetu je evidentirano na stotine i hiljade slučajeva samoizlečenja od side. Lekari nisu u stanju da objasne ovaj fenomen. Uzroci takvog ozdravljenja su jednostavni - osetivši blizinu smrti, ljudi su se dobrovoljno odrekli svega za što su se tako grčevito vezivali, odnosno svih zemaljskih vrednosti. Sva njihova prošlost, sadašnjost i budućnost su odjednom postali iluzorni, a ljubav prema Bogu se iz iluzije pretvorila u istinitu realnost.

Zaboravite na svoje telo i lečite svoju dušu. Kada ona ozdravi, ozdraviće i telo. Nastavite dalje da radite na sebi - rekao sam mu i spustio slušalicu.

Nakon tog razgovora sam odlučio da se odmorim. Bez obzira na svu raznolikost bolesti, one imaju isti uzrok - nesposobnost i nedostatak želje da priznamo da je ljubav prema Bogu najvažnija od svih ljudskih

vrednosti, i da prvenstveno nju treba da spasavamo. Ništa drugo ne može biti naš cilj, osim ljubavi prema Bogu.

Naše fizičko telo je naspram Vasione kao vlat trave. S pozicije te vlati, realnost je samo ono što joj nalikuje. Što duže postoji ono što vlat oseća stvarnošću, time će ta stvarnost biti istinitija. Keopsova piramida, koja postoji tokom mnogih vekova, čini nam se daleko realnija nego ljubav, koja se pojavljuje u našoj svesti i oživljava nas. Osećanje ljubavi je poput leptira, koji živi neko vreme, vrlo kratko, a zatim, privučen svetlošću vatre, sagori i nestane...

Večna ljubav rađa našu svest, a svest rađa ljubav koja zavisi od ljudskih vrednosti za koje je tesno vezana. Svest vidi i oseća ljudsku ljubav, ali nije u stanju da vidi i oseti onu prvočitnu, večnu ljubav. Što više čovekova ljubav podseća na večnu, time je viši nivo svesti a čovek je sve humaniji i bliži Tvorcu.

Drugi pacijent je bila jedna teško bolesna devojčica. Bilo je potrebno da pozovem telefonom njenu majku. Sećam se kada sam dijagnostikovao parametre polja tog deteta: vezanosti za sposobnosti i intelekt su bile dvostruko više od smrtonosnog nivoa, budućnost je bila „zatvorena“ više od 100%, sudska 200%, a volja i želje za 1000%.

Gordost sam podelio u dve vrste - „fašističku“ i „socijalističku“. „Fašistička“ je onda kada nam je uporište srećna sudska, odnosno telesni interesi. Oblici vezanosti koji su ovde prisutni su zavisnost od želja, sudske, sposobnosti i intelekta. Kod „socijalističkog“ modela se uporište postavlja na ideju i tu dolazi do vezanosti za želje, duhovnost i ideale, sposobnosti i intelekt.

Kod devojčice je bio prisutan i jedan i drugi oblik gordosti istovremeno. Čak nema ni potrebe da se analizira duša i karakter - odmah se može izvući zaključak da joj je karakter težak, skoro okrutan. Težnja da se drugi ljudi za sve okrivljuju i osuđuju je ogromna, a samim tim je i dijagnoza adekvatna, a to je: rak jetre.

Postoji jedna belančevina - alfafetoprotein. Povećana koncentracija ovog proteina nam može ukazati na početak opasnog procesa u jetri, i to daleko pre pojave bilo kakvih vidljivih simptoma. Kod zdrave osobe je količina ovog proteina u proseku 15 jedinica. Kod ove devojčice je iznosila tačno 10.000.

Nakon prvog tretmana nivo je spao na 145 jedinica, da bi kasnije počeo opet da se povećava. Drugi tretman nije mnogo pomogao i bilo ga je oko 1.100 jedinica.

Pozvao sam telefonom njenu majku i objasnio joj:

- Kod devojčice su jako „zaprljane“ duše njene buduće dece.

Morate prvo da promenite sebe, zatim čerku, a potom vaše unuke. Kao drugo, vama su moralnost i ideali još uvek važniji od ljubavi. Još uvek niste oprostili onima koji su vas ponižavali i vređali vaše moralne principe, dostojanstvo i ideale. I dalje smatrate da su ljudi krivi, a ne shvatate da je čovekova volja sporedna.

Vaša čerka je u prethodnim životima dobila intelekt, sposobnosti i svest daleko višeg nivoa nego što su to dozvoljavale rezerve ljubavi u njenoj duši. Intelektualne vrednosti su za nju postale najvažnije od svega. U pretprošlom životu ju je na te vrednosti strogog usmerila majka, a ta majka ste bili vi. Ako je vaša devojčica bolesna, to znači da bolujete i vi, samo što će se kod vas bolest manifestovati verovatno kasnije i u drugom obliku.

Prvi tretman je bio iznenađenje za vas. Vaš um nije imao za šta da se uhvati, i vi ste počeli da se hvataate za ljubav prema Bogu, što je dovelo do unutrašnjih promena. Vaša čerka je, zajedno s vama, takođe počela da se menja i ozdravlja. Sada ste se na to navikli, ali ste ponovo upali u zamku svog uma - ponovo ste počeli da zavisite od planova i nada. Dokle god zavisite od svog uma, nećete moći da se promenite. Oslobojidite se od uma i želja, kao i od samog života zarad ljubavi prema Bogu. Kada osetite da u sebi nemate više nikakvih zamerki prema ljudima - to je znak da ste na pravom putu.

Završio sam razgovor i krenuo da se ponovo odmaram. Ukoliko je pacijent spreman i ako je osetio ono što mu govorim, onda ne gubim puno energije u toku razgovora. Međutim, ako pacijenta nešto ometa da me shvati, tada sam prinuđen da pronađem druge reči. Iza svake izgovorene reči mora da stoji moje lično iskustvo prevazilaženja slične situacije. Ponekad mi je nakon samo trominutnog razgovora potreban duži odmor.

Sedeo sam i razmišljao o tome da i meni nedostaje pravilno vaspitanje svojih osećanja i da sam i ja - takođe pacijent... Predstoji mi da se još mnogo potrudim kako bih uravnotežio svoju dušu.

Bilo je potrebno da obavim još jedan telefonski razgovor. Zamišljeno sam vrteo pismo u rukama koje mi je predao poznanik. Ni na jedno pismo nisam lično odgovarao, već na njih odgovaram u knjigama. Međutim, ovo pismo je bilo bolno dobro napisano. Osećanja o kojima je pisala ova žena oseća svaka majka kada joj je dete teško bolesno.

Pismo je toliko bilo značajno da sam odlučio da ga prenesem na stranice knjige.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Sasvim slučajno mi se ukazala prilika da Vam uručim ovo pismo pri čemu se pojavila izvesna nada da mi možete pomoći ili mi dati bar neki savet.

U maju 1995. godine razbolelo mi se mlađe dete - čerka (sada ima 7 godina). Usledilo je punih šest meseci odlaska kod lekara, konsultacija, pregleda u bolnicama, koji, praktično, nisu dali nikakve rezultate. Čerkica mi sad prolazi lečenje u Centru za netradicionalnu medicinu kod bioenergoterapeuta i hiropraktičara.

Postavljene su joj razne dijagnoze i variraju od epileptičnih napada do invazije parazita.

Prvi spazam (ili napad) desio joj se na ulici a nisu mu prethodili nikakvih stresovi, glavobolje ili tome slično. To jutro je bilo kao i svako drugo - zajedno smo krenule u kupovinu i odjednom...uspela je samo da vrisne: „Ma..“, - raširila je ruke, prevrnula očima i jedva uspevala da se održi na nogama (tada još nije padala). Sve ovo nije trajalo više od 20 sekundi. Svest nije izgubila, a kako mi je nakon napada ispričala, moj glas joj je delovao kao da je jako daleko. Ispred sebe je videla samo tamu, mada su joj oči bile otvorene.

Napadi su se na početku dešavali otprilike jednom mesečno, zatim dva puta mesečno, da bi se negde od septembra prošle godine njihova učestalost povećala na jedan do tri puta nedeljno, zbog čega smo morali da se obratimo neuropatologu iz psihoneurološkog dispanzera. Prvi put joj je urađen elektroencefalogram koji je pokazao epiaktivnost u predelu slepoočnica.

Nikakvi lekovi nisu pomagali, tako da smo se uputili neurohirurgu, koji je postojećoj dijagnozi dodao i arahnoiditis i odredio joj resorbujuću terapiju. Nakon prve nedelje (primala je pet do šest injekcija na dan), došlo je do naglog pogoršanja - napadi su se ponavljali 40-50 puta

dnevno - pri čemu i noću: u snu su joj se otvarale oči, nekoliko sekundi nije disala, a zatim je dolazilo do naglih i grčevitih pokreta rukama, nogama i usnama. To je bilo strašno.

Nakon kompjuterske tomografije bilo je jasno da se ne radi ni o kakvom tumoru na mozgu. Neznatno je povećan unutrašnji pritisak u lobanji, proširen treći lobulus mozga. Neurohirurg je digao ruke od nje.

Sve je ličilo na Džeksonov nervni napad, ali nije bio tipičan. I sama sam bila svesna, još od samog početka, da to ne liči na epileptični napad. Po obrazovanju sam biolog- hemičar. Znam da nisam lekar, ali čitam literaturu i interesuje me oblast medicine, ali to nije moglo da se nazove napadima, već je posredi bila jedna vrsta spazma krvnih sudova mozga, ili poremećaj transmisije impulsa u kičmenoj moždini (torakalni deo).

Na kraju su moju čerku naklukali relaniumom, tako da se broj napada sa 50 dnevno smanjio na dva-tri.

Bacila sam se na „vračare“, a pogotovo što su mi to i sami lekari savetovali da uradim. Vračare su kotrljale jaja, izlivale vosak - međutim, to nije dalo nikakvog efekata. Dobijala sam od njih razne detalje (jedna od njih je gatala u karte): da je moja loza ciganskog porekla, i da, generalno, po ženskoj liniji čerka i ja „nosimo krst satane jer su nam se preci bavili magijom“. Prosto rečeno - mrak.

Tada sam već čitala Vaše knjige. Vernica sam, i verovatno me je zato Bog odveo u Centar za netradicionalnu medicinu. Tamo su postavili dijagnozu - narušeno venozno oticanje, povišen unutarlobanski pritisak, aranhoiditis - i rekli mi da će pomoći kiropraktike sve doći na svoje mesto. U to vreme je imala 20-30 spazmi dnevno (ponovo je došlo do pogoršanja)

Išli smo na terapije dve nedelje i nju je sve prošlo. Istina, u to vreme je moja poznanica predala čerkinu fotografiju dvojici ekstrasensa (oni su poštovaoci Vašeg metoda) i ti ljudi su radili s njom.

Uglavnom, bio je to jedan mesec sreće. Zahvaljivala sam se Bogu za ozdravljenje svoje čerke, mada je ona i dalje posećivala energoterapeuta u Centru. Devojčica je ponovo počela da izlazi u šetnju. Pre toga ni fizički ni moralno nisam mogla da je puštam napolje s decom da se ne bi traumirala. Izlazile smo samo kasno uveče, kada nikoga nema u dvorištu. A sada, evo već mesec dana, dete šeta napolju, još uvek u pratnji, ali sa svojim vršnjacima.

Onda je, iznenada, ponovo došlo do pogoršanja. U početku su se napadi javljali noću, a zatim su krenule i dnevne spazme po 15-20 puta. Odmah sam otišla u Centar i ponovo su krenuli s terapijama. Svaki dan su se smenjivali tretmani hiropraktike i bioenergije, i to je trajalo po ceo dan.

Moja prijateljica mi je donela pet video-kasetu s Vašim nastupima u Surgutu, Tjumenu i Moskvi. Sve sam ih odgledala. Pročitala sam Vaše knjige i u potpunosti prihvatile metod koji u njima izlažete, mada mi još mnogo toga nije jasno.

Radim na sebi i svesna sam toga da ni moj muž ni ja nismo anđeli. Molim se za oproštaj greha. Ali mojoj čerki za sada nije ništa bolje.

Radim po Vašem metodu, ali menjati svoj karakter nije pitanje dana, a dete mi se i dalje muči. Šta da radim?

Molim Vas, budite dobri i odgovorite mi. Hvala Vam unapred. Uzdam se i nadam u Vašu pomoć.

U poslednjih deset dana, tri puta sam pokušao da telefonom dobijem ovu ženu. Čim sam počeo da dijagnostikujem devojčicu, odmah sam na suptilnom planu video kako ju je sudbina njenog budućeg sina stezala svojim krilima. Na suptilnom planu sve je to izgledalo interesantno: neko nepoznato biće krilima je čvrsto obuhvatalo telo devojčice, a kljunom čvrsto držalo njenu glavu. Odmah pored nje nalazio se njen budući sin koji se privijao uz nju. On kao da se odmarao u kolevci, koja je ujedno podsećala na mrtvački sanduk.

Informaciju koju sam dobio u celosti ću vam preneti na običan ljudski jezik: u prethodna dva života devojčica je bila neverovatno osetljiva, ljubomorna i strogih principa. I sada je još uvek njena duša u ogromnoj meri zavisna od odnosa s drugima, kao i od idealja i želja, što je predstavljalo klasičan primer ljubomore. U prošlim životima joj je bila pružena šansa da oseti nebitnost tih vrednosti u poređenju s ljubavlju, pa je prošla kroz svađe i prevare, uvrede i nepravde, ali nije shvatala da je sve to bio dragoceni lek namenjen njenoj duši i duši njenog sina. Ona se nije stavila u odbranu ljubavi, već svojih principa, idealja i dostojanstva.

U oba prethodna života se sve to završilo tragično. Stalno je osuđivala i prezirala svog muža, a naročito za vreme trudnoće. U pretprošlom životu njen sin je umro odmah nakon porođaja, a u

prethodnom životu je umro još u toku trudnoće. Ona je zato ispaštala teškim bolestima i smrću.

U ovom životu praktično i nije imala šansu da ponovo prođe kroz ta iskušenja. Znači, bilo je potrebno da joj se oduzme ili umanji ono zbog čega je ubijala ljubav, a to je svest zajedno sa svim svojim idealima, nadama, principima i moralnošću. Ugrožavanje svesti se može odvijati putem šizofrenije, epilepsije, smanjenjem sposobnosti. Blokada može da protiče kroz uniženje idealja. Pošto je naš fizički izgled u tesnoj vezi s našim težnjama i idealima, to se može manifestovati preko unakaženog lica od detinjstva, gubitkom oka ili vida uopšte, zatim preko ožiljka ili belega na licu.

U ovom slučaju, sudbina njenog sina joj je povremeno izazivala gubitak svesti. Ako devojčica duboko u sebi krene pravilnim putem i ako prestane da se vezuje za periodične gubitke svesti, ako oseti nebitnost ljudskih vrednosti i okrene se ljubavi i Bogu, onda će u vreme puberteta, od svoje desete do četrnaeste godine života, uspeti da sačuva ljubav u predstojećim situacijama koje će joj pristizati sa suptilnog nivoa.

Reč je o tome da naša buduća iskušenja dobijamo na suptilnom planu dugo pre nego što se ona dogode na fizičkom. Ako su naša osećanja ispravno oblikovana, mi već na suptilnom planu, čak i ne sluteći to, podsvesno savladavamo iskušenja izbegavajući na taj način nesreće i bolesti.

Međutim, ako čovek ne shvata zašto mu je dat ovaj život, i ako ne želi da spasava ljubav prilikom iskušenja, tada mu se postepeno oduzima sve. Jer, nezaobilazan uslov za pročišćenje duše je neprestana patnja.

Setio sam se situacije kad me je posetio jedan muškarac, koji je molio samo jedno: da mu objasnim zašto mu je čerka umrla. Ceo dotadašnji život mu je proticao bezbrižno i lepo. Čerka mu se zaljubila i odlučila da se uda.

Odjednom su joj se pojavili ogromni strahovi. „Mama!“ - često je vikala devojka. - „Umirem, osećam da će uskoro umreti! Mama, ja želim da živim!“ Noću bi neočekivano zavapila: „Mama, tata, došla je smrt po mene, pepelom je posula moj pokrivač!“ Roditelji su skakali, palili svetla i, zaista, na pokrivaču su videli pepeo. Bili su šokirani.

Nekoliko meseci su trajale ove užasne muke, a onda se sve nekako stabilizovalo. Čerka se smirila, počela da se smeška, a zatim se jednog dana bacila kroz prozor i poginula.

Na suptilnom planu sam prepoznao priču koja je stara koliko i svet. U prošlim životima ona je nagomilala u sebi ogromnu podsvesnu agresivnost prema svom mužu i sinu. Kada se u ovom životu zaljubila, duša njenog sina joj je prišla. Unutrašnja mržnja se uzburkala i počela spontano da radi - ubijajući sina pre njegovog začeća. Njegov dvojnik je bezuspešno pokušavao da ih oboje spasi - tako se materijalizovao pepeo, zbog čega su i nastale one košmarne vizije i njene muke.

Devojka nije bila u stanju da pronađe pravi izlaz, niti su joj roditelji mogli pomoći. Dvojnik je zatvorio dušu deteta od agresivnosti, a program se preokrenuo i pretvorio u samouništenje. Devojka je podsvesno osećala da sa svakim satom svog života sve više nastoji da ubije svog sina. Samoubistvo je zaustavilo tu mržnju.

Na unutrašnjem planu su ova dva slučaja skoro identična dok, spolja gledano, svaki ima svoj bol i tragediju. Majci, koja je napisala pismo, odlučio sam da bar za sada ništa ne pominjem o tome kako devojčica nije mogla da prođe iskušenja u prošlom životu, kako je prezirala svog muža za vreme trudnoće i kako je umiralo njen dete.

Prilikom prvog telefonskog razgovora sam joj savetovao da se moli. Tekst molitve je poznat čitaocu: „Gospode, zbog ljubavi prema Tebi sam spremna da se odrekнем morala, idealja, duhovnosti, plemenitosti, zatim ljudi koje volim, želja i samog života“.

Nakon nekoliko dana sam je ponovo pozvao.

- Kako se oseća vaša čerka?

- Nekih naročitih promena nema - odgovorila mi je. - Istina, broj napada se sa petnaest smanjio na deset dnevno.

Ona se najverovatnije nadala da će se desi čudo kada ja nazovem, a čemu se ni sam nisam nadao. Postojana pozitivna dinamika je važnija od čuda.

- Molim vas, zapamtite šta će vam sada reći - rekao sam joj. - Vaša molitva nije efikasna jer je u njoj mnogo neotklonjenih zamerki Bogu. Ljutnja na ljudе, na sebe, situaciju i na sudbinu predstavljaju ogorčenost na Boga. Naročito ste bili kivni na svoju sudbinu.

Molite se ne samo za sebe i čerku, već i za buduće unuke. Ali pre toga morate prvo sebe harmonizovati.

Čovek se razlikuje od životinje time što ima razvijenu svest, a to su - ispravnost, moral, duhovnost i plemenitost. Do sada su vam u životu bili najbitniji moral i plemenitost, a ne ljubav i takvu životnu orientaciju

ste preneli na vašu čerku i njeno potomstvo. Tražite oproštaj od Boga za to. Molite se Bogu da vaša ljubav prema Njemu postane važnija od ljudske sreće.

Nakon pet dana sam je ponovo pozvao:

- Kako je devojčica?
- Još uvek ima deset napada dnevno - odgovorila je trudeći se da sakrije neraspoloženje, ali joj to nije uspelo.
- Da vam nešto kažem - rekao sam joj - ako mislite da će vas zivkati svake nedelje da bih spasao vaše dete, onda se grdno varate. U najboljem slučaju će vas pozvati još samo jednom. U polju devojčice vidim da u prethodnom periodu niste radili na sebi.
- Molim vas da mi oprostite - stala je da mi se izvinjava - nisam stigla. Ovih dana smo imali velike probleme.
- Ako problemi mogu da vam smetaju da se molite, onda vam već sada izjavljujem saučešće. Molitva je najefikasnija baš onda kada imamo problema u životu, ukoliko je njen cilj težnja ka ljubavi i Bogu.
- Razumela sam vas - brzo mi je odgovorila. - Hoćete li mi se javiti?
- Videćemo - rekao sam i spustio slušalicu.

Nakon tri dana sam je ponovo pozvao:

- Sada bi bilo dobro da manje jede. Osim toga, ujutro može da se primenjuje urinoterapija. To će pomoći da se smanji njena vezanost za duhovnost. Koliko često ima napade?

- Četiri-pet dnevno.

Prošla su tri dana nakon ovog razgovora.

Sve ovo vreme sam joj davao savete koji su bili korisni u lečenju svakog bolesnog deteta. Još uvek joj nisam ništa govorio o konkretnim uzrocima bolesti njene čerke. Informacije koje sam joj davao do tog trenutka svaki čitalac može da dobije iz mojih knjiga (naročito iz četvrte). Sada je već bilo vreme za konkretizovanje.

Okrenuo sam njen broj telefona.

- Kako je devojčici danas? - upitao sam nakon što sam čuo poznati glas.

- Sada ima jedan napad dnevno - odgovorila mi je.
- Da bi se polje prekodiralo, potrebna su dva do tri meseca - saopštio sam joj. Sada ne treba da se ulenjite, kao ni da razmišljate, analizirate i nadate se. I još nešto: vaša čerka je u dva prošla života prezirala i osuđivala svog muža, jednom dok je bila trudna, a drugi put pre nego što će začeti. Znači, ta ista tendencija je manje-više bila

prisutna kod vas i kod vaše majke. Prisećajte se tih događaja i molite se.
Želim vam sve najbolje.

NASTANAK ZDRAVICE

Sedeo sam s prijateljima u malom moskovskom restoranu koji se nalazio u podrumu. Uživali smo u ukusnim hinkalima (gruzijsko nacionalno jelo, knedle punjene mesom - prim. prev.) i priyatnoj atmosferi.

- Momci, želeo bih da nazdravim! - rekao sam. Počeo sam da pišem četvrtu knjigu. Nazdravimo za njen uspešan završetak.

Nazdravili smo.

- Reci još neke zdravice - nagovarao me je prijatelj koji je sedeо do mene. - Smisli ih kao i obično, odmah sad!

Pre dvadeset i pet godina vodio sam turističke grupe u Abhaziju i zapisivao zdravice koje sam čuo. Svaka zdravica je bila čitava pesma, koja je bila nalik priči ili pak izrečena u vidu jedne izreke. Setio sam zdravice koja me je najviše iznenadila. Desilo se to 1973. godine, kada sam se s grupom turističkih vodiča uputio u okolinu grada Suhumija, na kreativni zadatak. Cilj nam je bio da se spustimo u Abrskilu - jednu od najlepših pećina u Abhaziji.

Na putu smo se zaustavili u jednom manjem restoranu. U stvari, to je bila obična koliba od pruća, tradicionalna abhaziska kuća koja se zove „aphacha“ U središnjem delu prostorije se nalazilo ognjište s vatrom koja je gorela, a iznad nje je bio ogroman kazan sa mamaligom (kukuruzna kaša, poput palente - prim. prev.). Na kukama je bilo zakačeno dimljeno meso, a iznad toga na drvenim stubovima se dimio ovčiji sir. Pošto smo ručali, spremali smo se da krenemo dalje...

Sećam se tog vremena, perioda u kojem je uticaj ljutog socijalizma počeo da jenjava. U glavi su mi još uvek odzvanjale parole poput: „Viši cilj partije je boljitet naroda“, „Narod i partija su jedno“, „Narod rukovodi državom“, „Napred, u pobedu komunizma!“ i dr. Te parole su delovale na sve, iako je od njih pripadala mučnina. Jedan Francuz je rekao: „Ideje su poput eksera, ako se često ponavljaju, ulaze u glavu“.

Sećam se kako je u turističkoj agenciji, prilikom jednog razgovora, žena-predavač drhtavim glasom rekla: „U ovoj zemlji žele da istrebe komunističku partiju zajedno sa svim komunistima“. Turistički vodič, koji sedeо pored mene, a koga sam smatrao vrlo inteligentnim čovekom, neočekivano joj je odbrusio: „Komuniste će istrebiti, a narod će ostati“. Naježio sam se od užasa. „Pa, zar narod i komunisti nisu jedno te isto?

Uništiti komunističku partiju znači ubiti ceo narod“ - proletelo mi je kroz glavu. Nisam ni slatio da je moguće da bude drugačije.

I tako sam sa grupom turističkih vodiča sedeо za stolom i sa iščekivanjem smo gledali u Abhaza koji će izgovoriti kitnjastu zdravicu... Starac je podigao čašu i začulo se:

- Hajde da nazdravimo za narod, da on dobro živi!

Rečenica je zazvučala nekako glupo - u svakom slučaju u prvom trenutku mi je delovala kao još jedan slogan sovjetske vlasti. Ali sekundu kasnije do mene je doprla uzvišenost ove zdravice. Starac nije mislio na sebe, već na druge. Želeo je da drugi ljudi, čak i oni koje on ne zna, budu srećni. Istovremeno se ta zdravica za mene pretvorila u bajkovito plemenitu i predivnu.

Ranije sam smatrao da sve zdravice treba da budu šablonske i uobičajene. Kasnije sam shvatio da su zdravice u stvari želje. I što je u njoj više osećanja i misli, to je bolje. Najlepše su neočekivane zdravice. Od tada sam počeo sam da smišljam zdravice.

Na primer, ovaku: „Muškarac je pametniji od žene; muškarac je jači od žene, muškarac je plemenitiji i duhovniji. Zato, nazdravimo za onu koja ga čini takvim - za ženu!“

Ili: „Svedoci smo svakodnevne izgradnje novih zgrada i hramova. Svedoci smo kako se one ruše, kako se dešavaju kataklizme i ratovi. Zato, dignimo čaše za onaj hram koji će postojati i onda kada se na nas obruše ratovi i kataklizme, za onaj hram koji se gradi u našoj duši kada se okupljamo zajedno, kada volimo jedni druge, kada se družimo i kada jedni drugima dobro želimo!“

Pored nas je prolazio vlasnik restorana i dobroćudno se osmehivao. Znali smo se jer sam često tu navraćao. Prijatelji za stolom su očekivali moju zdravicu i bilo je potrebno da osetim ono što mi je na duši i da to pretočim u reči zdravice. Što više ljubavi zdravica bude nosila u sebi, to će lepše i neobičnije zvučati.

- Zamislite da ste se upoznali s prelepotom ženom - počeo sam - i vaša duša čezne za njom. Spremni ste da plačete od sreće, a kada pomislite na nju, u vašoj duši se rađa predivan osećaj neopisive i neizrecive lepote. Osećate kako počinjete da se menjate, vaša duša postaje sve bolja i lepša i sigurni ste da je to čista ljubav. Ali to nije ljubav - to je samo polovina ljubavi.

A sada zamislite kako vas je voljena žena uvredila ili prevarila, ili se na neki drugi način nepošteno prema vama ponela. Ako ste uspeli da

ista ova osećanja, koja ste doživeli na početku, sačuvate - onda je to prava ljubav.

Istinska spoznaja sveta ne otpočinje samo od zadovoljstva, već od bola, tačnije - njegovog prevazilaženja. Najsrećniji može da bude samo onaj koji je u stanju da izdrži najveći bol. Zato dižem ovu čašu u ime onih koji nam donose bol, čineći tako našu ljubav pravom. Nazdravimo za žene.

Ispijamo čaše.

- Hajde još jednu zdravicu! - ponovo su me prozivali prijatelji.
- Znate li šta je to pamćenje? - Svi su slegnuli ramenima. -

Verovatno ste primetili kako ste se u detinjstvu svega sećali, a u starosti često ne možemo da se setimo i onoga što se tog jutra desilo? Površino, logičko pamćenje još uvek je aktivno, a emocionalno, racionalno - se gasi.

Što su stabilnije dublje emocije, više ćemo informacija biti u stanju da zadržimo u sećanju. Najpostojanije je osećanje ljubavi koje nas sjedinjuje s Bogom. Što je u duši više tog osećanja, time više pamtimo, bolje procenjujemo događaje i njima upravljamo.

U detinjstvu nosimo jako puno ljubavi u sebi, i zato svaki događaj ostavlja trag u duši i čini nas bogatijim. Kako starimo, trošimo rezerve ljubavi i naše emocionalno pamćenje slabi. Život je ispunjen događajima i situacijama s kojima smo povezani i iz kojih izvlačimo iskustvo. Dužina našeg života se ne određuju brojem proživelih godina, već bogatstvom naših osećanja.

Svaka situacija je nalik cvetu - pčela doleće do jednog cveta i prikuplja dragoceni nektar koji se potom pretvara u med; dok, na primer, neki drugi cvet može biti prazna školjka. Tako možemo proživeti dug život a da ne iskusimo nijedno snažno i duboko osećanje te nije pogrešno smatrati da smo uistinu proživeli samo 15 godina, i to u najboljem slučaju. A moguće je za 30-40 godina proživeti život koji je po dubini iskustva jednak stotinama godina.

Ako u svakoj situaciji uspemo da sačuvamo ljubav, bićemo u stanju da se setimo i najmanje nijanse naših osećanja. Ali ako suzbijamo i gušimo ljubav, onda će se ugasiti i sva druga osećanja, i sve što nam se dogodilo će se pretvoriti u prazninu. Nazdravimo za to da naš istinski život bude što dugovečniji.

Ponovo praznimo čaše u ime ove zdravice.

- Hoćemo treću zdravicu - tražili su mi prijatelji. - Ali ovaj put kraću i jednostavniju.

- Dobro. Hajde da nazdravimo za to da nikada ne pričamo i ne mislimo loše o onima s kojima nam je bilo lepo.

Svi su se za trenutak učutali, a zatim klimali glavama. Zdravica je prihvaćena i opet smo ispraznili čaše.

- Ja takođe želim da kažem zdravicu! - javio se prijatelj koji je sedeo pored mene. - Putem su išli ljubav, sreća i zdravlje. Pokucali su na vrata jedne kuće, a domaćini su rekli: „Imamo mesta samo za jednog od vas“ - i, pustiše sreću. U drugoj kući na koju su naišli je opet bilo samo jedno mesto i u nju primiše ljubav, a u trećoj kući su primili zdravlje.

Nazdravimo za to da u našem domu uvek budu sreća, zdravlje i ljubav!

Ponovo smo ispraznili čaše.

- Slažete li se da izmenim ovu zdravicu? - ponudio sam. - Putem su išle sreća, ljubav i zdravlje. U prvoj kući je bilo samo jedno mesto za prenoćište. Domaćini su razmišljali koga od njih da prime u kuću. Složili su se da je sreća najvažnija, pa nju pustiše u svoj dom, a ljubav i zdravlje ostadoše na tremu. I tada je iz njihove kuće neprimetno otisla ljubav, zatim zdravlje a na kraju i sreća.

U drugoj kući su domaćini rešili da prime zdravlje. Smatrali su da nema ni sreće ni ljubavi bez zdravlja. Ljubav i sreća ostadoše na tremu. Isprva je otisla ljubav, zatim sreća a posle i zdravlje.

U trećoj kući su odlučili da je ljubav najvažnija. I, ona je ostala u domu. A s njom su ostale i zdravlje i za sreća. Nazdravimo za to da uvek prvo pustimo ljubav!

Dok se naše slavlje nastavljalo, sedeо sam i razmišljao o tome kako je u stvari život čudno sazdan. Dvadeset godina sam se bavio nečim za šta sam bio uveren da mi nikada neće koristiti. Mogao sam da steknem dve fakultetske diplome, a nisam nijednu. Mogao sam da postanem profesionalni pevač i slikar, ali nisam imao vremena i snage za to, tako da nijedan od svojih talenata nisam realizovao. Sećam se svog ujaka koji je često vikao na mene mašući mi pritom pesnicom ispred nosa: „Napunio si skoro 30 godina a još ništa u životu nisi postigao!“ Zatim: „Skoro ti je 40, a ti još praviš budalu od sebe!“ Posle četrdesete godine je digao ruke od mene.

U procesu mog samoostvarenja u nekoj meri mi je pomagalo upravo ono što nikada nisam ozbiljno shvatao. Pritom, ne samo u procesu mog ostvarenja, već i u procesu materijalnog obezbeđenja.

Uspeo sam da kupim stan u kome sada živim. Novac koji sam zaradio omogućio mi je da boravim u mnogim zemljama sveta.

Tokom mojih putovanja u inostranstvo najviše me je iznenadila činjenica što je Rusija pružala daleko lepše mogućnosti za odmor. Sva turistička mesta u inostranstvu su bila prilično stereotipna. Bezbroj zgrada i nekoliko jadnih palmi na obali mora je bila slika praktično svakog letovališta na Zapadu. Ispostavilo se da su Soči i Krim jedni od najlepših mesta na svetu. Na Zapadu je često nemoguće otpustovati na prirodu, pecati, ili upriličiti noćne sedeljke oko vatre. Jedino što je zaista vredelo pogledati su istorijski spomenici koje sam ranije video samo na razglednicama. Međutim, mene je daleko više privlačilo da lutam po šumi, sakupljam gljive... Izgleda da je mnogo važnije ono što se nalazi u nama od onog što je van nas.

Juče mi se telefonom javio prijatelj iz Amerike:

- Sećaš li se bračnog para iz inostranstva, koji te je posetio dok si boravio u Njujorku? Ona je nekoliko godina pokušavala da ostane u drugom stanju, a i njen muž je imao neke probleme. Kada su se posle konsultacije vratili kući, ona je odmah zatrudnela, a njemu su poslovi odlično krenuli. Pozvali su te da obavezno dođeš kod njih. Poručuju da će ti obezbediti pacijenata koliko god hoćeš. Moći ćeš da otplatiš put, ali i da se odmoriš i nešto zaradiš.

Nisam znao šta da mu odgovorim. Pripremao sam se da to leto provedem u vikendici.

- Ako i budem mogao da putujem - odgovorio sam mu - to će možda biti tek na jesen...

Znao sam da će, nakon što mi četvrta knjiga izđe iz štampe, imati nekoliko meseci predaha, a nakon toga je sve bilo neizvesno. Za mene je bilo najbolje da sada ni o čemu ne razmišljam, već da se posvetim slikanju i živim u prirodi. O tome sam maštao celog života. Gajio sam nadu se da će mi ove godine to poći za rukom.

ZAKLJUČAK

Oni koji su pročitali rukopis ove knjige izjavili su da je vrlo lična. Ali nisam imao drugog izbora. Budući da je informacija toliko ozbiljna, odlučio sam da se držim reportažnog stila: kako je knjiga nastajala, u kakvim uslovima i šta se zatim događalo. Dobio sam priliku da pređem ogroman put koji nije mogao da se opiše u jednoj rečenici: „Neznanje o tome šta je budućnost, da to nisu samo ciljevi, planovi i zadaci, već i duhovnost, moral i etika, moglo je da me košta života“. Pritom, ne samo mene.

Shvatio sam nekoliko istina koje su mi pomogle da budem srećniji. Od detinjstva sam, pre svega, ostvarivao ličnu želju da budem inteligentniji, sposobniji, da uznapredujem u razvoju, spoznam svet koji me okružuje. Ispostavilo se da je to nemoguće učiniti bez sopstvene promene i bez pomoći drugim ljudima. Kada sam počeo da radim i jedno i drugo, osetio sam ono što ljudi nazivaju srećom. Svim čitaocima želim da osete to isto.